Az elárvult Gemma elhatározza, hogy eladja egyetlen örökségét, egy mesés szépségű fekete opált, és árából új életet kezd Sydneyben. Mindenki óva inti őt Nathan Whitmore-tól, egy gazdag opálkereskedő fogadott fiától, a lány mégsem tud ellenállni az érzéketlen nőcsábász hírében álló férfinak. Nathan már az első találkozásuk után állást ajánl Gemmának a Whitmore Opalsnél…

1. FEJEZET

Az egész szertartás alatt egyetlen csepp könny sem buggyant ki Gemma szeméből. Ahogy mást sem látott sírni az apja temetésén.

Persze nem is jöttek sokan. Ezen a forró februári reggelen csupán Mr. Gunther és a mama jelent meg a papon kívül a Lightning Ridge-i temetőben. A temetkezési vállalat képviselője kötelességtudóan leszállította a koporsót, majd halkan távozott. Öten maradtak hát – a sírást is beleértve.

Ami igaz, az igaz: negyven fok volt árnyékban. Épeszű ember ilyen időben semmi szín alatt sem tölt el öt percnél többet a tűző napon – legfeljebb kötelességből. Gemma rezzenéstelen arccal figyelte, ahogy leeresztik a koporsót. Egyszerűen nem tudott sírni.

A pap egy másodperccel sem maradt tovább, mint ami feltétlenül szükségesnek tűnt, és Mr. Gunther is szinte azonnal követte őt. Gemma csak úgy mellesleg nyugtázta távozásukat; figyelmét teljesen lekötötte a koporsóra lapátolt föld tompa puffanása. Mindegyre azon tépelődött, miért nem kívánkozik ki belőle egyetlen könnycsepp sem.

Hirtelen megrezzent: mama érintette meg a vállát.

– Gyere, kedves, ideje hazamenni.

Hazamenni, otthon lenni… Van-e valaki, aki otthonának nevezne egy ilyen földpadlós, minden kényelmet nélkülöző rókalyukat? Márpedig Gemmának ez volt az otthona, amióta csak az eszét tudta.

– Vezessek? – kérdezte mama, mikor elérték a rozsdás kis teherautót, amely Jon Smithé volt, de halála után a tulajdonjog átszállt egyetlen leánygyermekére.

Gemma arcán halvány mosoly futott át. Mamáról mindenki tudta, hogy hajmeresztően vezet. Tulajdonképpen Mrs. Madge Waltonnak hívták, de a környéken mindenki csak úgy emlegette, hogy a „mama”. Férjével együtt több mint harminc éve telepedett le Lightning Ridge-ben, hogy szerencsét próbáljanak az opálmezőkön. Bili Walton halálát követően mama el sem tudta képzelni, hová mehetne, így hát maradt. Változatlanul régi, ócska lakókocsijában húzta meg magát, és azzal egészítette ki szegényes özvegyi nyugdíját, hogy apró opálköveket adott el a turistáknak.

Ez a szerény és jóságos szomszédasszony pótolta Gemma számára az igazi anyját, aki belehalt a szülésbe, amikor világra hozta egyetlen lányát. Mamánál keresett menedéket mindannyiszor, ha apja leitta magát, és elviselhetetlenül ingerlékennyé vált.

– Nem – rázta meg a fejét Gemma –, majd én vezetek.

A kocsiban még nyitott ablak mellett is fullasztó volt a hőség, a szélvédőn tucatszám tülekedtek a trópusi legyek.

– És most hogyan tovább? – tudakolta mama, miután elindultak. – Gondolom, nem akarsz Lightning Ridge-ben maradni. Mindig a nagyvárosi életről ábrándoztál.

Gemma tudta, nincs értelme füllenteni; mama jobban ismeri őt akárki másnál.

– Lehet, hogy elmegyek Sydneybe.
– Ismerem Sydneyt. Borzalmas hely.
– Hogyhogy?
– Embertelenül nagy, és embertelenül hangos.
– Két évtized után a vadonban kifejezetten jól fog esni egy kis lárma.
– És mi lesz Blue-val?

Gemma óriási vadászkutyáját hívták így, amit még az apja hozott a házhoz, mert úgy vélte, szükségük van egy éber őrre. Blue-t kikötötték a barlang bejárata elé, aki pedig a közelébe merészkedett, az csak a Jóisten irgalmára számíthatott.

Gemma izgalmas kihívásnak találta, hogy megnyerje a vadállatnak tetsző kutya bizalmát. Legnagyobb meglepetésére sikerült is összebarátkoznia vele. Mivel azóta elválaszthatatlan jópajtásokká váltak, nem volt nehéz megválaszolnia a kérdést:

– Természetesen magammal viszem.
– Nem fogja magát ott jól érezni.
– Blue mindenütt jól érzi magát, ha én is vele vagyok – szegte fel a fejét öntudatosan Gemma.
– Ebben igazad lehet. Sohasem láttam még ilyen ragaszkodó állatot… Engem azonban halálra tud rémiszteni.
– Ugyan már, mama, hisz olyan szelíd, mint a ma született bárány.
– De csakis veled szemben.

Gemma fölkacagott.

– Végre nevetni látlak – mosolyodott el mama.

Gemma nem felelt semmit. Nevetek, gondolta, de még mindig nem sírtam! Pedig egy gyereknek sírnia illik, ha meghal az apja.

Hallgatagon vágtak át a városkán, míg a másik végén el nem érték a Three Mile Roadot, amely újra kivezetett a vadonba. Mama és Gemma néhány mérfölddel Lightning Ridge-en kívül lakott, egy Frodge Hollow nevű apró település mellett. A vidék meglehetősen egyhangúan festett errefelé: otromba opálbányák éktelenkedtek úton-útfélen, és ettől sivár, holdbéli tájra emlékeztetett az egész környék.

Hatalmas eukaliptuszfa hajolt mama lakókocsija fölé, de ritkás levélzete nem nyújtott igazi védelmet a nap perzselő sugarai ellen. Ehhez képest Gemma földbe vájt üregbarlangja kellemes, hűvös zugnak tetszett.

– Gyere át hozzám! – javasolta a szomszédasszonyának. – Megiszunk egy jó hideg sört.

És máris átkanyarodott az apja földjére. Hirtelen azonban furcsa érzése támadt: a kutya nem futott elé lelkendezve, ahogy szokott. Gemma gyanakodva fürkészte a barlang környékét. A bajárat előtt egy sötét, mozdulatlan testet látott.

– Ó, nem! – kiáltott fel, és beletaposott a fékbe. – Blue! – sikította magánkívül, majd kipattant a kocsiból, és térdre vetődve ölébe vonta az élettelenül heverő állatot. Blue elnehezült feje félrebillent, a szájából fehér hab buggyant elő.

– Meghalt! – A lány döbbenten meredt mamára.
– Igen, úgy néz ki – motyogta az asszony együttérzőn.
– De hogyan? Miért?
– Valószínűleg megmérgezték.
– Megmérgezték? Ki akarta volna Blue-t megmérgezni?

– Hát, ami azt illeti, nem örvendett túl nagy népszerűségnek a környéken. – Mama vigasztalón megveregette a lány hátát: – Na… ne bánkódj! Talán jobb is ez így. Úgysem vihetted volna magaddal Sydneybe. Tudod jól, hogy rajtad kívül mindenkit megtámadott, aki csak élt és mozgott.

– Akkor is ő volt a legjobb barátom! – hüppögte Gemma.–Annyira szerettem!

– Tudom, tudom. Igazán sajnállak, kedvesem.

Ekkor hirtelen megpattant valami Gemmában. Mintha minden fájdalma most tört volna föl benne egyszerre, azóta, hogy megérkeztek hozzá a rendőrök, és közölték vele: az apja holtrészegen belezuhant egy elhagyatott bányaüregbe, ahol a nyakát szegte.

– Ó, Blue! – zokogott fel hangosan, arcát az állat sűrű bundájába temetve. – Ne hagyj el! Olyan egyedül maradok, akár a kisujjam…

– Mindannyian egyedül vagyunk – állapította meg fáradt, lemondó hangon mama.

Gemma felpillantott.

– Ne beszélj ilyeneket! Nem mindenki olyan szörnyeteg, mint az apám volt. Az emberek többsége társra vágyik. Mint ahogyan én is. Meglátod, egy szép napon megtalálom magamnak azt az embert, akiből rendes férj válik, és legalább hat gyerekünk lesz. Nekik is megtanítom majd, hogy a világon a legértékesebb dolog a szeretet. Elegem van ebből a terméketlen magányból, elegem van ebből az értelmetlen nyomorúságból, meg azokból is, akik megmérgezik az ember kutyáját, és… és…

Mama leguggolt a zokogó lány mellé, és gyengéden megsimogatta a vállát.

– Igazad van, kedvesem. Először is sírd ki magad! Erre van most a legnagyobb szükséged.

Miután Gemma bánata kissé csillapult, a lány felállt, és keresett egy ásót, hogy eltemesse Blue-t. Becsomagolta az állatot egy régi takaróba, befektette a gödörbe, majd rászórta a földet. Ezzel véglegesen lezárult életének egy fejezete. Eltökélte, hogy soha többé nem fog hátrapillantani, mindig csak előre tekint. Az apja és a kutyája halálával egy boldogtalan múlt bilincsei hullottak le róla. Most már a saját kezébe veheti a jövője alakítását. Megesküdött, hogy szebb életet kerekít magának, mint amilyet az apja nyújtott neki az elmúlt tizennyolc esztendőben.

– Hát ezt elintéztük – szögezte le, amikor mamával együtt beléptek a hűvös barlangba.

– Ezt el.

– Akkor tervezzük el, hogyan lesz ezután! – Gemma letelepedett egy székre, az asztalnak szolgáló vaskos deszkalap mellé.

– Mire gondolsz? – tudakolta mama.

– Például arra, hogy lenne-e kedved megvenni tőlem a kocsit, és beköltözni a barlangomba, amíg távol vagyok.

– Nos… Mennyi ideig lennél távol?

– Azt még én sem tudom. Sokáig. Talán életem végéig. Majd hallatok magamról.

Mama felsóhajtott.

– Hiányozni fogsz. De megértelek. Azonkívül… – Az idős asszony szája mosolyra húzódott. – Mindig is arról ábrándoztam, milyen jó lenne egyszer itt lakni. Főleg nyáron.

– Esetleg idehozhatnád a lakókocsidat, és akkor mind a két lakás előnyeit élvezhetnéd. Nem akarom eladni apa földjét, de amíg távol vagyok, minden a tiéd.

– Ez remekül hangzik.

– Helyes. Akkor igyunk rá egyet!

– Ez még jobban hangzik!

Mama előtt Gemma magabiztosnak és határozottnak mutatta magát, de amint eltávozott a szomszédasszonya, kezébe temette arcát. A könnyei már elfogytak. Azon töprengett, mennyi pénzt tud összekaparni az előtte álló nagy kalandhoz.

Bár vidéken nőtt fel, egyáltalán nem volt tapasztalatlan. Az iskolában gyakran nézett tévét, és nemegyszer tett látogatást városi barátnőinél. Meglehetősen pontos fogalma volt arról, miként fest a világ Lightning Ridge-en kívül. Szerencséjére a szüleitől gyors észjárást és meglehetősen jó gyakorlati érzéket örökölt. Tudta, hogy a pénz biztonságot jelent. Sydneyben tehát csak akkor van esélye, ha sok pénzt tud előteremteni.

Közel háromszáz dollárja kamatozott a bankban. Ezt még abban az időben spórolta össze, amikor pincérnőként dolgozgatott.

Mama hajlandó lett volna ötszáz dollárt adni a kis teherautóért, így mindent összevetve már nyolcszázra kerekedett volna az összeg. Gemma kiszámolta, hogy nem pusztán a buszt meg a vonatot kell kifizetnie Sydneyig, hanem szállást is kell ott találnia, amit szintén nem adnak ingyen. Ehhez jönnek még az étkezés meg a ruházkodás költségei, amíg munkát nem talál. A nyolcszáz tehát nem elég.

A lány tekintete önkéntelenül az apja ágyára vándorolt. Régóta tudta, hogy az ágy végénél, a falba fúrt mélyedésben van egy apró, horpatag pléhdoboz. Sohasem mert belekukkantani, de azt sejtette, vagy inkább remélte: apja oda dugta opáltartalékait, és innen teremtett elő mindig pénzt, ha éppen részegeskedni készült. Most, hogy a férfi meghalt, miért ne lehetne kifürkészni a rejtekhely titkát?

Gemma hevesen dobogó szívvel odalopakodott az ágyhoz, kivette a dobozt, majd az asztalra tette. A józan ész azt súgta, nem lesz benne semmi különösebb érték, a keze mégis vadul reszketett, amikor felnyitotta a fedelet.

Belepillantott a dobozkába, és egy pillanatra elállt a lélegzete. Nem akart hinni a szemének. Lassú, tétova mozdulattal vette a kezébe az ovális, fekete követ. A hatalmas opál éppen csak elfért a lány kezében, a súlya pedig egyenesen szédítőnek tűnt. Jóságos ég! Ha ez valóban az…

Megfordította a követ, és kiderült, hogy a másik oldalról már lemetszettek egy darabot. A vágási felületen mesés színekben játszott a kő. A lány azonnal megértette, egy vagyont tart a kezében. Legalább ezer karát, és kivételesen ritka színű darab, még az anyagszerkezete is egészen rendkívüli…

Gemma megbabonázva bámulta az ezer színben tündöklő ékkövet. Hiszen gazdag vagyok! – villant át az agyán.

Viszont sehogy se fért a fejébe ez az egész. Az apja már hosszú évek óta egyetlen értékesebb követ sem ásott ki Lightning Ridge-ben.

Legalábbis mindig ezt mondta. Hazudott volna? Hiszen ezt a parádés példányt mégiscsak megtalálta valamikor. A lány szörnyű haragra gerjedt. Fölöslegesen kellett ebben a bánatos odúban gubbasztania éveken át? Fölöslegesen élt kolduséletet, szenvedte el a környék lakóinak szánalmát meg gúnyolódásait?

Heves fejcsóválással tette le a követ az asztalra, majd folytatta a kutatást. Ahogy félrerázta a dobozban maradt apróbb köveket, egy megsárgult, szamárfüles régi fényképet fedezett fel. A képen egy férfi meg egy nő állt egymásba karolva. Első pillantásra mindketten ismeretlennek tűntek.

Azután amikor közelebbről megvizsgálta a férfit, összeszorult a gyomra. A szőke dalia nem sok hasonlóságot mutatott a szinte teljesen kopasz, piszkos körmű, sörhasú öregemberrel, akit épp eltemettek, de a szeméről föl lehetett ismerni: Jon Smith nézett rá a képről, az apja. Senki másnak nem volt ilyen vakítóan és felejthetetlenül világoskék szeme, sem ilyen dermesztően jeges tekintete. Gemma megborzongott, mert úgy érezte, hogy újra rámered ez a kegyetlen szempár.

Apja kivételesen érzéketlen és kíméletlen ember módjára viselkedett mindig. Gemma ennek ellenére igyekezett jó gyermek lenni, szorgalmasan főzött meg takarított otthon. Apját kötelességtudóan lefektette, mindahányszor az öreg magatehetetlenre itta magát. Ahogy múltak az évek, Gemma lassan arra a belátásra jutott: nem annyira a szeretet, mint inkább a félelem köti az apjához. A férfi gyakran elverte, de ha nem, akkor is úgy tudott nézni, hogy a lány ereiben megfagyott a vér. Így történt ez alig néhány héttel korábban is, amikor Gemma bejelentette, hogy Walgettben fog munka után nézni. Apja kerek perec megtiltotta neki, és szemét olyan ellentmondást nem tűrőn meresztette ki, hogy Gemma szó nélkül engedelmeskedett.

A lány igyekezett elnyomni magában a kellemetlen emlékeket, és inkább a képen látható asszonyra irányította figyelmét. Újra gombócot érzett a torkában. Csak nem az anyja? Semmi kétség: az asszonyon látszott, hogy állapotos. Úgy a hatodik hónapban lehetett. Úgy tűnt, nem igazán érzi jól magát az őt átkaroló férfi közelében. Ez volt tehát az a „szajha”, akiről az apja sohasem akart beszélni, aki belehalt a szülésbe, és akinek a tulajdonságai mégis továbbéltek egyetlen gyermekében. Igen, Jon Smith egyszer dühösen Gemma szemére vetette, hogy „tiszta anyja”, de ettől a kelletlen megjegyzéstől eltekintve a leány nemigen tudott semmit az édesanyjáról. Azt azonban idejekorán megtanulta, hogy helyesebb elnyomni magában a kíváncsiságot, ha nem akarja felingerelni az apját. Most minden korábban elfojtott kérdés elemi erővel tört fel benne.

Izgatottan vizsgálgatni kezdte a képet, de a sűrű, sötét hajkoronán és a törékeny termeten kívül nem talált hasonlóságot önmaga meg az anyja között. Persze az is igaz, hogy az ifjú asszony hatalmas fekete napszemüveget viselt, ami megnehezítette arcvonásainak kifürkészését.

– Mary – suttogta Gemma. Különös. Ez a név nem illett ehhez a nőhöz. Pedig Gemma születési anyakönyvi kivonatában az állt, hogy anyja neve Mary Bell, születési helye: Sydney.

Gemma megfordította a képet. A bal felső sarokban apró betűkkel pár szó szerepelt: Stefan és Mary, 1973 karácsonya.

A lány megdöbbent. Először is valami nem stimmelt a dátummal. Ha ezen a képen az anyja épp vele terhes, akkor neki, Gemmának nem 1975 szeptemberében, hanem 1974 első hónapjaiban kellett volna megszületnie. Ez esetben ő nem is tizennyolc éves, hanem majdnem húsz!

Bármekkora meglepetést okozott is ez a felismerés, mégsem volt igazán váratlan. A lány végre magyarázatot kapott arra, miért magasodott mindig egy fejjel az osztálytársai fölé, miért jött meg olyan hamar a havibaja, és egyáltalán: miért érezte magát annyival érettebbnek a többieknél.

Második olvasásra még valami feltűnt neki: Stefan… Apját tehát eredetileg nem Jonnak, hanem Stefannak hívták. Csupa hazugság! Miért kellett ennyit hazudnia?

Persze legyünk igazságosak: Gemma mindig is sejtette, hogy az apját nem keresztelhették Jonnak. A férfi északias kinézete és erősen idegen kiejtése miatt le sem tagadhatta volna svéd származását. Az ausztrál vadon opálbányái mindig is vonzották a kalandorokat meg azokat, akik teleuntak a polgári életformába, így aztán megszöktek a feleségük, a családjuk vagy épp a rendőrség elől. Itt gond nélkül letelepedhettek, és ezen az isten háta mögötti helyen viszonylag biztonságban érezhették magukat. Lightning Ridge-ben senki sem tesz fel az embernek kérdéseket – még a saját lánya sem.

Most azonban annál több kérdés tolult fel Gemmában. Mit hazudhatott még neki az apja? Lehet, hogy Mary sem halt meg? Lehet, hogy az apja még kisbaba korában elrabolta őt, és csak azért változtatta meg a nevét, hogy megnehezítse a nyomozást. Talán…

A lány mélyen elmerült különös ábrándjaiban. Az apjának szerfelett sok oka lehetett a neve és a születési dátum megváltoztatására. Mindig is erősen zárkózott ember volt. Még az sem kizárt, hogy azért fiatalította meg a lányát a hivatalos iratokban, hogy tovább tarthassa magához láncolva, mint kiskorút. Ennél azonban sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy amikor a kis Gemma elmulasztott időben iskolába menni, édesapja nem akart összetűzésbe kerülni a hatóságokkal.

A lány jól emlékezett még a divatosan öltözött, jó illatú dámára, aki az ifjúságvédelmi hivatalból kereste fel őket annak idején, és némileg értetlenül érdeklődött, miért nem jár a gyermek iskolába. Nem sokkal ezután került elő – ördög tudja, honnan – az elveszettnek hitt születési anyakönyvi kivonat, és ettől kezdve iskolába kellett járnia.

A kezdetleges asztalra könyökölve Gemma olyan mélyen elgondolkozott, mintha csak elaludt volna. Egyszerre csak elsötétült a helyiség: egy óriásinak tűnő alak állta el a fényt a barlang bejáratánál. A lány összerezzent, gyorsan visszahajította az opált meg a fényképet a dobozkába, és rázárta a fedelét.

– Van itt valaki? – tudakolta egy ismerős hang

– Ja, te vagy az, mama! – sóhajtotta megkönnyebbülten Gemma. Egy pillanatra már megijedt, hogy valaki más jött váratlanul látogatóba: egy férfi, akit hat éve nem látott. Az illető azóta nem merészkedett a közelébe, sőt meg sem merte szólítani, ha az utcán összetalálkoztak. Most azonban nincs itthon Smith, aki elrettentené a hívatlan vendégeket. Csak nem… csak nem ez az alak mérgezte meg a kutyát?

– Ülj le, mama! – rendelkezett Gemma, külsőre megőrizve a nyugalmát. – Épp jókor jössz.

– Igazán? És miért? – A szomszédasszony nagyot nyögve leereszkedett egy székre, amely keservesen nyikorgott a súlya alatt.

– Azt akartam megkérdezni tőled, hogy ma kivételesen a lakókocsidban alhatnék-e. Őszintén szólva nincs sok kedvem egyedül itt éjszakázni, a barlangban.

– Nem fogod elhinni, de épp ezért jöttem. Azt mondtam magamban, hogy egy ilyen helyes kislány nem maradhat egy szál magában ezen a környéken. Akad errefelé néhány férfi, aki nem ismer sem istent, sem embert.

Gemma hátán végigfutott a hideg. 0 most is arra a bizonyos férfira gondolt: egy hatalmas termetű, tagbaszakadt bányászra, aki mindig bűzlött az olcsó pálinkától meg az áporodott izzadságtól.

– Hát igen – mosolyodott el kényszeredetten. – Nem vagyok egy kimondott világszépe, de ami igaz, az igaz: nem minden férfi válogatós.

– Te meghibbantál? – ámult el mama. – Mikor néztél utoljára tükörbe? Kamaszkorodra tényleg egy kicsit elformátlanodtál, de azóta olyan alakod lett, hogy akár filmcsillagnak is elmehetnél. Az arcod pedig mindig is kifejezetten bájos volt. Persze jobban tennéd, ha legalább az arcbőrödet bekennéd néha napolajjal, hogy ne süljön le olyan négerbarnára.

Gemma zavarba jött a váratlan elismeréstől.

– Ugyan már, ne viccelj! – hárította el pironkodva a dicsérő szavakat. – Nem tudom, miért akarod elhitetni velem, hogy valami rendkívüli szépség lennék.

– Mert az vagy – dünnyögte mama. – Sydneyben majd vigyáznod kell magadra. A városi férfiak aztán nem ismernek tréfát.

– Jelen pillanatban nem különösebben érdekelnek a férfiak – csattant fel a lány kissé indulatosabban, mint akarta. Közben ugyanis csak nem hagyta nyugodni a kellemetlen emlék. Bizonyára az a férfi is csak a kedvező pillanatot keresi, hogy újra megjelenhessen Gemma életében.

Mama gyengéden megsimogatta a lány kezét.

– Ne gondolj rá! Az effajta férfira nem szabad egyetlen gondolatot sem pazarolni. Egyszerűen nem érdemli meg.

Gemmának eltartott néhány másodpercig, amíg rájött, hogy az asszony nem arról a bizonyos félelmetes bányászról, hanem az apjáról beszél

– Miért, milyen fajta férfi volt?

– Kegyetlen. És önző. Meg betegesen fukar.

Fukar? Lehet, hogy ezért nem adta el az óriási opált? Lehet, hogy a zsugoriság tényleg ráment az agyára, és senkinek nem akarta megmutatni a ritka szép követ?

Ez most már sohasem derül ki. Jon Smith senkinek sem árulta el, mit rejteget otthon. Még a lányának sem. Inkább hagyta, hogy a gyerek mások levetett ruháiban járjon, és a szegénykonyhán álljon sorba, ha meleg levest akar enni.

Gemma szívesen megmutatta volna mamának a követ, de tudta, hogy Lightning Ridge-ben már régóta nem szokás az értékesebb leletekkel dicsekedni. Az irigység még a legjobb barátokból is ellenséget csinál.

– És most hogy állsz anyagilag? – kérdezte együttérzően mama.

Gemma ellenállt az újból feltámadt kísértésnek, és csak ennyit mondott:

– Van itt néhány apró opálocska. Apám vastartaléka. Majd eladom. Ezenkívül maradt még húsz dollár háztartáspénzem, meg háromszáz a takarékban. Ehhez jön, amit a kocsiért adsz.

– Elhoztam – szólt mama, és máris előhúzott a zsebéből egy köteg bankjegyet. – El ne áruld az adóhivatalnak, de az elmúlt években egész jól jövedelmezett a kincskeresés!

Gemma felkacagott:

– Egy árva mukkot sem szólok senkinek.

– Rendben. És mikor indulsz Sydneybe?

A lánynak elszorult a torka. Walgettnél tovább még sohasem jutott el életében, tehát eddig legfeljebb negyven mérföldre távolodott el Lightning Ridge-től. Sydney egy másik világot, egy hallatlanul izgalmas, ugyanakkor félelmetes világot jelképezett a számára. Mégis mindenáron el akart jutni oda, ahol anyja is született.

– Amint megtettem a szükséges előkészületeket – jelentette ki határozottan.

– Mr. Whitmore holnapután érkezik. Ha valóban el akarod adni az opáljaidat, ő tisztességesebb árat ad értük, mint bárki más. Csak arra vigyázz, hogy ne fogadd el az első ajánlatát, hanem alkudozz egy kicsit!

Gemma habozott. Az apja valamilyen okból ki nem állhatta Mr. Whitmore-t. „Sima modorú városi”-nak titulálta, és sohasem kötött vele üzletet.

– Apa mindig Mr. Gunthernek adta el az opáljait – jegyezte meg tétován.

– Annak a vén gazembernek? – nevetett fel mama. – Nézd, kicsikém, tisztában vagyok vele, hogy Mr. Gunther legalább eljött a temetésre, és az sem kétséges, hogy az apád, aki köztudottan szívós ember volt, ki tudta nála alkudni a neki megfelelő árakat. Téged azonban biztosan becsapna, akármibe lefogadom. Hallgass rám, próbálj inkább szerencsét Byron Whitmore-nál! Nem kell mást tenned, mint hogy pénteken elmész a Ridge Szállóba, és megkérded, melyik szobában szállt meg.

– Jól van, mama, elmegyek.

– Helyes. És most hozz nekem egy sört! Borzasztó ez a hőség.

A sör garmadával állt a háznál, mert Jon Smith ebben az egy dologban nem fukarkodott a pénzzel. Gemma máris hozott egy dobozzal a parányi gáz-hűtő- szekrényből, majd visszatelepedett az asztalhoz.

– Mesélj nekem egy kicsit! Milyen ember ez a Mr. Whitmore?

Mama kinyitotta az italt, mohón belekortyolt, majd a keze fejével elégedetten megtörölte a száját.

– Byron? Magas férfi Úgy ötven kórul járhat, de nagyon fiatalnak néz ki. Sűrű fekete haja van, csak a homlokánál őszül egy kicsit. A legcsodálatosabb a szeme: világoskék. Olyan, mintha világítana. Igazán jóképű férfi, ami azt illeti, de sajnos öreg már hozzád. És persze nős. Bár erről a férfiak szeretnek megfeledkezni, ha az asszony nincs épp a közelükben.

Gemma elkerekedett szeme láttán mama elnevette magát:

– Ne nézz úgy, mint aki most lépett le a falvédőről! Mielőtt elindulsz Sydneybe, jobban teszed, ha megszabadulsz egy-két gyermeteg elképzeléstől. A nagyvárosokban csak úgy hemzsegnek a kalandvágyó férfiak, akik kimondottan az ilyen őzikeszemű, hamvas szépségekre

vadásznak, mint amilyen te vagy. Byrontól azonban nem kell tartanod. Ő igazi úriember, ami manapság elég ritka.

Gemma egyelőre nem volt benne biztos, hogy valaha is képes lesz-e férfiakkal kapcsolatot teremteni. Sok év telt el már ugyan azóta a bizonyos rémisztő eset óta, de még nem győződhetett meg róla, nem vert-e örök életre gyökeret benne az iszony a másik nemtől. Csak reménykedhetett, hogy nincs így, mert alapjában véve semmire sem vágyott jobban, mint szerető családra meg sok gyerekre.

– Látom, nem nagyon hiszed, amit mondok – mosolyodott el mama.

– Dehogyisnem. Ne haragudj! Persze hogy elhiszem. Csak kicsit elkalandoztak a gondolataim.

– Ez ebben a helyzetben teljesen érthető. Nehéz nap volt a mai. Tudod mit? Hatkor várlak vacsorára. Ne késs, és ne felejts el hálóinget meg fogkefét hozni!

Gemma szinte könnyekig meghatódott.

– Nagyon jó vagy hozzám.

– Ugyan már! Különben mire való lenne egy szomszéd?

Mama nem szeretett érzelegni, de azért az ő szeme is furcsán csillogott, miközben nehézkesen feltápászkodott. Gemma elhatározta, hogy sűrűn ír majd neki, és amilyen hamar csak lehet, újra meglátogatja. Arra gondolt, ha ez a fekete opál valóban annyit ér, amennyire becsüli, akkor akár repülőgépet is bérelhet magának.

2. FEJEZET

A portán közölték, hogy Mr. Whitmore a huszonhármasban lakik.

A Ridge Szállóban mind a negyven szobába külső lépcsőn lehetett feljutni. A huszonhármas az emeleten volt.

Gemma reszketeg térddel elindult felfelé. Az emberek – mamát is beleértve – mind azt hitték róla, hogy rendkívül öntudatos, határozott lány, pedig magabiztos fellépése valójában nem volt más, mint magára erőltetett külsőség, egyfajta pajzs, amellyel erőszakos és kiállhatatlan apja hatalmaskodásai ellen próbált védekezni. A hirtelen haragú, iszákos férfiról az évek folyamán kiderült: ha valaki meghunyászkodik előtte, azzal még kíméletlenebbül bánik. Lánya ezért igyekezett hajlíthatatlan, acélos jellemnek mutatkozni előtte.

Ez persze korántsem jelenti azt, hogy egy minden hájjal megkent opálkereskedővel szemben – amilyen például Byron Whitmore – elég erősnek érezte volna magát. Épp ellenkezőleg. Gemma azt sem tudta, fiú-e vagy lány, amikor elérte az ajtót. Idegességét alig csökkentette, hogy egyelőre csak az apróbb kövek eladásával akarta próbára tenni a kereskedőt.

Hosszas töprengés után ugyanis úgy döntött, hogy a legértékesebb darabot előbb Sydneyben felbecsülteti több szakértővel is. Úton a szálloda felé eszébe jutott, hogy még jobb árat érhetne el egy árverésen, ahová szenvedélyes gyűjtők is eljárnak. Hat számjegyű összegek lebegtek a lelki szemei előtt. Elképzelte, hogy vesz majd egy házat, szép ruhákat, és mindenekelőtt egy kutyát...

Nem, azt mégsem. Legalábbis még nem. Ennyire könnyen nem felejtheti el legjobb barátját, Blue-t.

Időközben elérte a huszonhármas szobát, és tanácstalanul megállt előtte. A legszívesebben sarkon fordult volna, de szüksége volt a pénzre. Már helyet is foglaltatott másnapra, a Dubbóba induló buszra. Onnan vonattal megy tovább Sydneybe.

Na, rajta! – nógatta magát. Hogy akarod megállni a helyed abban az óriási, idegen városban, ha még egy ilyen egyszerű dolgot sem tudsz elintézni?

Ez hatott. Mély lélegzetet vett, majd bekopogott.

– Ó! – kiáltott fel meglepetten, mert az ajtó azonnal kinyílt. Egy idegen férfi állt a küszöbön.

Ez az ember azonban egyáltalán nem járt még ötven felé, és a haja a legkevésbé sem tűnt feketének, a szeme pedig még véletlenül sem kéknek. Úgy harmincöt körül lehetett, szeme egyértelműen szürke, a haja meg határozottan aranyszőke volt. Sok fiatal lány örülne, ha ilyen vonzó férfi akadna az útjába.

– Elnézést – motyogta Gemma. – Bizonyára eltévesztettem a szobaszámot. Én tulajdonképpen Mr. Whitmore-t keresem.

A férfi tetőtől talpig végigmérte a lányt, majd mikor ismét felpillantott, nehéz lett volna megítélni, hogy különös pillantása sértő vagy inkább hízelgő akart-e lenni.

Gemma végiggondolta, mi lehet rajta olyan meglepő. Az öltözékén nincs semmi döbbenetes, hiszen Lightning Bridge-ben mindenki rövidnadrágban szaladgál… kivéve az idegeneket, mint például ezt a férfit, akinek egérszürke szövetnadrágja, hófehér inge és borvörös selyem nyakkendője erősen kirítt a megszokott helyi viseletek közül. Úgy festett, mint egy kereskedelmi vagy biztosítási ügynök, aki először jár ezen a vad és bozótos tájon. Egy-két nap, és letépi magáról a nyakkendőt, feltűri az ingujját…

Egyelőre azonban nem mutatott semmi efféle szándékot. Inkább sandán mosolygott, majd elég szemtelen arckifejezéssel megjegyezte:

– Ahá! Most már értem, miért szereti Byron az utazgatást.

Gemma meglepődött. Byron? Igen, mintha ez lett volna Mr. Whitmore keresztneve.

– A nevem Nathan Whitmore – közölte az idegen. – Kivételesen én jöttem Byron helyett. Ugye nem tévedek, ha feltételezem, hogy üzleti ügyben keresi?

Gemma habozott. Neki Byron Whitmore. –t ajánlották, nem az öccsét!

– Nagyon gondterheltnek látszik, Miss…

– Smith – vágta rá a lány. – Gemma Smith.

– Áhá. Bizonyára már máskor is kötött üzletet az apámmal, Miss Smith.

– Az apjával? – A lány szeme tágra nyílt. – Azt… azt hittem, hogy maga az öccse!

– Nem csodálom, hiszen csak fogadott fia vagyok Byronnak. Tizenhét éves koromban lett a nevelőapám, és akkor ő még csak a harmincas évei elején járt. A viszonyunk valóban mindig is inkább testvéries volt.

– Vagy úgy. Értem – felelte Gemma, pedig semmit sem értett az egészből. Miért kell valakit tizenhét évesen örökbe fogadni? Ehhez persze

semmi köze, most inkább arra kell összpontosítania a figyelmét, hogy minél magasabb árat csikarjon ki az opálokért.

– Biztosíthatom, kisasszony, igen jól értek az opálokhoz, és teljesen kizárt, hogy becsapjam önt. Byron kitekerné a nyakam, ha csorbát ejtenék a hírnevén, és tönkretenném az üzletét.

– Nekem mindenesetre a kedves nevelőapját ajánlották.

– A Whitmore Opals cég hírneve, mint nyilván ön is tudja, párját ritkítja. Fáradjon beljebb, és máris rátérhetünk a megbeszélés üzleti részére!

Gemma még mindig tétovázott, miközben Nathan válla fölött bekukkantott a szobába. Különös hely. Nem kimondottan üzleti tárgyalásokhoz tervezték. Túl személyes a hangulata, túl bensőséges.

Nathan szinte minden gondolatát kiolvasta a tekintetéből, mert kajánul elvigyorodott:

– Drága Smith kisasszony! Tisztelettel adózom a szépsége előtt, de remélem, nem képzeli, hogy megteszek egy ilyen embertelenül hosszú utat csak azért, hogy idegen leányok hírnevét tegyem tönkre egy szállodaszobában.

Szépsége? Ez az ember szépnek találja? Te jó ég! Gemma kétségbeesetten küzdött zavarával, közben pedig igyekezett állni az idegen tekintetét. Ez az ember biztos azt hiszi, hogy hízelkedéssel sikerül majd lenyomnia az árakat. Mama is megmondta, a városiak mind gátlástalan és ravasz hiénák.

Ez az érzéki ajkú, vonzó férfi persze jobban hasonlít egy aranyhajú angyalhoz…

– Foglaljon helyet! – mutatott Nathan széles mozdulattal az asztal melletti székre.

Gemma egy jellegzetes szállodai szobába lépett be: az egyik sarokban franciaágy, vele szemben tévé, mellette kanapé és egy apró dohányzóasztal két székkel. Az egyik támláján egérszürke zakó lógott.

A lány leült, és a lábát keresztbe vetette. A légfrissítő berendezéssel ellátott helyiségben sokkal hidegebb volt a levegő, mint odakint. Valószínűleg ezért viselt Nathan Whitmore hosszú, meleg szövetnadrágot. Gemma megborzongott a hidegtől.

– Ó, csak nem fázik? Azonnal kikapcsolom a szellőztetést.

– Nagyon kedves, Mr. Whitmore.

Milyen figyelmes! – dünnyögött magában a lány. Nem hiába mondják, hogy ezek a városiak értik a módját… Gemma érezte, résen kell lennie, és eltökélte, hogy még óvatosabb lesz, mint eddig.

– Nagyon megtisztelne, ha egyszerűen Nathannek hívna – mosolyodott el a férfi, és ártatlan mozdulattal félresimított egy tincset vendége arcából. – Megengedi, hogy Gemmának szólítsam?

A lány minden eltökéltsége ellenére valami különös melegséget érzett, és mosolyogva bólintott.

– Nos, kedves Gemma… – folytatta Nathan. – Elhozta a köveket?

– A… miket? Ja, persze! Természetesen. – A lány kihúzta magát, és a nadrágzsebéből elővett egy parányi vászonzsákot. Reszkető kézzel bontotta ki a zsinórt. A zsákocska tartalmát az asztalra borította, majd feszülten figyelte, miként csippenti fel a férfi a köveket, hogyan vizsgálja meg őket a nagyító alatt.

Amikor Nathan elkészült, letette a nagyítót, és fürkésző, szúrós tekintettel Gemma szemébe nézett:

– Ezeket maga találta?

– Nem, az apám.

– És van engedélye a kövek eladására?

– Az apám néhány napja meghalt. – Ezt olyan egyszerűen mondta, mint amikor más azt közli, hogy fáj a feje.

Nathan elképedve meredt rá.

– Ó, igazán sajnálom – dünnyögte udvariasan.

Hát akkor maga az egyetlen, gondolta Gemma, de fennhangon így válaszolt:

– Semmi baj, nem tudhatta. – A lánynak immár sikerült kordában tartania a hangját. Beszédében nyoma sem volt semmilyen indulatnak vagy zavarnak.

Nathan továbbra is meglepettnek látszott.

– Egyenként kér a kövekre árajánlatot, vagy csomagban?

– Attól függ, hogyan kapok értük többet.

Nathan elmosolyodott. Valóban vonzó ember, szögezte le magában a lány. Sohasem látott még ilyen érdekes férfit.

– Összesen huszonhét kőről van szó. Többségük jó, ha megér tíz dollárt – folytatta Nathan. – Van itt azonban egy darab, amelyik nagyon tetszik nekem. – Rámutatott a legnagyobb kőre. – Élénkzöld a színe, és ritka szép. Az összesre kétszázhatvanat tudok ajánlani, erre az egyre pedig külön százat. Ez együttvéve háromszázhatvan dollár.

Gemmának hirtelen eszébe jutottak mama szavai: „Sohase fogadd el az első ajánlatot!”

– Egye fene, legyen négyszáz! – felelte határozott hangon.

Nathan hátradőlt, és hangosan kifújta a levegőt.

– Már a háromszázhetven is túl nagyvonalú ajánlat.

– Miért?

A váratlan kérdéstől Nathannek elakadt a szava, de rövidesen észbe kapott, és behízelgően elmosolyodott:

– A kérdés jogos. Na jó. Legyen négyszáz! Készpénzt parancsol, vagy csekket?

– Készpénzt.

– Igen, magam is erre számítottam. – A férfi hátranyúlt a zakója zsebébe, elővett négy százast, és leszámolta Gemma elé.

Egyszerre álltak fel. A lány gondosan összehajtogatta a pénzt, majd begyömöszölte a farzsebébe.

– Köszönöm, Mr. Whitmore – biccentett a férfi felé.

– Őszintén szólva arra számítottam, hogy Nathannek fog szólítani.

– Elnézést – mosolyodott el Gemma. Most, hogy a pénz a zsebében lapult, összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát. – Mindig nehezemre esik nálam idősebb embereket a keresztnevükön szólítani.

– Idősebb emberek? – kérdezte a férfi némileg meghökkenten. – Megkérdezhetem, hogy hány éves?

A lánynak már a nyelvén volt, hogy tizennyolc, de közben eszébe jutott, hogy valójában két évvel idősebb.

– Húsz.

Nathan – úgy tűnt – meglepődött kissé. Mintha szólni akart volna, de aztán meggondolta magát, és a fejét csóválva elindult az ajtó felé, hogy kinyissa Gemma előtt.

A függőfolyosóra kilépve a lány visszafordult, hogy még egyszer elbúcsúzzék, közben azonban valami retteneteset pillantott meg a szeme sarkából. Igen! Semmi kétség: ő volt az! A hatalmas termetű, sötét tekintetű férfi. Lenn állt az úszómedencénél, és fenyegetően nézett Gemmára. Őt várta.

A lány viharos sebességgel visszaugrott a szobába, kis híján felborítva a döbbent opál kereskedőt.

– Zárja be az ajtót, kérem! – lihegte zaklatottan.

– Tessék? – kérdezte értetlenül a férfi.

– Zárja be az ajtót! – sziszegte újra a lány, miközben reszketve elhátrált egészen az ágyig.

Nathan engedelmeskedett, majd aggodalmas ábrázattal puhatolózni kezdett:

– Mégis mi történt? Mitől ijedt meg? Egy férfitól?

– Igen – suttogta Gemma, és reszketett, mint a nyárfalevél.

– A barátja?

A lány felháborodottan megrázta a fejét.

– Akkor kicsoda? És mit művelt magával, hogy ennyire megijedt a puszta látásától? – lépett Nathan Gemmához. Szerette volna megnyugtatni, ezért remegő vállára tette a kezét.

A lányban szörnyű emlékek éledtek fel: hatalmas, durva lapátkezek gyömöszölik-tapogatják, ahol érik… Összeszorította a szemét, de nem tudta visszatartani a könnyeit. Felzokogott.

– Nyugodjon meg, kérem! – próbálkozott újra a férfi. – Nálam biztonságban van.

Gemma nem sokat gondolkozott, hanem a férfi mellkasán keresve vigaszt, hangosan zokogott tovább. Nathan csupán rövid ideig habozott, majd átölelte őt, ringatni kezdte, nyakát és hátát simogatva halk suttogással nyugtatgatta, mint egy ijedt kisgyereket, aki éppen rosszat álmodott.

Kisvártatva azonban azt kellett tapasztalnia, hogy a csinos, fiatal nő közelsége nem csupán apai érzéseket ébreszt benne. Óvatosan eltolta hát magától a lányt, és leültette az ágy szélére.

– Azt hiszem, nem ártana magának egy korty ital – jegyezte meg kurtán, és elsietett a konyakosüvegért. – Aztán majd elmeséli, hogy tulajdonképpen mi ez az egész.

Gemma zavarodottan pislogott. Életében először fordult elő vele, hogy kellemes biztonságban érezte magát egy férfi karjában. Amikor Nathan visszatért a pohárka itallal, szemében legalább akkora zavarodottság látszott, mint a lányában.

– Tessék. – A férfi Gemma kezébe nyomta a poharat. – Hajtsa fel gyorsan, aztán mondja el, mi történt!

A lány még soha senkinek nem mesélte el ezt a történetet, pedig jó néhány év eltelt már azóta. Most sem volt könnyű elárulnia a titkát, mégis bizonyos megkönnyebbülést érzett, hogy valakinek végre beszélhet róla. Lassan, kissé szaggatottan mondta el, mi is történt hat évvel azelőtt.

– Tehát valójában nem erőszakolta meg magát – összegezte a hallottakat Nathan.

– Nem, de megpróbálta – hajtotta le a fejét a lány. – Csak azért nem sikerült neki, mert túlságosan sokat ivott.

– És hol voltak a szülei, amikor ez a gazember megtámadta?

– Az anyám már rég meghalt. Az apám pedig eszméletlenre itta magát. Egyébként éppen ő hozta hozzánk ezt a vadállatot. Amikor aztán az apám elaludt, az az alak bemászott hozzám az ágyba. Hiába próbáltam kiabálni, betapasztotta a számat a tenyerével, és… akkor… tudja már. – Gemma elnémult.

– Hogy hívják ezt az aljas frátert?

A lány megborzongott.

– Nem tudom a nevét. És soha nem is nyomoztam utána. Időnként előfordul, ha bemegyek a városba, hogy szembejön velem az utcán. Ilyenkor csak bámul, és nem szól egy szót sem.

– Sohasem próbálkozott újra?

– Nem. De most, hogy meghalt az apám, újra retteghetek tőle.

– Miben halt meg az apja?

– Részegen belezuhant egy bányaaknába.

– Hmm. Szerintem el kellene mennünk a rendőrségre, hogy a hatóságoknak is beszámoljunk erről a gonosztevőről – vélekedett Nathan.

Gemma rémülten felpattant.

– Szó sem lehet róla! Csak nem képzeli, hogy a rendőrök előtt is elismétlem, amit magának mondtam? Nem és nem! Ráadásul holnap elutazom Lightning Ridge-ből. Már megvettem a buszjegyemet.

– Hová megy?

– Sydneybe.

Nathan elgondolkozva méregette a lányt.

– Sydney nem éppen egyedülálló nőknek való hely. Élnek legalább rokonai a városban?

– Lehet. Az édesanyám ott született, de sohasem ismertem a családját. Mindig azt reméltem, hogy idővel talán valakit sikerül felkutatnom.

– És mennyi pénze van?

– Elegendő.

A férfi gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Vagyis maga egy önálló, független hölgy. Azért engedje meg, hogy odaadjam a névjegyemet. Ha Sydneyben valami gondja támad, vagy nem talál munkát, akkor keressen meg nyugodtan! – Ezzel zakója zsebéből fényesen csillogó fehér kártyát húzott elő, majd átnyújtotta. – És most miben lehetek a segítségére? Kocsival jött? Mert akkor esetleg lekísérhetném odáig.

– Igen, nagyon hálás lennék, ha megtenné.

– És mi lesz, ha hazaér?

– Az már nem érdekes. Mama otthon van.

Nathan értetlenül pislogott.

– Nem azt mondta, hogy az édesanyja meghalt?

– De igen. Mama nem az édesanyám, hanem az anyai barátnőm.

A férfi felsóhajtott.

– Van egy olyan rossz érzésem, hogy maga nagyon bonyolult leányzó.

Gemma elnevette magát.

– Mama szerint vannak rejtett erényeim is.

– Elképzelhető, nekem mégis az az érzésem, jobban teszem, ha nem járok utána. – Nathan felkapta a kulcsát, és kikísérte a lányt. – Látja még valahol? – kérdezte menet közben.

Gemma idegesen körülnézett.

– Nem.

– Akkor remélem, hogy biztonságosan hazajut.

3. FEJEZET

– Lehetetlenül viselkedik ez a lány! Egyszerűen le-he-tet-le-nül!

Lenore a haját tépve toporzékolt, miközben volt félje rezzenéstelen arccal figyelte az íróasztala mögül.

– Kirsty erősen kamaszodik. Ez csak átmeneti állapot. Nem lenne szabad ennyire felizgatnod magad.

– Te persze könnyen beszélsz! Nem neked kell nap mint nap elviselned. – Lenore lerogyott a legközelebbi székre, és kezét a szívére tapasztva keserűen felsóhajtott. Mindig is erős hajlama volt a színpadias megnyilvánulásokra.

– Fogalmam sincs, hogyan tovább. Az iskolában már azzal fenyegetőznek, hogy eltanácsolják. Titokban rendszeresen dohányzik. És ahogy kinéz! Mint egy munkanélküli halaskofa. Szerintem nincs más megoldás: intézetbe kell küldeni. – Az asszony idegesen Nathanre pillantott.

Lenore nagyon jól ismerte a férfi véleményét az intézetekről – Nathan jó néhányat megjárt gyermekkorában. Az anyja a kábítószer rabja volt, és az is maradt mindvégig. Valahányszor új férfi lépett az életébe, gyermekét bedugta egy intézetbe, de ha épp nem akadt szeretője, akkor megint hazahozta, mert nem szeretett egyedül lenni. Nathannek tizenhat éves korára elege lett ebből, és megszökött. Amikor aztán hazakerült, anyját halva találta. Túladagolta a heroint.

– Kirsty nem megy intézetbe! – csattant fel Nathan dühösen, és öklével keményen az asztalra csapott. – Egy ideig most nálam fog lakni.

Lenore gyönyörűséges, smaragdzöld szeme először tágra nyílt a meglepetéstől, majd hitetlenkedve összeszűkült:

– Hol? Talán a nyaralódban? Ki törődne ott vele, amíg te haza nem érsz a munkából?

– Amíg Byron kórházban van, addig Belleview-ban lakom.

– Ja, tényleg! Teljesen megfeledkeztem szegény Byronról. Hogy van a lába?

– Gyógyulgat, de még egy ideig bottal kell járnia.

– Ennek nem fog örülni.

– Meg is halhatott volna, mint Irene. Bár szegényt nem sokan siratják. Rögeszmés bajkeverő volt. Byronnak is pokollá tette az életét.

– Hát, tudod, nem sok együttérzés szorult beléd! – jegyezte meg kissé ingerülten az asszony. Most is úgy érezte, hogy ő minden tőle telhetőt megtett, de egyszerűen képtelenség ezt az érzéketlen fatuskót szeretni. Nathan rideg és csökönyös, semmiféle engedményre nem hajlandó.

– Mélységesen együttérzek azzal a fiatal lánnyal, akit az anyja épp el akar taszítani magától – felelte a férfi jeges hangon.

– Ez nem igaz! Ó, Nathan, te aztán igazán kegyetlen tudsz lenni! Szívtelen alak voltál mindig is, és az is maradtál.

A férfi kifejezéstelen arccal megvárta, amíg az asszony némileg lehiggad.

– Akkor most visszakanyarodhatnánk az eredeti témánkhoz? – kérdezte végül. – Azt javaslom, menj haza, szólj Kirstynek, hogy csomagoljon össze, és vacsora után hozd el! Ha eljön, akkor tudnia kell, hogy az egész tanévet itt tölti. Az állandó ingázást nem tartom egészségesnek.

Lenore úgy érezte, hatalmas terhet vesznek le a válláról. Nathan talán valóban helyre tudja tenni a kislányt. Mindig is szerették egymást. Kirsty volt a világmindenség egyetlen nőnemű teremtménye, akinek sikerült áttörnie a férfi szívét övező vastag, hideg páncélzatot.

Nathan főként Kirsty miatt vette feleségül Lenore-t. Másfelől meg azt képzelte, hogy Lenore illik hozzá: eléggé független, tehát nem zaklatja majd állandóan nyafka követelőzéseivel, mégis mindig a rendelkezésre áll, ha a társasági élet során vagy az ágyban szükség van rá.

Az asszony sokáig igyekezett alkalmazkodni Nathan elképzeléseihez, de rájött, hogy neki mindez nem elég, ezért a házasságban eltöltött végtelenül üres tizenkét év után benyújtotta a válókeresetet. Sokan vetették a szemére, hogy fontosabbnak tartja a színésznői pályafutását, mint a férjét, és ebben lehetett is némi igazság. Valamire azonban neki is szüksége volt, ami értelmet ad az életének.

Fásultan felsóhajtott. Bárcsak Zacharyval másképp alakultak volna a dolgok! Ha például a férfi nem lett volna nős, és viszonozta volna Lenore szerelmét… Az asszony ugyanis még mindig szerette őt.

– Elnézést, ha félbe kell szakítanom az ábrándozásodat… – szólalt meg hirtelen Nathan. – Elárulnád, kinek vagy minek szól ez a különös mélabú fátyolos tekinteted mélyén? Hogy nem Kirstynek, arra mérget veszek. Csak nem Zachary Marsden jár a fejedben?

– És ha igen? – dühödött fel Lenore. – Talán féltékeny vagy[7] Nevetnem kell! Sohasem voltál szerelmes belém, mint ahogy én sem beléd. Ne is áltassuk egymást!

Nathan jobbnak látta, ha nem válaszol, így csak keserűen legyintett egyet, az asszony pedig vérig sértetten kiviharzott a szobából.

Gemma a Whitmore Opals nevű cég tágas előszobájában üldögélt egy süppedős bőrfotelben, amikor Nathan irodájából egy elragadóan csinos, nagyvilági hölgy sietett ki. Tejfehér, szív alakú arcát égővörös hajkorona keretezte.

– Pá, Moira! – szólt oda távoztában a titkárnőnek. – Fogadd őszinte részvétemet, hogy ilyen szörnyű főnököd van!

– Viszontlátásra, Mrs. Whitmore! – felelte Moira udvarias mosollyal.

Gemma felkapta a fejét. Nathan tehát nős, és ez a vörös hajú szépségkirálynő a felesége. Ebben tulajdonképpen nincs is semmi meglepő. A lány elmosolyodott. Hogy is képzelhette azt, hogy a férfi szemében valódi vonzalom csillant fel, amikor Lightning Ridge-ben találkoztak? Valójában nem volt az semmi más, mint a vevőknek kijáró szokásos udvariasság.

Igaza van mamának: tapasztalatlan és gyermeteg lelkületű leányzó vagyok, gondolta csüggedten.

A titkárnő – jól ápolt, lakkozott körmű, középkorú hölgy – lassan fölemelkedett, és rendkívül mértéktartó, elegáns mozdulattal bekopogott az ajtón, amelyet Mrs. Whitmore olyan durván csapott be maga mögött nemrég. Kopogtatás után udvariasan várakozott két másodpercig, majd benyitott. Szinte máris jött kifelé, és lelkes mosollyal szólt Gemmához:

– Mr. Whitmore kéri, hogy fáradjon be az irodájába!

Gemma idegesen megindult az ajtó felé. Hirtelen úgy érezte, vadonatúj rózsaszín nyári ruhájánál nem is választhatott volna divatjamúltabb darabot. A ruha meglehetősen szűk felsőrésze hátul szabadon hagyta a hátát, míg elöl erőteljesen érvényre juttatta telt kebleit. Reggel hallatlanul csábosnak képzelte magát benne, most azonban, hogy megpillantotta a gyufaszálnál is karcsúbb Mrs. Whitmore-t, szeretett volna a föld alá bújni szégyenében.

Legalább leeresztve hagyhattam volna a hajam! – bosszankodott magában. Hirtelen nyomasztóan kislányosnak tűnt gondosan magasra fésült lófarka. A feje búbján díszelgő rózsaszín tüllmasniról nem is beszélve.

Gyorsan összeszedte magát, és elszántan tekintett előre. Mit számít, hogy nézek ki? – gondolta. Ez az ember úgyis nős. Tisztességes lány nem is próbálhat meg nős férfit elcsábítani. Márpedig Gemma tisztességes lánynak tartotta magát.

Eltökélt arckifejezéssel lépett be Nathan Whitmore irodájába, hóna alatt kis táskáját szorongatva legdrágább kincsével. Amint azonban újra belenézett azokba az elbűvölő, acélszürke szemekbe, érezte, hogy elveszett.

Nathan Whitmore felállt, és az asztalát megkerülve a látogató elé lépett.

– Miss Smith! Nagyon örülök, hogy újra látom – köszöntötte a férfi. – Foglaljon helyet!

Mikor a látogató leült, ő is visszatelepedett íróasztala mögé, és fesztelen, de teljesen fölösleges mozdulattal hátrasimította búzaszőke haját. Láthatóan most jött a fodrásztól, minden haja szála illatosan és rendezetten állt a helyén. Egyetlen apró tincs borult le a homlokára, ami bohókás, fiatalos árnyalatot kölcsönzött amúgy tökéletes megjelenésének. Méregdrága, testre szabott öltönyét olyan természetesen viselte, mintha egyenesen abban született volna. Jól állt neki a finom esésű, sötétkék gyapjúszövet. Ez a tökéletes külső a megközelíthetetlenség benyomását keltette, amit a lány valamiért végtelenül vonzónak talált.

Gemmában újra felötlött a feleség képe, az utána lebegő parfümfelhő, a méltóságteljes kivonulás. Mintha legalábbis egy tragédia harmadik felvonásában hagyta volna el a színpadot, közvetlenül a végzet beteljesedése előtt. Ami igaz, az igaz: látszott rajta, hogy istenigazából ideges. De vajon mi zaklatta fel ennyire?

– Miben lehetek a segítségére? – A férfi azonnal a tárgyra tért.

Gemma nyelt egy nagyot. Igazán megkérdezhette volna, hogy van, miként megy a sora, milyen volt az utazás, vagy valami hasonlót. De ha nem, hát nem!

– Egy opált szeretnék felbecsültetni – válaszolta a tőle telhető leghűvösebb hangon. – Ha jól tudom, maga ilyesmivel is foglalkozik, vagy tévedek?

– Nem, nem téved.

– Tisztában vagyok vele, hogy a becslésnek is megvan a maga ára. Ezt az árat természetesen kész vagyok megfizetni.

Nathan legyintett.

– Erre igazán nem lesz szükség, Miss Smith. Elhozta a kérdéses követ?

– Igen.

– Akkor, ha akarja, most rögtön megnézhetem. Egy ilyen gyors becslés nem teljesen pontos, de azért nagyjából eligazítást nyújt. – Beszéd közben különös mosoly jelent meg az arcán, amitől Gemma hátán végigfutott a hideg.

– Köszönöm, nagyon lekötelezne – sütötte le a szemét a lány, és kutatni kezdett a táskájában. Az opált egy zsebkendőbe csomagolva hozta el. Amikor felállt, hogy a kincset letegye az asztalra, leküzdhetetlen idegesség vett rajta erőt. Mi lesz, ha mégsem ér olyan sokat?

Nathan széthajtotta a kendőt, előrehajolt, és szakavatott mozdulatokkal forgatni kezdte a követ.

– Szent isten! – suttogta néhány másodperc után, ami a lány számára egy egész örökkévalóságnak tűnt. Ezután újabb örökkévalóság telt el, mire megint megszólalt: – Honnan szerezte? – kérdezte éles hangon.

– Hát… hát örököltem. Az apámtól.

– És ő honnan szerezte?

A lány nyelt egy nagyot.

– Feltételezem, hogy találta. Azokon a mezőkön, amelyekre engedélye volt.

– Ezt, látja, erősen kétlem – vonta össze Nathan a szemöldökét.

Gemma agyában egymást kergették a gondolatok. Mire céloz ez az ember?

Csak nem arra, hogy Jon Smith lopta a követ? A lány erre még nem is gondolt. Most annál élénkebben rajzolódott ki előtte ez a lehetőség és annak következményei. Az arca olyan fehér lett, mint a meszelt fal.

– Csak nem… csak nem arra gondol, hogy lopta? – Nathan nem felelt, de sokatmondó tekintete annál beszédesebb volt. Gemma hátrazuhant a székében, és kezébe temette az arcát. Hogyhogy erre nem gondolt? Ha az apja a jogos tulajdonos, akkor nyilván rég eladta volna az opált!

– Gemma…

Nathan közben megkerülte az asztalt, és leguggolt a lány mellé. Aggódó arckifejezése ismét arra a férfira emlékeztette a lányt, akit múltkor a szállodai szobában megismert.

– Itt és most nem tudom bebizonyítani, hogy ez a kő lopott – szögezte le. – De nagyon hasonlít egy kőhöz, amely több mint húsz évvel ezelőtt tűnt el nyomtalanul. Ha akarja, megmutathatom annak az embernek, akitől ellopták. Biztosíthatom, hogy magának nem lesz bántódása, akárhogy áll is a dolog.

– Ki lenne a jogos tulajdonos?

– Ha ez valóban az az opál, amelyikre gondolok, akkor Byroné volt, az apámé.

A lánynak elakadt a lélegzete.

– Az lehetetlen!

– Nem feltétlenül – vont vállat a férfi. – Nem is olyan régen csupán két nagy opálkereskedő cég létezett Új-Dél-Walesben, az egyik a Whitmore Opals volt. A cégnek igen sok értékes opál került a tulajdonába, mint például az is, amelyikre ez olyan nagyon hasonlít.

Gemma szeme hirtelen résnyire szűkült:

– És miért kellene elhinnem, amit mond?

Nathan újra felállt, arcáról eltűnt a kedvesség:

– A rendőrségen följelentést tettek ismeretlen elkövető ellen. Az opál részletes leírását lefűzték a hivatalos iratokba. Bármikor ellenőrizheti, amit mondok.

Gemma lehorgasztotta a fejét.

– Nem szükséges – szólt halkan. – Hiszek magának.

Úgy döntött, hogy elfogadja Nathan ajánlatát, és írásban elővásárlási jogot biztosít a Whitmore Opalsnek. Valami mégis azt súgta neki, hogy ez a szerződés sohasem fog életbe lépni. Ha ugyanis nem az apja volt a jogos tulajdonos, akkor ő, az örökös sem adhatja el a követ senkinek. Gemma álmai így semmisültek meg egyetlen pillanat alatt. Ott állt Sydneyben az olcsó szállodaszobájával és mindössze ezer dollárral a zsebében. Se munkája, se barátai, se opálja.

Nem volt valami jó kedve.

– Most akkor megcsináltatom a fényképeket. Moira addig főz magának egy kávét – indult el Nathan az ajtó felé. – Vagy inkább teát inna?

– Nem, kávét, legyen szíves – felelte a lány alig hallhatóan.

Pillanatokon belül ott gőzölgött előtte az illatos fekete, és a lány lassan kortyolgatva azon törte a fejét, hogyan folytassa az életét. Még nem jutott dűlőre magával, amikor Nathan visszatért a fotókkal, a nyugtával meg egy fekete aktatáskával.

– Az opált még ma délután beviszem a kórházba, hogy megmutassam Byronnak.

– A kórházba?

– Igen. Apám néhány hete hajóbalesetet szenvedett. Szerencséje, hogy egyáltalán túlélte. Sajnos a felesége meg a barátai mind meghaltak.

– Ó, hiszen ez borzasztó!

– Az.

A kurta választ a titkolt gyász jeleként is lehetett értelmezni, elvégre Byron felesége Nathan mostohaanyja volt.

– Feltételezem, hogy a történtek erősen megrázták – folytatta Nathan. – Nyilván számított a pénzre. Annyiban megnyugtathatom, hogy Byron mindenképpen tekintélyes összeget ad a becsületes megtalálónak.

Gemma arca felderült:

– Ezt komolyan mondja?

– A lehető legkomolyabban. Hívjon fel rögtön holnap reggel itt, az irodámban! Vagy magáé az opál, vagy ha nem, akkor a jutalompénz addigra itt lesz nálam. Merre lakik?

– A Central Szállóban. Legalábbis egyelőre.

A férfi rosszallóan megcsóválta a fejét.

– Nem éppen magának való hely. Azt javaslom, hogy jöjjön el inkább hozzánk! Elég hely van a házban. Holnap majd körülnézünk, hol találunk valami tisztességes szobát. – Az órájára pillantott: – Máris indulhatunk.

Elviszem a szállodájához, összecsomagolja a holmiját, és eljön ide, Belleview-ba.

Gemma felállt.

– Nem tudom… nagyon kedves, de nem fogadhatom el a meghívást. El sem tudom képzelni, mit szólna hozzá a felesége.

– A feleségem?

– Igen. Mrs. Whitmore. Nemrég távozott innen. Az előszobában láttam őt.

Nathan szája fáradt mosolyra húzódott.

– Ó! Hát Mrs. Whitmore-nak egész biztosan lenne hozzáfűznivalója a dologhoz, de ez mit sem változtatna a helyzeten. Lenore Langtry két évvel ezelőtt elvált tőlem. Ez így már megnyugtatóbban hangzik?

Gemma sok mindent elmondhatott volna magáról, de azt, hogy bármi is megnyugtatóan hatna rá ebben a pillanatban, azt nem. Idegesebb volt, mint valaha, amikor helyet foglalt a fényűző kocsiban, egy olyanban, amilyet még soha életében nem látott. Aggodalmát csak fokozta, hogy Nathan pillantása a kelleténél hosszasabban időzött el a kissé szűkre sikerült nyári ruha mellkivágásán.

A lánynak azonnal eszébe jutott mama intelme. Mibe keveredtem? – sopánkodott magában. Útközben azonban olyan kellemes társalgás alakult ki közöttük, hogy egy csapásra elfelejtette aggodalmát. Nathan természetes, közvetlen, s mégis tisztességtudó magatartása végleg megnyugtatta. Lehet, hogy mama kissé túlzott a nagyvárosi férfiakkal kapcsolatban?

Nathan most végre kedvesen megkérdezte, milyen volt az utazás, hogy tetszik a lánynak Sydney.

– Sohasem fogom megszokni, hogy egy egyszerű kis szendvics három dollárba kerül! – csapta össze a kezét Gemma, mint aki már valóban soha többé nem tér magához a döbbenetből.

– Dehogynem! – kacagott rá a férfi. – Persze, remélem, csak sokára. Én úgy kedvelem magát, amilyen.

Gemma elpirult. Nem is tudta, hová legyen örömében. Nathan kedveli!

Több mint egy óráig tartott az út. A lány kimondottan élvezte: neki minden új volt ebben a festői városban, amelyet eddig csak a tévéből ismert. Mindezt nem is lehetett egy napon említeni azzal a poros, kietlen tájjal, ahol Gemma tizennyolc évet töltött el.

Húszat, javította ki magát önkéntelenül. Erről azonnal eszébe jutott, hogy még egy oka volt nagyvárosi kirándulásának: meg akarja keresni anyja rokonait. El kell mennie az összes létező nyilvántartó hivatalba…

Ki tudja azonban, a hatóságok kiadják-e a szükséges adatokat? Ha nem, akkor nincs más hátra, mint a rendőrségen végignézni az eltűnt személyek névsorát. Magánnyomozót fogadni, ez Gemma esetében szóba sem jöhetett. Annyi pénze nem volt. Még nem. Takarékoskodnia kellett. És mindenekelőtt: állást találnia.

– Mr. Whitmore… Nathan! – kezdte zavartan a lány, amikor Belleview felé hajtottak.

– Igen?

– Nincs véletlenül egy szabad állás a Whitmore Opals cégnél? Lightning Ridge-ben elég sokat megtanultam az opálokról.

– Ebben biztos vagyok. Pontosabban mire gondol?

– Pontosabban nem gondolok semmire. De talán eladónak beválnék. Vannak maguknak egyáltalán üzleteik? Vagy csak ékszergyártással foglalkoznak?

– Két üzletünk van. Az egyik a Regency Szálloda földszintjén, a másik pedig Rocksban. Talán igaza van: szükségünk lehet valakire a maga tudásával. Először azonban el kellene végeznie egy japán tanfolyamot. Nagyon sok japán üzletember és turista vásárol nálunk.

– Milyen sokáig tartana az a tanfolyam? – Gemma magában aggódva számolgatta, mennyi időre elég a megtakarított pénze. Ráadásul azt sem tudta, van-e egyáltalán tehetsége a nyelvtanuláshoz. Az iskolában a közepes képességű tanulók közé tartozott.

– Ahhoz néhány hónap is elég, hogy az ember tűrhetően megértesse magát.

– Néhány hónap? – kérdezte kétségbeesetten a lány. – Annyi ideig nem tart ki a pénzem.

– Látja, ezt nem hiszem. Byron nagyvonalú lesz magával. Ez az opál a legóvatosabb becslések szerint is többet ér egymilliónál.

Gemmának elállt a lélegzete.

– Maga viccel velem!

– Nincs ebben semmi Vicc. Sőt hozzá kell tenni, hogy az árak folyamatosan emelkednek.

– Egymillió dollár…

– Nagyon dühös, hogy valószínűleg mégsem lesz egyik napról a másikra milliomos?

– Igen.

– Pedig a pénz nem feltétlenül teszi boldoggá az embert, Gemma.

A lány fölnevetett.

– Hát tudja, a szegénység sem tesz feltétlenül boldoggá.

Erre már Nathan is elnevette magát.

– Látja, ebben bizonyára igaza van. De magának sokkal jobbak az esélyei a meggazdagodásra, mint a szegény emberek többségének.

– Ezt miből gondolja?

A férfi sokatmondó tekintetétől újból borzongás futott végig a lányon.

– Egy ilyen csinos nőnek nem nehéz pillanatok alatt gazdag férjet fognia. Ki tudja? Talán még a végén én fogom feleségül venni.

Gemma megrökönyödött, és kelletlenül összeráncolta a homlokát. Ahogy azonban meglátta Nathan csalafinta mosolyát, azonnal rájött, hogy csak tréfa az egész.

– Ne ugrasson! – rótta meg a férfit, de közben hevesen kalapált a szíve. Mi tagadás, adott esetben kész lett volna ezen a szent helyen igent mondani Nathannek, jóllehet még csak kétszer találkozott vele az életben.

– Ki mondta, hogy ugratom? – kacsintott még huncutabbul a férfi.

Gemma kezdett mérges lenni. Mivel nem volt szokása lakatot tenni a szájára, most is visszavágott:

– Én mondom, mert a legjobb akarattal sem lehet komolyan venni, hogy egy olyan asszony után, mint Mrs. Whitmore, pont egy magamfajta lánykára fanyalodna. A volt felesége igazi szépség.

– Valóban? – somolygott Nathan. – Lenore vitathatatlanul szemrevaló teremtés, de attól még nem kell szükségszerűen kiváló feleségnek is lennie. Erről jut eszembe, hogy ma közelebbről is megismerkedhet Lenore-

ral. Este eljön, mert megbeszéltük, hogy átköltözteti hozzám a lányunkat. A gyerek most nálam lesz egy ideig, mert Lenore nem bír vele.

– Ó! És hány éves a kicsi? – Gemma azt hitte, valami kis akaratos óvodásról lehet szó.

– Tizennégy. – Nathan észrevette, hogy a lány döbbenten eltátja a száját. – Igen, fiatal vőlegény voltam. Egy nappal az esküvő előtt töltöttem be a huszonegyet. Nem látszott más megoldás, össze kellett házasodnunk.

Hangjából jól ki lehetett érezni a keserűséget. Kockázatos vállalkozás csak azért elvenni valakit, mert úton van a gyerek. Szerelem nélkül nem lehet az ilyen házasságnak jó vége.

– Ha a lánya ma költözik át, akkor igazán nem szükséges, hogy velem is foglalkozzék – vetette közbe Gemma.

– Miért ne? Elég nagy a ház. Egyébként meg maga alig idősebb a lányomnál. Szerintem Kirsty sokkal hamarább elfogadja magát, mint Melanie-t vagy Avát.

– Melanie és Ava is ott lakik? – tudakolta savanyú arccal Gemma.

Nathan hahotában tört ki.

– Ne fél jen, nem tartok háremet. Melanie Byron házvezetőnője. Egy harminc év körüli nő, tehát nem is annyira idős. Vele inkább az a baj, hogy kétméteres körzetben mínusz húsz fokra hűl le körülötte a levegő.

– És Ava? Ő kicsoda?

– Hogy Ava? Ő Byron kishúga. Ici-pici, későn érkezett, elkényeztetett baba. Annyi idős egyébként, mint Melanie. Mindent összevetve az az érzésem, hogy Kirsty magával jön ki majd a legjobban. Mit szólna hozzá, ha gyermekgondozónak alkalmaznám arra az időre, amíg japánul tanul? Kap kosztot és kvártélyt, cserébe pedig rajta tartja a szemét ezen a haszontalan kamaszlányon.

Gemmának már zúgott a feje ettől a sok újdonságtól. Eredetileg csupán egy éjszakáról volt szó…

– Öööö… el kell gondolkoznom az ajánlatán.

– Igen? Kár. Azt reméltem, egyszerűen igent mond. Ez lenne ugyanis a legkézenfekvőbb megoldás. – Nathannek olyan ravasz mosoly ült ki az arcára, hogy Gemmának újra kellemetlen érzése támadt.

– Mire lenne ez kézenfekvő megoldás? – tudakolta idegesen.

– Hát… magának megfelelő szállása lenne, legalábbis arra az időre, amíg a saját lábára nem áll, nekem pedig kevesebbet kellene vesződnöm rakoncátlan leánygyermekemmel. Egy dologra azonban figyelmeztetem: ha valamit elhatározok, akkor nagyon makacs tudok lenni.

Gemma ezt egy pillanatra sem vonta kétségbe. Csak azt nem tudta pontosan, hogy Nathan most tulajdonképpen mit is határozott el.

– Messze vagyunk még a házától? – kérdezte, hogy végre valami más témára terelje a beszélgetést.

– Nem, már nem. Egyébként meg nem az én házam, hanem Byroné. Belleview Manor a teljes neve, de mi csak Belleview-nak hívjuk.

4. FEJEZET

Ha valaki az egész életét egy földbe vájt, agyagfalú üregben tölti, az önkéntelenül is megcsipkedi magát, ha egyszer csak egész fenséges valójában elé tárul Belleview Manor. A látvány oly lenyűgöző, mintha valami álombéli tájra tévedt volna az ember.

– Te jóságos ég! – Gemma csak ennyit tudott kinyögni, amikor sötétkék limuzinjuk megállt a hatalmas, kovácsoltvas kapu előtt. A kaput kétoldalt hófehér mészkő oszlopok tartották. Az egyiken lendületes zsinórírással, arany betűkkel az állt: „Belleview”. A palota a St. Ives nevű kertváros egyik csöndes fasorának mélyén, hatalmas platánok között húzódott meg. Gemma már menet közben is egyik ámulatból a másikba esett, amikor a magas támfalak és a cirádás kertkapuk mögött futólag megpillantott egy-egy villát. Most viszont elállt a lélegzete. Belleview az összes többi környékbeli házon túltett.

– Tagadhatatlan, hogy kissé hivalkodó – vonta meg a vállát Nathan, miközben megnyomta a távirányító gombját, és a kapuszárnyak hangtalanul kitárultak.

– Dehogyis! – tiltakozott a lány. – Életemben nem láttam még ilyen szép házat. Még Taránál is szebb, pedig amikor az Elfújta a szelet láttam, azt hittem, hogy annál nincs szebb. Igen, kicsit talán Tarára emlékeztet.

– Van benne valami. Főleg ezek a fehér oszlopok. Belülről azonban modernebb, mint Tara. Byron édesapja építtette, közvetlenül a háború után, 1947-ben. Apám azóta már többször átalakíttatta. Légkondicionálót szereltetett be, és hátul van egy úszómedence is.

Gemma szótlanul bámulta az óriási épületet, a parkszerű kertet. Elkápráztatta a növények színpompája, a felhajtó mellett elterülő kis tavacska és a felszínén burjánzó dús tavirózsa-szőnyeg.

– Olyan, mint egy tündérmese! – lelkendezett sugárzó arccal.

Nathannek a szokásos, enyhén gunyoros mosoly jelent meg a szája sarkában.

– És maga kicsoda? Hamupipőke?

A lány arcáról elillant a mosoly. Félre is fordította a fejét, mert el akarta titkolni, mennyire bántja még ez az ártatlan csipkelődés is. Amikor azonban lendületet vett, hogy kiszálljon a kocsiból, Nathan a vállára tette a kezét:

– Ne haragudjon, Gemma!

A lányt meghatotta ez a hirtelen megbánás. Őszinte, ártatlan tekintettel fordult vissza. Ez hiba volt: olyan közel találta magát a férfihoz, hogy szinte egymáshoz ért az arcuk, és megcsapta a már ismert, finom borotvaszesz illata. Miközben Gemma megbabonázva nézte az acélszürke szempárt, Nathan simogatni kezdte az arcát. A simogató kéz mintha reszketett volna.

– Nagy ég, hogy maga milyen szép! – suttogta Nathan, és ajka Gemma ajkához közelített.

– Ne! – sikoltott fel a lány, és halálos rémület költözött gyönyörű őzikeszemébe.

– Csak meg akartam csókolni – szólt a férfi ingerülten. Nem lehetett tudni, hogy a saját gyengesége, vagy az elutasítás haragította-e meg hirtelen. – Komolyan azt hitte, hogy erőszakoskodni fogok, mint az a gazember, akiről mesélt?

– Nem, azt nem hittem – ismerte be Gemma. – Maga nem olyan, mint ő. Egyáltalán: maga nem hasonlít egyetlen férfira sem, akit eddig ismertem. Én viszont nem vagyok… – zavartan elhallgatott.

– Azt akarta mondani, hogy maga nem olyan? – fejezte be helyette Nathan a mondatot. – Fölösleges mondania. Régóta tudom, hogy maga a legkedvesebb és legelbűvölőbb lány, akit valaha is láttam. Komolyan azt hitte, hogy csak cselből hívom meg, mert be akarom csalogatni az ágyamba?

Gemma rémesen zavarba jött, mert valóban erre gyanakodott, de így kimondva az egész olyan gyermetegnek tűnt.

– Ha meggondolta magát, akkor azonnal visszafordulhatunk, és keresünk a közelben egy szállodát – folytatta jeges hangon Nathan.

– Nem! – Gemmát már a gondolat is borzalommal töltötte el, hogy esetleg megsértette jótevőjét. – Ne haragudjon! Nagyon sajnálom, de nem akartam megbántani. Tudom, hogy maga úriember.

– Legalábbis igyekszem az lenni. Bár be kell ismernem, hogy a maga személye időnként váratlan cselekedetekre ösztönöz… Mint például ez a csók is. Azonban bizonyára tudja, hogy mennyire csinos. Sőt gyönyörű. Ráadásul izgató és kívánatos.

– Kívánatos? – álmélkodott a lány.

– Igen! Kí-vá-na-tos. A csudába! Azt hiszem, mégis jobb lesz, ha elviszem egy szállodába.

Lehet, hogy el is vitte volna, ha ebben a szent pillanatban nem robban be a kertbe egy hófehér sportautó. A kocsi csikorgó kerékkel állt meg velük szemben, alig néhány centire tőlük. A meseautóból különös nő pattant elő. Gemma tátott szájjal leste. Még sosem látott ilyen fehérre festett, tüskésre nyírt hajat. A nem mindennapi kinézetű hölgy szénfekete ceruzával vastagon körberajzolta világoskék szemét. Kiszállt a kocsiból, és már messziről mélységes gyanakvással méregette a Nathan mellett szorongó ismeretlen jövevényt.

Hosszú, kényelmesen elnyújtott lépésekkel megindult feléjük. Ruganyos mozgásán látszott, hogy izmos és erős. Meg kell hagyni, rendkívüli és csábos jelenség volt testhez simuló hófehér farmerében, derékban laza csomóra kötött fehér férfiingében. A felső gombokat merészen nyitva hagyta, s bár keblét dúsnak lehetett mondani, nem viselt melltartót. Fülében hatalmas, fényesen aranyló karikák himbálóztak, csuklóján tucatszámra csilingeltek a karkötők.

– Helló, picim, újra itt vagyok! – mondta üdvözlet gyanánt, és a nyitott kocsiablakon behajolva kéjes csókra csücsörítette rózsásra festett, gömbölyded ajkát.

– Azt látom – szögezte le szárazon Nathan. – Azt hittem, hogy a Fidzsi-szigeteken időzöl, és Roberto ragasztgatja darabokra tört szíved.

– Roberto sajnos reménytelenül unalmas!

– Mármint úgy érted, nem követi elég híven az utasításaidat?

A nő elfintorodott, majd oldalvást hajtva a fejét, bekukucskált Gemmához.

– Csak nem akarja az én kedves bátyuskám titokban tartani, hogy ki ücsörög mellette a kocsijában? Talán egy szegény kis kóbor cica, akit az út szélén csippentettünk fel?

– Vigyázz a nyelvedre! – emelte fel a hangját Nathan.

– Ó, pardon! Látom, felébredt benned az apai ösztön. – Újabb lapos pillantást vetett Gemmára. – Valóban rendkívüli zsákmány… Lassan kezdelek félteni. Azt, ugye, tudod, hogy a liliomtiprást bünteti a törvény?

– Jade! – dördült rá Nathan.

– Jó, jó! Nyugodj meg, rendes kislány leszek. Nem akarsz esetleg bemutatni minket egymásnak? Bizonyára nem. Ez csak amolyan hülye kérdés volt. Szokás szerint… Amúgy Jade Whitmore a nevem… – Ezzel behajolt az ablakon, és miközben melleivel majdnem megfojtotta Nathant, kezet nyújtott Gemmának. – Maga elképesztően csinos! Tudja, én Nathan fogadott húgocskája vagyok. Vagy egyszerűebben szólva Byron egyetlen igazi gyermeke.

– Elég volt belőled! – taszította félre a húgát Nathan. – Ne törődjön vele, Gemma! Ehhez a nőhöz egészen sajátos humorérzék kell. Arról pedig még nem is hallott, hogy mi az a tapintat.

– Ellentétben veled, drágaságom – vágott közbe Jade. – Neked ugyan köztudottan nincs humorod, viszont az egészségesnél jóval tapintatosabb vagy. Ezek szerint magát Gemmának hívják…

Jade hátralépett, majd újra lehajolt, és biztonságos távolságból hunyorgott befelé:

– Nos, Gemma, legyen résen! Jobb, ha vigyáz a bátyuskámmal. Nagyon sok nőt magába bolondított már, ő viszont sohasem lesz szerelmes. Az ágyban egyébként tökéletes, majd meglátja. Már ahhoz képest, hogy robotember szegény. Szívet ugyanis elfelejtettek beszerelni neki.

Nathan most már kiszállt a kocsiból, és fenyegetően közeledett a húga felé.

– Nehogy felizgasd magad, Nathan! – emelte fel Jade védekezőn a kezét, közben azonban szívből kacagott. – Már itt sem vagyok. Most ébredtem rá, hogy Roberto még mindig jobb, mint a semmi. Márpedig tetőled pontosan azt kaptam mindig: a nagy semmit.

Jade arcán a mélységes fájdalom kifejezése suhant át, de máris eltűnt, és egyetlen szökkenéssel ismét a kocsijában termett. Átláthatatlan vörös porfelleg maradt utána.

Nathan kelletlen arckifejezéssel fordult vissza, hogy kinyissa Gemmának az ajtót.

– Ne féljen! Most már nyugodtan kiszállhat, biztonságban van. Jade nagyon kijózanítóan hat az emberekre. Főként rám.

Gemma kiszállt, de közben halkan megjegyezte:

– Szörnyen boldogtalannak néz ki szegény.

– Ha így van, akkor erről egyedül csak ő tehet – vágta rá Nathan. – Életemben nem láttam hozzá hasonló elkényeztetett, akaratos nőszemélyt. Nem is nő, inkább gyerek. Pont olyan, mint egy erőszakos óvodás. Mindig csak azt akarja, amiről tudja, hogy nem kaphatja meg.

Például Nathan Whitmore-t, gondolta epésen Gemma. Mert Jade célzott rá, hogy eltöltöttek már együtt egy-két éjszakát. Nathan nem robotember, de kétségtelenül rendkívüli az önuralma.

Mit is mondott Jade? „Az ágyban tökéletes… már ahhoz képest, hogy robotember szegény… de szívet elfelejtettek neki beszerelni…”

Folyton ez járt Gemma fejében, míg a verandán álldogált, és várta, hogy Nathan felcipelje ócska bőröndjét. Jade persze téved. Gemma meg volt róla győződve, hogy Nathannek igenis van szíve, csak titkolja az érzelmeit.

– Ne törődjön Jade-del! – szólalt meg a férfi, amikor fölért a csomaggal. – Csak akkor érzi jól magát, ha kavarodást okozhat maga körül. Ő tudja a legjobban, hogy egy olyan nővel, mint ő, sohasem feküdnék le. – Ingerülten legyintett egyet. – Szerencse, hogy elment. Minél ritkábban látja az ember, annál jobb.

Vacsora után Lenore betuszkolta duzzogó leányát a kocsiba. Az egyik pazar villából nagyon hamar átértek a másikba.

– Csak nem gondolod, hogy ebben a rozoga viskóban fogok lakni? – méltatlankodott Kirsty. – Ráadásul apa soha nincsen otthon. Tudod, hogy egész nap bent van az irodában, amikor meg hazajön, a fél éjszakát írással tölti. Elviselhetetlenül unalmasak azok az undok színdarabjai!

Lenore hallgatott. Mit is mondhatott volna?

– Miért nem tudtok végre kibékülni? – nyafogott tovább a gyerek. – Magad mondtad egyszer, hogy apa el sem akart válni. Te ragaszkodtál annyira a színházhoz!

– Majd később mindent megértesz – dünnyögte Lenore, és látszott, hogy mélyen megsebezte a szemrehányás. Egy pillanatra úgy tűnt, Kirsty meg is bánta, amit mondott. Aztán mégis morcosan elfordította a fejét. Könnyek csillogtak a szemében.

Az édesanyja is sírással küszködött. Elbizonytalanodva gondolt arra, hogy talán igaza lehet a gyereknek. Az ő érdekében ki kellett volna tartania egy üres és hideg házasságban is…

Lenore a válás után sem lett igazán boldog, jóllehet a színpadon látványos sikereket aratott. A következő évadra is a lehető legjobb szerepeket kaparintotta meg, bárki előre megjósolhatta a biztos sikert. Ennek ellenére magányos volt: két éve nem feküdt férfi az ágyában.

Még mindig a fülében csengtek Nathan reggeli szemrehányásai; talán azért, mert volt bennük némi igazság. Igen, Lenore mindig örvendezett, ha Zacharyval összefutott valamilyen hivatalos fogadáson vagy vendégségben. Márpedig sűrűn adódtak efféle alkalmak, lévén, hogy Zachary Byron barátjaként és a cég ügyvédjeként gyakorta vendégeskedett Belleview Manorban. Akkoriban Nathan a feleségével hosszabb időket töltött ebben a szép villában.

Az asszony különösen szépen kiöltözött, ha tudta, Zachary jön vendégségbe, de arra nem gondolt, hogy elcsábítsa a férfit. Egyetlenegyszer kereste fel őt az irodájában azzal az ürüggyel, hogy tanácsot kéljen tőle valamilyen szerződéssel kapcsolatban. Igazából akkor is csupán találkozni akart vele, és az ügyvéd hűvösen udvarias viselkedése láttán el is szégyellte magát: úgy érezte, Zachary a veséjébe lát.

Mégis rajongott érte. Elég volt a férfira gondolnia, hogy elgyengüljön, és minden porcikájában reszketni kezdjen. Az ügyvéd jócskán negyven fölött járt már. Lenore lehengerlően vonzónak találta széles vállú, tagbaszakadt alkatát, érdekes arcát. Nemcsak a termete, hanem erkölcsi tartása is kiemelte a tömegből. A felesége talán nem is tudta kellőképpen értékelni ritka szerencséjét.

Felicity törékeny, kék szemű szőkesége minden bizonnyal felébresztette Zacharyban a védelmező ösztönt. Lenore biztosra vette legalábbis, hogy ezt a házasságot nem a szerelem tartja össze, hanem inkább az asszony kiszolgáltatottsága, amely minden érzelmi köteléknél erősebben fogva tartja a férjét.

– Hová megyünk? – kérdezte Kirsty. – Már rég elhagytuk Belleview-t…

Lenore halkan, de elég csúnyán elkáromkodta magát.

– Micsoda beszéd ez? – gúnyolódott Kirsty, és a két nő önkéntelenül is összemosolygott. – Ne haragudj, mama! – folytatta a lány. – Igazságtalan voltam veled. Nem is értem, miért.

Lenore megpaskolta leánya térdét.

– Ne legyen rossz a lelkiismereted! Az utóbbi időben én sem voltam éppen mintaanya. Azt hiszem, jót fog tenni, ha egy ideig ritkábban látjuk egymást.

– Jó. Addig megpróbálok rendesen viselkedni.

– Ez, látod, bölcs elhatározás. Hidd el, nagyon rendes dolog apádtól, hogy magához vesz éppen most, amikor Byron balesete miatt nyakig ül a munkában. Ha nincs ez a szerencsétlenség, akkor már rég feladta volna az állását a Whitmore Opalsnél, és csak a színdarabírással foglalkozna. Csak tájékoztatásul közlöm, hogy az egyik hollywoodi stúdió épp most vette meg az egyik „kimondhatatlanul unalmas” darabjának megfilmesítési jogát. Apád nagyon tehetséges író, ezt jobb, ha az eszedbe vésed.

Közben megfordultak, és elindultak visszafelé. A műszerfalon nyolcat mutatott az óra, épp lement a nap.

– Légy kedves Melanie-hoz! – szólalt meg újra Lenore, amint megérkeztek a felhajtóra. – És ne csúfold Avát!

– Melanie sótlan vénlány, aki nem ért meg semmilyen viccet, Ava pedig egy nebáncsvirág. – Kirsty meghallotta az édesanyjából feltörő keserves sóhajt, ezért gyorsan hozzátette: – De természetesen igyekszem rendesen viselkedni.

– Jó. És még valami: ne dohányozz többet!

Kirsty ártatlanul rámeredt az anyjára:

– Hát ez csak magától értetődik! A dohányzás árt az egészségnek…

– Úgy van. És mint tudod, az is árt az egészségnek, ha megpróbálod becsapni az édesapádat.

Melanie fogadta őket a bejáratnál. Byron házvezetőnője merev és megközelíthetetlen arccal állt ott, mint mindig. Fekete haját szigorú kontyba fogta össze, festetlen arca sápatagon virított a félhomályban. Szokása szerint két számmal nagyobb, gyászos színű zsákruhát viselt, és sötétbarna nejlonharisnyát. Ha hozzátesszük, hogy kitaposott fekete szandálja már újkorában is legfeljebb egy lelkiismeretes ortopédorvos szemét örvendeztette volna meg, akkor mindenki beláthatja, hogy Melanie fő életcélja nem lehetett más, mint hogy elborzasztó látványt nyújtson.

– Jó estét, Kirsty! Jó estét, Lenore! – mondta egyenletes, gépies hangon, és átvette a csomagokat. – Felviszem a holmidat, Kirsty. Nathan a biliárdteremben van, Lenore.

Belleview Manorban fényes márványlapokkal kirakott óriási fogadóterem szolgált előszobaként. Onnan félkörívben meghajló fehér lépcső vezetett az emeletre. Kirsty már vágtatott is a biliárdterem felé, amikor a házvezetőnő félhangosan és nagyon zavartan megjegyezte:

– Nincs… hm… nincs egyedül.

Lenore-nak megütötte a fülét Melanie furcsa és szokatlan hanghordozása.

– Kirsty! – kiáltott hirtelen a lánya után. – Várj egy kicsit! Ki van nála? – kérdezte halkan.

– Gemma Smithnek hívják a kedves vendéget – közölte Melanie kenetteljesen, mégis sokatmondón.

A válás óta Nathan temérdek nővel mutatkozott a nyilvánosság előtt, de senkit sem hozott haza. Legalábbis nem Belleview-ba. Gemma tehát valami különlegesség…

Vajon miért nem tett róla említést Nathan reggel az irodájában? És ha van egy új, rejtélyes kapcsolata, miért rendeli magához a lányát? Ilyen körülmények között természetesen nincs az az anya, aki megengedné, hogy a lánya itt maradjon. Egy fedél alatt valami laza erkölcsű nővel, aki ki tudja, mit művel a kedves papával…!

Lenore megrémült. Ijesztően erős féltékenységet érzett magában felébredni.

– Mit lehet tudni erről a Gemma kisasszonyról? – kérdezte.

– Nézze meg magának, akkor rögtön megért mindent! – dünnyögte kelletlenül a házvezetőnő.

Lenore izgatottan Kirsty után sietett. A biliárdterem a folyosó végén volt. Egyszerre léptek be a hatalmas szobába, ahonnan önfeledt kacagás hallatszott ki.

Lenore és Kirsty döbbenten egymásra néztek. A mama megállt az ajtóban, mint akinek földbe gyökerezett a lába.

Nathan egy rózsaszín ruhás fiatal lányt próbált bevezetni a biliárd rejtelmeibe. Közvetlenül mögötte állt, szinte egy emberként hajoltak a zöld posztóval bevont asztal fölé, és a férfi végtelenül türelmes, lassú mozdulatokkal mutatta be, miként kell mozgatni a dákót.

– Nem, nem így! – mondta halkan. – Lassan és egyenletesen. Nem olyan durván, hanem finoman.

– Hú! Ki gondolta volna, hogy ez ilyen nehéz? – csicsergett kipirultan a lányka. – Ó! – Hirtelen észrevette Lenore-t, és fölegyenesedett.

Lenore tetőtől talpig végigmérte a fiatal lányt, közben világító zöld szeme méregzöldre változott. Igazi szépség! Karcsú, hosszú derekát Nathan két kézzel át tudná fogni. Gömbölyded formák, minden arányos rajta. Kivéve talán a kebleit. Azok kissé kihívóan teltek, és ráadásul hogy feszül a ruha rajtuk!

Lenore szeme szikrákat hányt. Mi a csudát akar Nathan ezzel a gyereklánnyal? Ez a Gemma legfeljebb tizenhét vagy tizennyolc éves lehet! Alig idősebb Kirstynél!

– Szervusz, Lenore! – mosolyodott el Nathan, miközben hátralépett. – Gyertek beljebb, Kirsty! Szeretném bemutatni nektek Gemmát. Lightning Ridge-ből jött. Most kapott állást eladóként a Whitmore Opalsnél. Sajnos Byron ragaszkodik a japán tanfolyamhoz, úgyhogy Gemma Belleview-ban lakik, amíg be nem fejezi a tanfolyamot.

– Tessék? – Lenore kérdése leginkább halálsikolyra emlékeztetett.

– Koszt és kvártély ellenében Gemma hajlandó vigyázni Kirstyre a hétvégén meg iskola után.

– Nincs szükségem óvó nénire – húzta föl az orrát Kirsty.

– Nincs is szó óvó néniről. Gemma csupán itt lesz, hogy ne maradj egyedül. Annak alapján, amit édesanyád mondott, úgy tűnik, nem árt neked egy őrangyal. Azt hallottam, lógsz az iskolából, dohányzol, és kiállhatatlanul viselkedsz.

Kirsty dühösen anyjához fordult:

– Áruló!

– Most már magam is látom, hogy az édesanyád nem túlzott. – Nathan hangja egyre szigorúbbá vált. – Légy szíves, búcsúzz el mindenkitől! Mehetsz a szobádba. Ki kell csomagolnod, mi pedig váltunk még egy-két szót az édesanyáddal.

A leány vérig sértve Gemma felé biccentett, majd királynői fejtartással kivonult. Közben alig érthetően valami olyasmit mormolt, hogy újdonsült őrangyalára talán épp neki kellene vigyáznia, amilyen fiatalka szegény, de ez most nem érdekes…

Nathan gondosan bezárta az ajtót leánya után.

– Most már értem, mire céloztál – villantotta rá a szemét Lenore-ra. – Én azonban továbbra is biztos vagyok benne, hogy ez csak átmeneti állapot nála. Túl fogunk esni rajta. Maga hogy látja, Gemma? Korban mégiscsak közelebb áll Kirstyhez, mint mi.

– Hogy egész finoman fejezzük ki magunkat – morogta Lenore.

Nathan megsemmisítő pillantással válaszolt.

– Gemma húszéves.

– Igazából csak húsz leszek – helyesbített pironkodva a lány.

– Mikor? Kétezerben? – villantotta ki hófehér fogsorát az elvált feleség.

– Hát ez nem lehet igaz! – kiáltott fel Nathan.

– Fékezd magad, Nathan Whitmore! – szisszent vissza Lenore. – Bemutatsz nekem egy kamaszlányt, és elvárnád, hogy vaktában bízzam rá a gyerekemet?

– A gyerekünket! – emelte fel intőén Nathan a mutatóujját. – Légy szíves tudomásul venni, hogy…

– De kérem! Miattam igazán ne vitatkozzanak! – szólt közbe Gemma. Rendkívül higgadtan, mégis határozott hangon beszélt, amiért Lenore akaratlanul is elismerő pillantást vetett rá. – Azt hiszem, Mrs. Whitmore-nak igaza lehet, Nathan. Hálás vagyok a segítőkészségért, de úgy látszik, mégis jobb lesz, ha keresek magamnak egy szállodát.

– Szóba sem jöhet! – Az elvált feleség megdöbbent e szenvedélyes hangtól. Ha nem ismerte volna Nathant, mint a tenyerét, megesküdött volna bármire, hogy a szerelemtől reszket a hangja. – Ne haragudj, Lenore, de azt hiszem, ezúttal igazságtalanul viselkedsz. Gemma édesanyja rég meghalt, és most temette el az apját is. Egyedül áll a világban. Néhány napja ismertem meg Lightning Ridge-ben, és megígértem, ha Sydneybe jön, segítek neki talpra állni. Én meg szoktam tartani az ígéreteimet. Ha pedig ő is tud nekünk segíteni, akkor annál jobb.

Lenore még egyszer alaposan megnézte magának Gemmát. Meg kellett hagyni, a fiatal lány nyílt arca őszinteségről és tisztességről tanúskodott.

– Sajnálom, Gemma – mentegetőzött az asszony. – Ne haragudjon, de túl váratlanul ért ez az egész.

– Teljesen érthető, Mrs. Whitmore.

A lány ártatlanul bájos mosolya azonban újból felébresztette Lenore aggodalmát. Ez az, aminek egyetlen férfi sem tud ellenállni. Hát ez így nem lesz jó! Kirstyt nem lehet ilyen környezetben hagyni. Ha a drága papának kedve szottyant Gemmára, ám legyen! De ne a lánya előtt!

Furcsa módon az asszonyt már nem is annyira a féltékenység nyomasztotta, mint inkább a leánya erkölcseit fenyegető veszély. Gemma

megkapó jelenség volt. Az ember szinte önkéntelenül is a védelmébe akarta venni.

Lenore udvariasan elmosolyodott, és a lehető legmegnyerőbb hangon ezt fuvolázta:

– Akkor most azt javaslom, kedves Gemma, hogy menjen föl Kirstyhez! Nem árt, ha kissé megismerkednek. Addig én váltanék néhány szót a volt férjemmel.

Nathan arcán jól látszott, mit gondol e tündéri mosolyról.

– Nem neheztel meg érte, Gemma? – kérdezte komoran. – Kirsty szobája közvetlenül a magáé mellett van.

Gemma bizonytalanul rámosolygott a házigazdára:

– Egészen biztos a dolgában, Nathan? Semmi szín alatt nem szeretnék zavart kelteni. Nagyon kedves volt hozzám…

Lenore tátott szájjal nézte, hogy volt férje milyen elbűvölően puha mozdulattal veszi kezébe a lány kezét.

– Ne törje ezen a fejét! Már úgyis itt az ideje, hogy körülnézzen odafenn, és lepihenjen. Nyilván nagyon fáradt. Megerőltető lehetett a mai napja.

– Ez bizony igaz.

– Különben nagyon sajnálom, hogy az opállal így alakult a dolog, de már az első alkalommal eléggé biztos voltam a dolgomban.

Gemma kebléből szomorkás sóhaj szakadt fel:

– Hát, nekem is rögtön sejtenem kellett volna, hogy itt valami nincs rendben.

– Holnap reggel még egyszer emlékeztetem Byront a jutalom kérdésére. Tulajdonképpen már ma is meg akartam említeni, de közbejött a gyógytornász.

– Holnapig már igazán kibírom – vont vállat Gemma.

Lenore nem sokat értett a beszélgetésből, de feszült figyelemmel követett minden szót. Nathant még sosem látta ilyennek. Egy kívülálló apai kedvességnek nevezte volna, Lenore azonban, aki rég ismerte a férfit, másra tippelt.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Mrs. Whitmore – szólt Gemma, és bájosan kezet nyújtott.

– Én is nagyon örvendek, kedvesem. De megkérem, hogy szólítson inkább Lenore-nak! Nathan nem szereti, ha Mrs. Whitmore-ként emlegetnek.

A férfi sötét pillantást vetett volt nejére, aztán Gemmához fordult:

– Jó éjt! Kérem, mondja meg Kirstynek, hogy nemsokára felmegyek hozzá.

– Szívesen. Jó éjszakát!

Lenore megvárta, amíg Gemma eltűnik az ajtó mögött, majd azonnal támadásba lendült:

– Szóval ezzel a cicuskával melegíted mostanában az ágyadat?

Nathan jégcsappá dermedt.

– Hát ez jellemző rád. Rajtad kívül kinek jutna ilyesmi az eszébe? – Odalépett az asszonyhoz, állánál fogva felemelte a fejét, és hevesen szikrázó zöld szemébe nézett: – Lehet, hogy téged könnyű megkapni, de ez még korántsem jelenti azt, hogy minden nő ilyen lenne. – Lenore el akart fordulni, de Nathan nem engedte. – Valami baj van, drágám? – évődött tovább kegyetlenül. – Megijedtél, hogy én szerencsésebb leszek,

mint te? Még mindig nem sikerült elcsábítanod Zacharyt? Hiába erőlködsz, csak nem akarja magát a lábaid elé vetni?

– Undorító hernyó! – Lenore eltaszította a férfi kezét.

Nathan arca a felismerhetetlenségig eltorzult. Vállánál fogva megragadta az asszonyt, magához rántotta, és vad erővel megcsókolta. Fékevesztett bosszúvágy égett benne, hogy megbüntesse Lenore-t. Belemarkolt a hajába, és addig húzta lefelé, amíg az asszony meg nem adta magát: széttárta az ajkát, hogy utat adjon Nathan nyelvének.

Egyikük sem vette észre Gemmát, aki a küszöbről leste őket tágra nyílt szemmel. Csak azért jött vissza, hogy fölvigye a kardigánját, amelyet a szék támláján felejtett. Döbbenten torpant meg az ajtóban, az eléje táruló látványtól égő fájdalom hasított belé: Nathan eszeveszett szenvedéllyel csókolja az elvált feleségét!

Jobbnak látta, ha sarkon fordul, és észrevétlenül visszamenekül a szobájába.

5. FEJEZET

Könnyek között rohant végig a félhomályos folyosón. Szentséges ég! Mekkora bohócot csináltam magamból! – dühöngött.

Szaladt, ahogy csak a lába vitte. Minél hamarabb el akart bújni a szobájában, hogy egyedül maradjon, teljesen egyedül. Amint azonban felkanyarodott az emeletre, váratlanul Ava bukkant elő a sötétből.

Byron „kishúgával” már délután megismerkedett, és azonnal megkedvelte. Teázgattak, elbeszélgettek. Ava, bár látszott, hogy vékony csontú, jó néhány kiló fölösleget szedett fel az utóbbi időben.

Ahogy egymásnak ütköztek, Ava hátraesett, és kipárnázott hátsó felére puffant, majd fejjel nekicsúszott a falnak. Mintha ez még nem lett volna elég, a falról is lepottyant egy festmény, kis híján rázuhant az is.

– Jesszusom! – jajdult fel, amikor megpillantotta a szilánkokra törött aranyos képkeretet.

– Nem történt baja, Ava? – sietett oda hozzá Gemma. – Igazán sajnálom. Én voltam az ügyetlen. Jöjjön, segítek felállni.

– Nem maga az ügyetlen – nyögte szerencsétlenül Ava. – Minden héten történik velem valami baleset. Kövér vagyok, ennyi az egész.

– Nem kövér, hanem teltkarcsú – rázta a fejét Gemma. – Ez a padló pedig akármilyen szép is, életveszélyesen csúszós.

Ava világoskék szeme vidáman felcsillant. Gemma rögtön rájött, hogy ez a molett nő kimondottan csinossá varázsolhatná magát, ha egy egész kicsit lefogyna, és elmenne a fodrászhoz.

– Nagyon kedves, hogy ezt mondja, de mindenki tudja, ügyetlen vagyok, ráadásul rég túlléptem a teltkarcsúság felső határát.

– Mi történt? – dördült rájuk hirtelen egy szigorú hang.

Mindketten megpördültek: a házvezetőnő állt mögöttük csípőre tett kézzel. A hölgy a bemutatkozásnál arra kérte Gemmát, hogy szólítsa őt Melanie-nak, de a lány valamiért ragaszkodott a Mrs. Lloyd névhez. Ennyire zord és távolságtartó személyeket nehéz a keresztnevükön szólítani. Nathan elmondása szerint a házvezetőnő gyermektelen

özvegyasszony volt. Gemmában most újra felvetődött az önkéntelen kérdés, vajon milyen lehetett az a szerencsétlen férfiember, akit odáig juttatott a sors, hogy elvegyen egy ilyen ormótlan jéghegyet.

– Én… voltam az. Sajnos, kissé megrongálódott ez a képkeret, Melanie – hebegte Ava lesütött szemmel.

– Azt látom – hangzott a válasz kifejezéstelen hangon.

A házvezetőnő komótosan felemelte a képet a földről Egy tájkép volt; a Belleview Manor mögötti festői völgyre emlékeztetett.

– Ne árulja el Byronnak, legyen szíves! – könyörgött Ava aggódva. – Gyorsan megcsináltatom, még mielőtt a bátyám hazajönne a kórházból. Senki sem fogja észrevenni.

– De hiszen én vagyok a hibás! – vágott közbe Gemma. – Én rohantam fölfelé a lépcsőn, mint egy őrült! Majd én megcsináltatom.

Melanie tekintete sötét volt, mint a csillagtalan éjszaka, mégis mintha valami apró, elismerő csillogás tűnt volna föl benne egy pillanatra.

– Nem! – tiltakozott Ava. – Én voltam az ügyetlen!

– Ha Gemma azt mondja, hogy ő volt a hibás, akkor elhiszem neki – közölte ellentmondást nem tűrő hangon a jéghegy, és váratlanul egy mosollyal lepte meg a jelenlévőket. Futó mosoly volt csupán, egy pillanatra mégis más emberré varázsolta.

De hiszen ez egy gyönyörű nő! – cikázott át Gemma agyán.

Melanie közben így folytatta:

– Byron meglehetősen nagyvonalú összeget különített el az efféle rendkívüli kiadásokra a háztartáspénzen belül. Majd én gondoskodom róla, hogy a keretet rendbe hozzák, és ismét a helyén legyen, mire a kedves bátyja hazatér

– Melanie, maga igazán nagyon kedves! – motyogta Ava. – Nem is tudom, mivel hálálhatnánk meg.

– Talán segíthetne a jövő heti menü összeállításában – javasolta Melanie.

– Ezt komolyan mondja? A segítségére tudnék lenni? – kérdezte Ava szinte ijedten.

– Természetesen. Tudom, hogy nagyszerű ötletei vannak, márpedig a konyha igencsak egyhangúvá vált az utóbbi időben

Ava sugárzott a boldogságtól. Gemma és Melanie tekintete összetalálkozott. Mintegy hallgatólagosan megállapították, hogy szegény Ava gyengébb náluk, nem árt egyengetni a sorsát. Gemma ekkor döntött úgy, hogy elfelejti a Mrs. Lloyd nevet, és a Melanie-t fogja használni.

– Most akkor megnézem, mit csinál Kirsty – mondta.

– Helyes – bólintott Melanie. – Jöjjön, Ava, nagy munka vár ránk.

Gemma megkereste Kirstyt. Most már jobban érezte magát. Nem Nathan bűne, hogy ő gyermeteg ábrándokba ringatta magát. Túlértékelte a kedvességét és természetes udvariasságát, holott nyilvánvaló, hogy egy ilyen férfi nem érdeklődhet komolyan kétbalkezes csitrik iránt. Nem is beszélve arról, hogy Nathan még mindig rajong a volt feleségéért.

Gemmán forró borzongás futott végig, amikor eszébe jutott a csókjelenet. Micsoda szenvedély! Lehet, hogy sokat veszekednek, de úgy látszik, van valami, amiben nagyon jól kijönnek egymással… Hirtelen megtorpant. Hol van az megírva, hogy egy szenvedélyes csóknak csak a szerelem lehet az oka? Vannak egyéb lehetőségek is. És ha hinni lehet

Jade-nek, akkor Nathan nagyon is hajlamos az ilyen egyéb lehetőségek kiaknázására…

Gemmát szíven ütötte a gondolat. Lehet, hogy Nathan csak azért csalta őt Belleview-ba, hogy a „kedvét töltse vele”? Ha nem is feltétlenül azonnal, de majd később…

A lány szíve hevesen kalapálni kezdett. Micsoda mennyei érzés volt a biliárdasztalra hajolni, miközben Nathan testét érezte maga mögött! A lány többször hangosan felnevetett, hogy palástolja zavarát. Nem ellenkezett volna azonban akkor sem, ha a férfi közeledni próbál hozzá. Szerencsére épp idejében érkezett meg Lenore és a lánya.

Közben elérkezett Kirsty szobája elé, és bekopogtatott. Itt az ideje, hogy munkához lásson, vagyis megbarátkozzék azzal a lánnyal, akit a gondjaira bíztak.

Mivel a kopogására nem jött válasz, résnyire nyitotta az ajtót, és belesett. Kirsty törökülésben gubbasztott az ágy tetején, miközben csak úgy gomolygott körülötte a cigarettafüst.

Micsoda szemtelenség!

Gemmát sem a füst, sem a lány szúrós tekintete nem riasztotta vissza. Közömbös arccal belépett, majd becsukta maga mögött az ajtót. Odament az ablakhoz, és szélesre tárta.

– Jót fog tenni egy kis friss levegő – vélekedett. – Édesapád mindjárt feljön. Nem lesz elragadtatva ettől a bűztől.

Nekidőlt a párkánynak, és körülnézett. Ilyen szobát a legtöbb fiatal lány csak álmában láthat. Rózsaszín meg fehér színekben pompázott minden. Középen baldachinos, tüllfüggönyös ágy állt, rajta gazdagon hímzett rózsaszín ágytakaró, a széles ablakokon pedig ugyanilyen színekben pompázó, lágyan omló függönyök. Gemma egyszerűen lenyűgözőnek találta a berendezést, de rögtön gyanította, hogy Kirsty, aki mindehhez rég hozzászokott, másra vágyik, és gyűlöli bájos környezetét.

– Erre mondják, hogy undok, ugye? – kérdezte Gemma.

Kirsty megdöbbent.

– Tessék?

– Úgy értem, az ilyen szobára. Majd meglátjuk, mit tehetünk, hogy lakhatóvá váljék. – Gemma odaballagott a lányhoz, és a világ legtermészetesebb mozdulatával elvette tőle a cigarettát. De csak ezért, hogy beleszippantson. Megnyugodott, mert sem a füst szagán, sem az ízén nem érződött semmilyen kábítószer. Azután az ablakhoz lépett, és kihajította a csikket. – Hát tudod, Kirsty – folytatta a tátott szájjal leső lány felé fordulva – ha már dohányzol, legalább valami tisztességeset szívhatnál! Ez inkább hasonlított párolt teveganéjra, mint cigarettára.

Kirsty még javában a válaszon gondolkozott, amikor újból kopogtattak, és belépett Nathan.

A férfi dühösen szimatolni kezdett.

– Füstszagot érzek!

Kirsty Gemmára pillantott. Az újdonsült nevelőnő megvonta a vállát:

– Igazán? Én nem érzek semmit.

Nathan döbbenten mérte végig Gemmát, akinek minden erejét össze kellett szednie, hogy közönyösnek látszódjék.

– Lenne egy kérdésem – kezdte, és nagyon büszke volt rá, hogy nem reszket a hangja. – Átrendezhetjük kissé Kirsty szobáját? Ez a fehér alapon

rózsaszín habcsók... ezt mintha már kinőtte volna. Tudom, hogy Byron háza, de...

– Jaj, apa! – kérlelte Kirsty. – Csak néhány posztert raknék ki.

A férfi felsóhajtott.

– Rendben. Feltéve, hogy előtte beszéltek Melanie-val. Ő itt a házfelelős.

Kirstynek megnyúlt az arca.

– Ó! Azzal az undok gyászhuszárnővel?

– Kirsty! – kiáltotta Gemma és Nathan teljesen egyszerre.

– Miért, talán nem az? – feleselt a gyerek.

– Te sem járnál mindennap táncmulatságba, ha végig kellett volna nézned, hogy a gyereked meg a férjed bennég egy kocsiban! – szólt rá az apja. – Kész csoda, hogy nem bolondult meg ez az asszony.

Kirsty meg Gemma döbbenten hallgatott.

– Szörnyű – nyögte ki végül Kirsty, Nathan azonban újabb feddő pillantást vetett rá.

– Máskor ne ítélj meg senkit sem elhamarkodottan! És nagyon szépen kérlek, ne használd unos-untalan azt a szót mindenre, hogy undok.

– Miért? Gemma is ezt mondta az előbb. Mi a baj vele?

Nathan döbbenten Gemma felé fordult. A lány enyhén elpirult, de egyébként a szempillája sem rezzent.

– Anya elment már? Miért nem búcsúzott el tőlem?

– Azt üzeni, hogy majd otthonról felhív. – Ebben a szent pillanatban megszólalt a telefon az éjjeliszekrényen. – Ez biztos ő lesz – vélte Nathan.

Kirsty fölvette a kagylót.

– Anya? Nem. Minden rendben. Már elbeszélgettünk Gemmával. Igen, azt hiszem. Rendes lánynak látszik... – Szélesen rávigyorgott a nevelőnőjére.

Gemma önelégülten viszonozta a mosolyt, de amint látta, hogy Nathan elindul kifelé, és őt is maga után inti a folyosóra, megrémült. Nem szívesen maradt egyedül ezzel a férfival.

– Hogy csinálta? Mivel bűvölte el ezeket a nőket? – kérdezte izgatottan Nathan, mihelyt bezárult mögöttük az ajtó. – Melanie el van ragadtatva magától, Ava pedig „valóságos kincs”-nek nevezte. Még Kirsty is láthatóan megkedvelte magát, pedig ő aztán igazán csökönyös és kellemetlen tud lenni. Árulja el a titkát!

– Nincs ebben semmi titok – felelte Gemma idegesen. – Csupán igyekszem mindig hű maradni önmagamhoz.

A férfi kajánul elmosolyodott.

– Ennek ellenére nehezen tudom elképzelni, hogy az a Gemma Smith, akit megismertem, olyan kifejezéseket használ, hogy „undok”.

A lány igyekezett elfojtani a mosolyát.

– Az ember megpróbál alkalmazkodni. Ugyebár.

– Vagy úgy! Ez azt jelenti, hogy most maga is rá fog szokni a dohányzásra?

Gemma felnevetett.

– Ki tudja?

– És mi lesz ezzel a szerencsétlen szobával? Készüljek fel a legrosszabbra?

– Igen.

– Jó, majd igyekszem rezzenéstelen arccal tudomásul venni a változást.

– Csak azt ne! Kirsty rendkívül csalódott lenne. Épp ellenkezőleg: maga meg fog ijedni, hosszasan szörnyülködik, és mindent lefitymál. Ha valami tetszik a szülőknek, akkor nincs a dologban semmi mókás.

– Valóban? A maga apja is rémüldözött, amikor tinédzserkorában berendezte a szobáját?

Gemma nyelt egy nagyot.

– Először is: nekem nem volt saját szobám. Másodszor pedig: én még mindig tinédzser vagyok.

– Ebben igaza van – mondta Nathan elgondolkozva. – Igaza van. Egyszer talán majd elmeséli, hogy milyen volt az élete Lightning Ridge-ben. Érdekelne, mitől vált ilyen rendkívüli nővé. És még mielőtt tiltakozna, megerősítem, hogy nő. Maga nem tinédzser már. Egész más világban él, mint Kirsty.

Gemma kínosan érezte magát. Ezek a különös bókok és ezek az igéző acélszürke szemek! Megijedt. Nem annyira Nathantől, mint inkább saját magától. Most azonnal szeretett volna a férfi karjába omlani, és úgy csókolni őt, ahogy Lenore tette. Megbabonázva bámulta a férfi ajkát, nem tudta levenni róla a szemét. Már-már kínná vált a gyötrő sóvárgás.

– Most... ha nem haragszik meg, le kell feküdnöm – nyögte halkan. – Nagyon elfáradtam.

Nathan tekintetéből nem lehetett semmit kiolvasni, de merev testtartása arról árulkodott, hogy erősen fékezi magát. A levegő szinte szikrázott a feszültségtől.

– Melanie elmondta már, mikor szolgálják föl a reggelit? – kérdezte váratlan tárgyilagossággal a férfi.

A lány bólintott, mert egy szót sem tudott kinyögni.

– Helyes. Akkor fél nyolckor találkozunk a reggelinél.

– Igen – suttogta Gemma.

– Nagyon jó. Még bizonyos dolgokról szeretném tájékoztatni, mielőtt elmegyek az irodába. Jó éjszakát! Reggel látjuk egymást. Szép álmokat!

Gemma másnap reggel pontosan fél nyolckor megjelent a reggelinél. Nathan már békésen olvasgatta az újságot. Az ovális alakú asztalon üres kávéscsésze állt. Gemma visszafogott lélegzettel leste az aranyszőke férfit, és repesve várta a pillanatot, hogy az észrevegye.

Elsőként azonban Melanie vette észre, aki épp ebben a pillanatban lépett be. Lelkesen köszöntötte Gemmát, mire aztán Nathan is felemelte a fejét, és elismerő tekintettel végigmérte új alkalmazottját. A lány könnyű, hosszított derekú pamutruhát viselt, melyet fényesen csillogó, apró gombok díszítettek. A sárga virágminta mintha vidám napfényt hozott volna az étkezőbe, és pazarul kiemelte Gemma sötét, hullámos haját, aranybarna bőrét.

– Jó reggelt, Gemma! – üdvözölte a férfi, s rögtön összehajtogatta az újságot. – Csodásan néz ki. Úgy látom, jól aludt.

– Igen, remekül – válaszolta a lány. Leült az asztalhoz, miközben idegesen állapította meg, hogy akármit csinál, a szívverése csak nem akar lelassulni, a szemét pedig egy pillanatra sem képes levenni Nathanről.

Olyan szép! Olyan vonzó! És olyan tiszta!

Gemma számára a férfi fogalma mindeddig szorosan összefonódott a tömény izzadságszaggal. Nathan viszont makulátlan öltönyben ült mellette, frissen zuhanyozva és borotválkozva. Borotvaszesz enyhe illata

lengte körül. Gemma órákig tudta volna szótlanul élvezni ezt az illatot, de Nathan visszarántotta a valóságba:

– Mit parancsol reggelire?

Ezt még soha az életben nem kérdezte meg tőle senki.

– Öööh… nem is tudom.

– Legyen szíves, hozza ugyanazt, amit nekem, Melanie!

– Máris hozom – felelte a házvezetőnő, és eltűnt egy csapóajtó mögött.

– Még meg sem kérdeztem – szólalt meg újra Nathan –, mit csinált az érettségi után.

– Nem sokat – vallotta be a lány. – Lightning Ridge-ben csak felszolgálóként találtam állást egy kávéházban. El akartam menni Walgettbe is munkát keresni, de az apám nem engedte.

– Értem. És az iskola hogy ment?

– Közepesen. Azt hiszem. A jegyeim nem voltak valami fényesek, de ebben közrejátszott az is, hogy a vége felé sokat betegeskedtem.

Nathan kutató pillantása zavarba hozta Gemmát. Szerencsére ebben a pillanatban Kirsty viharzott be hálóingben:

– Papa! Miért nem ébresztett fel senki? El tudsz vinni gyorsan az iskolába?

– Először is, kedves hölgyem, itt magát senki sem fogja felébreszteni – közölte szigorúan az apja. – Ott az óra, be kell állítani. Másodszor: nem tudlak elvinni az iskolába, mert pillanatokon belül indulnom kell az irodába. Majd Gemma bevisz, és ő megy érted délután. Ezenkívül nem akarom még egyszer meghallani, hogy leveted az iskolai egyenruhádat, továbbá meg ne lássak rajtad ékszert vagy arcfestéket! Világos?

– Rosszabb vagy, mint anya – duzzogott a lány, majd sértődötten elvonult.

– Mi a baj? – kérdezte Nathan, amikor észrevette, milyen riadt arcot vág Gemma. – Ugye van jogosítványa? Ava majd odaadja a kocsit. Kényelmes kis autó. Automata sebességváltós, nagyon könnyű bánni vele.

– Nem az autóvezetés okoz gondot – hebegte Gemma –, hanem ez a borzalmas nagy forgalom.

Nathan legyintett.

– Nem kell bemennie a városba. Kirsty iskolája itt van néhány mérföldre. Errefelé nincs nagy forgalom. Most azonban valóban indulnom kell…

– És… napközben mi a feladatom?

A férfi elbizonytalanodott.

– Fogalmam sincs. Olvasson, nézzen tévét, vagy szórakoztassa Avát! Melanie-nak is biztos lesz valami ötlete. Megtervezhetné például Kirsty szobáját. Hétfőig szabad ember, attól kezdve úgyis tanulnia kell.

– És Ava fölkel addigra, mire indulnunk kell? – aggodalmaskodott Gemma.

– Remélem. Ha viszont nem, szóljon Melanie-nak! Neki az összes kocsihoz van pótkulcsa. Ha pedig véletlenül eltéved, a kesztyűtartóban találja a térképet.

Gemmát a puszta gondolat is rémülettel töltötte el. Nathan vigasztalóan a vállára tette a kezét.

– Nem lesz semmi baj – mondta a férfi bátorítóan.

A lány tétován felpillantott, és döbbenten látta, hogy Nathan egyre közelebb hajol hozzá, majd amikor már majdnem megcsókolta, hirtelen fölegyenesedik.

– Fogadjon el tőlem egy jó tanácsot, Gemma! – szólt meglepően nyers hangon. – Ha meg akarja őrizni tőlem a két lépés távolságot, akkor vegyen példát Melanie-ról! Ezen e téren ő a világ legkifinomultabb szakértője. Tudja, miként lehet egyetlen pillantással csírájában elfojtani az érdeklődést egy férfiban.

Gemma mereven nézett Nathan után. A szíve oly hevesen vert, hogy szinte fájt. Rémülten rezzent össze, amikor Melanie váratlanul megszólalt mögötte:

– Rendkívül vonzó férfi, ugye? – A házvezetőnő ínycsiklandó tojásrántottát tett Gemma elé az asztalra. – Rajonganak érte a nők. De vigyázzon, Nathan sok bajt tud okozni az asszonynépnek!

6. FEJEZET

Lenore nem akart hinni a szemének. Kirsty halkan vihogott a sarokban, míg édesanyja tátott szájjal álmélkodott az átrendezett gyerekszobán. A falat a padlótól a plafonig óriási, fekete-fehér plakátok borították. Mindegyiken ugyanaz a popénekes volt látható: egy fiatal, rendkívül érzéki szájú és álmos tekintetű férfi. A habkönnyű tülltakaró helyét az ágyon fekete-fehér pokróc vette át, az ablakokról pedig eltűntek a girlandokba redőzött selyemfüggönyök.

– Csak nyugalom, mami! – suttogta Kirsty.

Lenore az égre fordította a szemét, majd könyörgő tekintete Gemmáét kereste. Gemma parányi kézmozdulattal jelezte, hogy ne izgassa fel magát.

– Az ágytakarót meg a függönyöket Melanie szépen összehajtogatta és eltette – suttogta később Lenore fülébe. – A plakátokat is egy mozdulattal le lehet szedni, még nyomot sem hagynak. Pillanatok alatt helyre lehet állítani a régi rendet.

Lenore akaratlanul is tiszteletet érzett a botcsinálta nevelőnő iránt.

A lányok már elmondták, hogy Nathan a hétvégét egyedül tölti a nyaralójában, Avocán. Meghívott ugyan mindenkit, de Gemma rábeszélte Kirstyt, maradjanak inkább otthon, és fejezzék be a szobát, így aztán előbb mutathatja meg édesanyjának, mint szigorú apjának. Lenore némi elégtétellel állapította meg magában, hogy bizony nem így viselkedik az a nő, aki horogra akarja keríteni Nathan Whitmore-t!

Kirstynek gyanús lett a hosszú csönd.

– Na? Nem szólsz semmit? – kérdezte csalódottan, mégis reménykedve. – Tudom, hogy nem a te ízlésed, de azért szerintem baromira dögös lett a szoba.

Lenore kissé szórakozottan rámosolygott gyermekére:

– Nagyon örülök, ha tetszik neked, és boldog vagy.

– Igazán? – kerekedett el a lányka szeme. – Hát ez szuper! Akkor talán adsz még húsz dolcsit is, hogy este elmehessek a lézerdiszkóba? Az iskolában lesz. Nem is tudod, mennyire örülnék, ha…

Lenore úgy érezte, csapdába került. Két héttel korábban egy hónapos szobafogsággal büntette Kirstyt. Ha most enged, akkor oda a tekintélye. Végül úgy döntött, hogy kitart szigorú ítélete mellett.

– Nem, Kirsty! Tudod jól, hogy még két hét hátravan a szobafogságból.

– Jaj, mama! Mamácska! Az már olyan rég történt. Azóta átköltöztem ide, és rábíztak Gemmára. Ő majd elkísér meg hazahoz. Máris remekül kiismeri magát a környéken. – Kirsty elnevette magát. – Kedden még egy egészen kicsit eltévedt, de azóta jóformán egyszer sem.

A nevelőnő szelíden mosolygott, de nem tehetett mást, a mama pártjára állt:

– Nem lenne rendes dolog az édesanyádat rákényszeríteni, hogy vonja vissza a büntetést. Tudunk mi másképp is mulatni. Hazahozunk például néhány videokazettát és mozizunk.

– Na jó – vont vállat Kirsty. – De vígjáték legyen!

– Nagyon ellenetekre lenne, ha én is itt maradnék filmet nézni? – kérdezte váratlanul Lenore, és maga is megdöbbent. Alig néhány napja még ugrált volna örömében, ha csupán néhány órára sikerül megszabadulnia a lányától. Most meg önként ajánlja fel neki a társaságát…

– Hát ez szuper, mama! – Kirsty édesanyja nyakába ugrott, és boldogan csüngött rajta egy ideig. – Igazi lánybuli lesz! Meghívhatnánk Avát is.

– Meg Melanie-t – vetette közbe Gemma.

– Ó! – fanyalgott Lenore. – Azt hiszem, Kirsty nem rajong különösebben Melanie-ért.

– Tévedsz, anya. Rájöttem, hogy Melanie nem is olyan elviselhetetlen. – Lenore szeme tágra nyílt a csodálkozástól. – Tudtad, hogy mi történt a családjával? – kérdezte a lánya. – Persze biztos tudod, mert apa is tudja. Ő mesélte el Gemmának meg nekem. Alig tértünk magunkhoz!

– Szörnyű eset – bólogatott Lenore. – De az ég szerelmére, meg ne említsétek Melanie előtt, hogy tudtok róla!

– Nagyon erős asszony, annyi szent – mondta elismerően Gemma.

– Persze hogy erős – vélte Lenore. – De a legerősebb emberek is elérik egyszer azt a pontot, amikor már nem bírják tovább.

Önkéntelenül is eszébe jutott a kérdés, hogy vajon ő mikor éri el ezt a pontot. Zacharyra gondolt… Mennyire kell egy nőnek büszkének lennie? Mikor vallhat színt egy férfi előtt? Lenore minden erejét összeszedve visszatartotta a könnyeit, és igyekezett mosolyogni.

– Van egy jó ötletem – szólalt meg újra. – Mi lenne, ha meglátogatnánk Byront a kórházban, és hazafelé ugranánk be a videotékába? Még csak egyszer jártam bent nála, furdal is miatta a lelkiismeret. Maga már találkozott Byronnal, Gemma?

– Nem. De tartok tőle, nem örülne neki, ha a betegágyánál kellene fogadnia. Elvégre nem vagyok családtag.

– Ha úgy nézzük, én sem. Maga minek nevezné egy fogadott fiú volt feleségét?

– Undok boszorkának – vihogott fel hangosan Kirsty. – Ezt a nagyapám találta ki. Emlékszel, akkor hívott így, amikor vissza akartál menni színésznőnek, és apa annyira ellenezte.

Lenore felsóhajtott.

– Byron rendes ember. Csak neki az a véleménye, hogy a nő helye otthon van, a tűzhelynél. Nem szabad haragudni rá. Most nagyon nehéz helyzetbe került. Bizonyára felvidulna, ha megismerné magát, Gemma. Ha Lightning Ridge-be való, akkor biztos ért az opálokhoz is egy kicsit, és Byront semmi sem tudja úgy felvillanyozni, mint ezek a drágakövek.

Gemma megtorpant a betegszoba küszöbén. Az ágyban fekvő, nagy termetű ember valóban minden tekintetben megfelelt mama leírásának: korához képest hihetetlenül vonzó és férfias, mondhatni lenyűgöző jelenség volt. Csöppet sem kopaszodott, sűrű, sötét haja csupán a halántéka körül őszült, áthatóan kék szemén pedig látszott, hogy soha, semmi fontos nem kerüli el a figyelmét.

– Miért toporognak az ajtóban, lányok? – kérdezte mosolyogva. Kellemes, mély hangja egyszerre betöltötte az egész szobát. – Lépjenek közelebb! Szeretném végre a saját szememmel látni, ki az, akitől ennyire el van ragadtatva a család. Ava másról sem beszélt egész héten, csak arról, hogy Gemma így, meg Gemma úgy.

A lány tétován közelebb lépett, és némán tűrte, hogy Byron tetőtől talpig végigmérje.

– Ezt nevezem! Maga aztán igazán csinos. Tényleg csak húszéves?

– Húsz lesz – helyesbített Lenore, amivel máris magára vonta Byron első rosszalló pillantását.

– Nem téged kérdeztelek, Lenore.

– Bocsáss meg, hogy levegőt vettem! – válaszolt az asszony rezzenéstelen arccal. Gemmának az az érzése támadt, hogy ez a két ember kimondottan élvezi, ha piszkálhatják egymást.

– Nagyon megtisztel a látogatásod, Lenore, de mit szólnál hozzá, ha most karon fognád Kirstyt, és meginnátok egy kávét odalenn a büfében? – javasolta minden különösebb bevezető nélkül a férfi. – Volna egy kis megbeszélnivalóm Gemmával. Úgy értem, négyszemközt.

A hölgyek föl sem vették az udvariatlan fogadtatást, és azonnal távoztak. Gemma idegesen nyelt egyet. Byron Whitmore félelmetes embernek látszott.

– No, most akkor mesélje el nekem, maga szerint hogy került a Heart of Fire az édesapja birtokába.

– Heart of Fire? – képedt el a lány.

– Igen. A fekete opál, gyermekem. Az apám nevezte el így, több mint ötven éve. Annyit jelent, hogy „Lángoló Szív”. Most miért néz rám ilyen rémülten? Eszem ágában sincs lopással vádolni az édesapját. Könnyen elképzelhető, hogy jóhiszeműen keveredett bele az ügybe. Csak arra kérem, mondja el, amit tud.

Gemma néhány szóval összefoglalta, hogyan talált rá a drágakőre.

– Magyarán szólva nem tud semmit – állapította meg csalódottan Byron. – Bár lehet, hogy így a legjobb. Ez az opál mindenkire csak bajt hozott. Azt hiszem, fel fogom apríttatni, és megpróbálok örökre megszabadulni tőle.

– Tessék? – hördült fel Gemma. – Egy híres opálszakértőtől, mint maga, mást vártam volna! Nem hiheti komolyan, hogy az opál szerencsétlenséget hoz! Nagyon jól tudja, hogy ilyesféle mesét a gyémántkereskedők találnak ki, legtöbbször azért, mert féltik a piacaikat. És joggal féltették, mert az az opál valóban csodálatos. Egy ekkora, gyönyörű opált felvágatni valóságos bűncselekmény lenne! A természet

megbecstelenítése. Ekkora opált nagyon ritkán lehet találni. Ha végre rábukkant valaki, akkor legalább őrizzük meg az utókornak! Mégiscsak igaza volt az apámnak, hogy elrejtette a követ. Biztos sejtette, hogy ha valaki megkaparintja a maga fajtájából, az a kő halálos ítélete lenne.

Gemmát annyira elragadta a hév, hogy csak most döbbent rá: a saját munkaadójával beszél ilyen tiszteletlen hangon.

Byron azonban vidám kacagásban tört ki.

– Remek! Ilyen kacskaringós hegyi beszédet rég nem hallottam. Magából remek eladó lesz. Már csak azért is, mert szenvedélyes szerelmese az opáloknak. Ritkán találni ilyet… – Elhallgatott, majd néhány másodpercig elgondolkodva méregette a lányt. – Maga árva?

– Igen.

– Hm. És elégedett volt a jutalommal?

Gemma alig akart hinni a fülének, amikor Nathan elmondta neki, hogy Byron százezer dollárt fog fizetni jutalmul. Elhatározta, hogy azonnal jól kamatozó és biztos helyre rakja ezt az összeget, amíg el nem dönti, mit is kezdjen vele.

– Maga rendkívül nagylelkű, Mr. Whitmore.

– Nos, ezzel az összeggel már le lehet előlegezni egy házikót.

– Csak leelőlegezni? – döbbent meg a lány. Lightning Ridge-ben ezért a pénzért nemcsak házat, hanem hozzá még földet is lehetett volna kapni.

– Ne feledje, hogy Sydneyben vagyunk, gyermekem, Ausztrália legdrágább helyén. Most azonban nem érdemes ezzel foglalkoznia. Egyelőre jó helyen van Belleview-ban, nem igaz?

– Igen.

– Azt hiszem, a maga társasága jót tesz majd Kirstynek.

– Remélem. Nagyon helyes lány.

– Szerintem is. Persze lesújtotta a szülők válása. Nehéz ügy… már egy ilyen válás.

– Lehet, hogy kibékülnek még – vont vállat Gemma.

Byron arcán különös kifejezés jelent meg.

– Látja, ezt nem hiszem. Ők nem fognak kibékülni. Most már nem…

– Ez persze igazán sajnálatos…

– Nem biztos. Sohasem illettek egymáshoz. Nathannek olyan feleségre van szüksége, aki teljes mértékben a családjának szenteli az életét, és nem jár külön utakat. Lehet, hogy régimódinak tart, de azt mondom, a legtöbb férfi ilyen asszonyra vágyik. Ha a nők otthon maradnának a gyerekekkel meg a családdal, akkor jóval kevesebb lenne a válás.

Gemma okosabbnak érezte, ha ezúttal nem száll vitába az öregúrral, bár alapvetően nem értett vele egyet. Természetes, hogy eleget kell tenni a család iránti kötelezettségeknek, de az embernek önmagával szemben is vannak kötelezettségei. Minden asszonynak joga van ahhoz, hogy saját vágyai és igényei legyenek. Joga van pályát választani, ha akar. Akkor lenne kevesebb a válás, ha a férjek mindezt felfognák, és támogatnák a feleségüket.

– Újra itt vagyunk! – fuvolázta csúfondárosan Lenore, miközben Kirsty kezét fogva belépett a kórterembe. – Mindent megbeszéltetek?

– Igen, be is fejeztük. – Byron rámosolygott leendő munkatársnőjére. – Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Gemma, és sok szerencsét kívánok

a japán tanfolyamához. Most pedig szeretnék meg két szót váltani Lenoreral. Négyszemközt.

Lenore lemondó arccal nyújtotta át a kocsikulcsot a lányának:

– Menjetek előre, mindjárt jövök én is!

– Igen? – fonta karba a kezét Lenore, amikor kettesben maradt a férfival. – Ha Nathanről és rólam akarsz megint beszélni, akkor előre megmondom, hogy hiába pazarlód az idődet.

– Tudom. Ezúttal azonban másról van szó. Szeretnélek megkérni egy szívességre.

– Valóban?

Lenore kissé meglepődött. Byron szívesen avatkozott bele mások magánéletébe, ami még akkor is bosszantó, ha valaki puszta jóindulatból teszi. Byron ráadásul erkölcsi értelemben mindig olyan magasra helyezte a mércét, hogy az ő elvárásainak élő ember nem tudott megfelelni. Nem is csoda, hogy a lánya, Jade ilyen fékevesztett életmódba vetette bele magát, amint nagykorúvá vált, és megkapta a családi vagyonrészét. Huszonegy év szigorú fegyelem után letépte magáról a kényszerzubbonyt – és talán meg is hibbant kissé.

– Szeretném, ha segítenél Gemmának egy új ruhatár összeállításában – közölte Byron. – Gondoskodj róla, hogy mire munkába áll, legyen néhány tisztességes kiskosztümje és selyemblúza! Vásároljatok be mindent, amire szüksége lehet: nappali ruhát, kisestélyit és így tovább. Arra is tanítsd meg, hogyan kell szolidan kifestenie az arcát. Remélem, érted, mi a feladat. Szeretném, ha a lánynak „jó megjelenése” lenne.

– Azt hiszem, Nathannek így is tetszik – jegyezte meg szárazon Lenore.

Byron lapos pillantást vetett az asszonyra.

– Mi a szösz? Neked nem kell Nathan, de másoktól azért irigyled?

Lenore-nak valóban nehezére esett tudomásul venni, hogy volt férje komolyan érdeklődik valaki iránt. Lehet, hogy nem szerették egymást, de az ágyban mégis jól kijöttek.

– Gemma szinte még gyerek…

– Csak a felszínen – emelte fel az ujját Byron. – Te pedig éppen a felszínt fogod megváltoztatni.

– És miért tenném meg neked ezt a szívességet?

Byron elnevette magát.

– Mert meg foglak vesztegetni. Olvastad már Nathan legújabb darabját?

Lenore résen volt. Mire akar kilyukadni ez a vén ravaszdi?

– Nem. Nekem már nem mutatja meg az új munkáit – közölte hűvösen.

– Nagyon jó darab.

– Efelől semmi kétségem.

– Pénzt fogok rá áldozni, nagyon sok pénzt, amennyi csak szükséges. És a darabban van egy pazar női főszerep…

Lenore minden erejével azon volt, hogy eltitkolja emésztő kíváncsiságát. Tudta, egy ilyen szerep számára az Igazi, Nagy Áttörést jelenthetné. Azonban tudta azt is, hogy Nathan sohasem adná neki a szerepet.

– Ezt értsem úgy, hogy te, mint a darab fő támogatója, engem fogsz javasolni a szerepre?

– Nem javasolni foglak; egyszerűen ragaszkodom majd hozzá, hogy neked adják a szerepet.

– Hát ezt jól kifundáltad!

– Azt akarom, hogy Nathan boldog legyen. És azt akarom, hogy te is boldog légy, akár hiszed, akár nem. Na? Mi a válaszod?

– Az ilyesmi sok pénzbe kerül, Byron. Remélem, nem várod el, hogy a saját pénzemből öltöztessem föl a volt férjem új barátnőjét.

– A lánynak van pénze.

– Igazán? És honnan?

– Én adtam neki egy opálért, amely valahogy hozzá került.

– Rendben. Akkor megállapodtunk. De vajon gondoltál-e arra, hogy Nathan esetleg el sem akarja venni a leányzót? Talán csak egy kicsit szórakozni szeretne vele.

– Na és? Ha ez boldoggá teszi, akkor csak rajta!

– Miket mondasz! Nem ismerek rád.

– Nézd, én néhány hete majdnem meghaltam. Irene halott. Sok mindent átgondoltam, és úgy döntöttem, hogy megváltozom.

– Micsoda? Ez lenne a nagy változás? Az, hogy beleavatkozol Nathan magánéletébe, és engem megvesztegetsz? Fikarcnyit sem változtál, Byron! De ne aggódj, megteszem, amire kérsz. És Isten irgalmazzon neked, ha nem tartod be az ígéreted! Mindamellett Gemmának majd a fülébe súgok egy-két ártatlan figyelmeztetést, tudniillik Nathan sem változott semmit. Az ártatlan kis bárránynak pedig tudnia kell, hová megy, mielőtt fölvezetik a mészárszékre.

Ezzel Lenore sarkon fordult, és kiviharzott a kórteremből. Tűsarkú cipője hangosan csattogott végig a folyosón.

Épp megérkezett a felvonó, mire odaért. Nyílt az ajtó, és Zachary Marsden lépett ki belőle.

7. FEJEZET

Lenore szeme tágra nyílt, és mintha csak ködfelhőn keresztül látta volna a férfi örömtől felcsillanó szemét. „Örül nekem!” – ujjongott magában, a boldogságtól szinte megrészegülve.

Zachary néhány másodperc alatt újra felöltötte hivatalos arcát, és udvarias hangon köszöntötte a kedves ismerőst:

– Lenore! – Csupán ennyit mondott, hangját érdekesen felhajlítva. Meg sem próbált kézfogást vagy ölelést kezdeményezni. Bizony, már jó két éve nem látták egymást! Lenore és Nathan válása óta külön társaságba jártak.

– Zachary! – hangzott az enyhén rekedt válasz, kissé még magasabbra felívelő dallammal.

A férfi háta mögött hangtalanul bezárult a liftajtó. Lenore körül megszűnt létezni a világ. Egyedül Zacharyt látta, aki tőle rendkívül szokatlan módon nem az ügyvédek kötelező öltönyét-nyakkendőjét viselte, hanem egyszerű, sportos, sötétkék nyári nadrágot, hozzá pedig világoskék pólót. Valószínűleg egyenesen a golfpályáról érkezett.

– Arra gondoltam, meglátogatom Byront – szólalt meg végre.

– Épp tőle jövök.

– Igazán? Ez érdekes meglepetés. Azelőtt nem voltatok valami jóban.

Lenore vállat vont. Már elpárolgott a dühe, és azon törte a fejét, milyen ürüggyel időzhetne el még a kórházban.

– Jól nézel ki – állapította meg a férfi, majd elismerően végigjártatta tekintetét az asszony remekbe szabott bermudáján, sejtelmesen omló selyemblúzán. – Szemmel láthatóan jót tett neked a válás. Hogy van Kirsty? – kérdezte váratlanul, nem minden él nélkül. – Meglepne, ha ő is ilyen remekül vészelte volna át ezeket az időket.

Lenore dacosan mosolygott, és igyekezett meggyőzően előadni a boldog leány boldog édesanyjának szerepét:

– Ó, Kirsty kitűnően érzi magát! Nem olyan kisgyerek ő már, Zachary! Megérti, hogy a szülei nem voltak boldogok egymással. Mi nem haragban váltunk el. Egyébként Kirsty most egy ideig az édesapjánál lakik, a Belleview-ban.

Megint kinyílt a liftajtó. Félrehúzódtak, mert egyszerre benépesedett körülöttük a folyosó.

– Gyakran látom a nevedet a színházi rovatokban – váltott témát Zachary. – Még mindig játszol?

– Igen. Jövő héten kezdődnek egy új darab próbái. Igazi, vérbő vígjáték.

– Vígjáték? Azt hittem, te inkább drámai színésznő vagy.

– Az ember sohase hagyja magát beskatulyázni – billentette félre a fejét Lenore. Igyekezett bölcs arcot vágni, de ebben a pillanatban az egész élete oly kacagtatónak tűnt a szemében, mint a világ legviccesebb vígjátéka. Vagy inkább nevetségesnek...? Mi értelme például ennek a társalgásnak? Úgy álltak ott, mint két sóbálvány, és olyan dolgokról beszéltek, amelyek egyiküket sem érdekelték. Lenore a legszívesebben Zachary nyakába ugrott volna, hogy szerelmet valljon neki.

Az asszony tizenöt év elteltével ugyanúgy szerette Zacharyt, mint az első pillanatban, amikor meglátta. Lenore akkor tizenkilenc éves kezdő színésznő volt, a férfi meg harmincéves, de már befutott ügyvéd.

A kis színésznőnek épp sikerült megkaparintania egy parányi mellékszerepet Nathan első darabjában. Zachary pedig – lévén Byron kebelbarátja – beruházott némi tőkét az előadásba. Egy szép napon be is ugrott a próbára, hogy megnézze, jó helyre tette-e a pénzét. Lenore azóta sem felejtette el azt a pillanatot, amikor lenézett a színpadról, és a nézőtéren meglátta Zacharyt. Összetalálkozott a tekintetük, és Lenore azonnal tudta, hogy ezzel a férfival akarja leélni az életét.

Zachary lelkében hasonló dolgok játszódhattak le, még ha nem is vallotta be soha. A szünetben átverekedte magát a tömegen Lenore-hoz, hogy meghívja egy kávéra. Csöndesen elbeszélgettek, miközben a lány menthetetlenül beleszeretett. Még aznap este szakított a barátjával, és ettől kezdve repesve várta, mikor tűnik fel újra a jóképű ügyvéd. Másra már gondolni sem bírt.

Puszta véletlenségből jutott a tudomására, hogy a férfi nős, és két kisfia van. A hír porig sújtotta. Aztán mikor a próbák vége felé Zachary ismét megjelent, a társaságát keresve, Lenore hűvösen viselkedett, és megközelíthetetlenül. A szünet végén mégis elviselhetetlenül fájt neki a búcsúzás. Annál nagyobb örömmel vette észre, hogy Zachary mégsem ment el, hanem elrejtőzött a nézőtéren, onnan nézte végig a próbát.

Az lett a vége, hogy újra elbeszélgették az időt, és Lenore lekéste az utolsó buszt. Ekkor Zachary felajánlotta, hazaviszi kocsival Marou-ba, mert Lenore akkortájt ebben a negyedben bérelt parányi lakást közösen a barátnőjével.

Az úton egymáshoz sem értek, mégis különös feszültség vibrált végig a levegőben. Ahányszor megálltak egy lámpánál, Lenore magán érezte a férfi égető tekintetét, és ettől szinte reszkető izgalom lett rajta úrrá. Tudta, sőt minden testrészében érezte, ha valaha szerelmeskednének, az olyan lenne, mintha megnyílnának előttük a mennyország kapui.

Zachary még egy futó csókkal sem próbálkozott. Kurtán-furcsán elköszönt, majd úgy taposott bele a gázba, mintha ezer ördög üldözné.

Legközelebb a bemutató utáni fogadáson találkoztak, amelyet Byron rendezett. Zachary felesége, Felicity kíséretében jelent meg, és egész este kerülte Lenore-t.

A lány ezúttal különösen merész szabású kisestélyit viselt, fényesen csillámló fekete szaténból. A sokrétegű alsó rész habosan szétállt, és mindössze a combja közepéig ért. Fedetlenül maradt a válla is: csupán két spárgavékonyságú pántocska tartotta a ruháját. Lábszárára sejtelmes acélszürkében játszó selyemharisnya feszült. Égővörös haja laza fürtökben omlott le a derekáig.

Amikor meglátta, hogy Zachary levegőzni indul a hátsó teraszra, gondolkozás nélkül követte őt. A férfi a széles lépcsőkön leballagott a kertbe, és egyre jobban eltávolodott a vidám társaságtól. Lenore már odalenn, az ősplatánok legsötétebb árnyékában érte utol.

– Zachary!

A férfi hátrafordult.

– Te jóságos ég, Lenore! Mit keres itt kint? – kérdezte mérgesen. – Menjen vissza!

– Dehogy megyek! – suttogta Lenore, és lányos mellei feltűnő hevességgel hullámzottak a vékony szaténruha alatt. – Eszem ágában sincs visszamenni. Szeretlek, Zachary. És azt hiszem, te is szeretsz engem. – Egész közel lépett a férfihoz, miközben könyörögve rászegezte smaragdzölden fénylő szemét. – Ne kínozz tovább! Ha szeretsz, mondd meg!

– Kínozni? – húzta el a száját a férfi keserűen. – Mit tudsz te mások kínjairól, te zöld szemű kígyó? – Hangja tompán zengeti a sötétben.

Egyszerre felnyögött, és magához rántotta a lányt. Forrón tapadt össze az ajkuk – egészen addig, míg mind a ketten levegő után nem kezdtek kapkodni. Lenore ekkorra olyanná vált, mint egy nyugtalan tigris, aki már karmai között tudja zsákmányát, és soha többé nem ereszti. Újra szorosan a férfi testéhez tapadt, hogy lángoló csókjával, kéjesen mozgó nyelvével tovább szítsa benne a szenvedélyt.

Zachary kisvártatva reszkető kézzel lesodorta a lány válláról a spárgányi pántocskát, és a fekete szaténköltemény ledér sóhajhoz hasonló halk suhogással omlott a földre. A férfi izgatott, de visszafogott lihegéssel simogatta végig a fehéren elétárulkozó kemény mellbimbókat. Lenore feje hátrahanyatlott, lehunyt szemmel, mosolyogva megnyalta a szája szélét, és kéjesen vonagló ölét a férfihoz dörzsölte.

Ekkor Zachary hirtelen eltaszította magától.

– Nem, Lenore! – Felkapta a fekete ruhát a földről, és durván a lányhoz vágta. – Nem!

– De hiszen… de hiszen te is szeretsz engem…

– Igen, szeretlek – nyögte a férfi. – Bocsásson meg az ég, de nem tudok rajta változtatni. És talán te is azt képzeled, hogy szeretsz engem. Mégis

az a kötelességem, hogy visszautasítsalak. Hidd el, gyorsan el fogsz felejteni, hamarosan beleszeretsz valaki másba. Remélem, egy percig sem gondoltad, hogy elválok Felicitytől, és otthagyom a gyerekeimet.

Lenore tétován maga elé tartotta a ruháját. Nem értett egy szót sem. Ha Zachary őt szereti, akkor kézenfekvő, hogy el kell válnia a feleségétől! Különben hogyan lenne képes ismét bebújni a hitvesi ágyba? Hiszen mást kíván!

– Nem hagyom el miattad a családomat! – dörögte a férfi, és szavai egyetlen pillanat alatt szétrombolták Lenore minden álmát. – Lehetnél persze a szeretőm. Nagy a csábítás, és tudom, te is beleegyeznél. Idővel azonban meggyűlölnél engem is, magadat is. Jobb, ha most rögtön elfelejtünk mindent, és úgy teszünk, mintha nem történt volna közöttünk semmi. Légy felnőtt, Lenore! Vedd fel a ruhád, és térjünk vissza a vendégek közé! Elviszem táncolni a feleségemet, te meg kérd fel azt a vonzó ifjú drámaírót!

A férfi pontosan úgy tett mindent, ahogy elhatározta. Felhőtlen vidámsággal megtáncoltatta feleségét, majd vele töltötte az egész estét. Lenore már csak bosszúból is minden képességét latba vetette, hogy meghódítsa az ifjú és vonzó Nathant. A fiatal drámaíró nem is teketóriázott sokat: hazavitte és betessékelte az ágyába. Húszéves fiatalember létére meglepően tapasztalt szeretőnek bizonyult.

Tökéletesen sikerült az éjszaka. Lenore, aki azelőtt azt hitte, hogy csak Zachary nyújthat neki ilyen gyönyört, hirtelen kételkedni kezdett az ítélőképességében és érzelmei mélységében. Lehet, hogy tévedett? Talán mégsem szerelmes Zacharyba?

Csak jóval az esküvő után ébredt rá, hogy mi a különbség a szex meg a szerelem között. Az alig néhány hetes Kirstyvel a karján újra összefutott az ügyvéddel. Ekkor vált világossá számára, mennyire üres a házassága, és ettől kezdve megingathatatlanul élt benne a bizonyosság, hogy a szíve örökké Zacharyé.

Ugyanez az ösztönös felismerés ütötte szíven most is, amikor szembe találta magát régi szerelmével a kórház folyosóján.

– Hogy van Felicity? És a gyerekek? – tudakolta, mert kínjában nem jutott más az eszébe.

– Remekül, köszönöm kedves érdeklődésedet. Emery egyetemre jár, Clark idén érettségizik. Azt vette a fejébe, hogy jelentkezik a légierőhöz, és pilóta lesz.

Amikor már kezdett kényelmetlenné válni a csönd, a férfi váratlanul ezzel a kérdéssel hozakodott elő:

– Láttad már a Royal Theatre új előadását?

– A Dolgozó nőket? Igen. Nagyon jó előadás.

– Nem lenne kedved még egyszer megnézni? Úgy volt, hogy ma este megnézzük, de Felicitynek hirtelen el kellett utaznia. A nővére éppen válófélben van, és valóságos idegroncs. Felicity kötelességének érzi, hogy minden egyes alkalommal odarohanjon megvigasztalni a szerencsétlent. Tulajdonképpen nem is akartam elmenni, de…

– Nagyon szívesen veled megyek – vágott közbe az asszony, és visszafogta a lélegzetét.

Zachary szomorkásán ránézett:

– De csak, mint barátok, Lenore!

– Természetesen. Mit vegyek fel?

– Alaposan megszaggatott ruhát, és szórj hamut a fejedre – nevetett a férfi.

– Kívánsága számomra parancs – biccentett Lenore.

– És ha megkérhetlek, kivételesen ne használd azt a lélegzetelállítóan izgató kölnidet! Ne kínozz vele! Van itt néhány kérdés, amit évek óta szeretnék feltenni neked, de Felicity előtt nem lehetett.

– Például?

– Majd este elmondom. Most sietnem kell. Byron vár rám. – A férfi lendületet vett, hogy elinduljon a kórterem felé.

– De Zachary! – szólt utána Lenore. – Ha estére meghívtál, nem akarod tudni a címemet? Mikorra várjalak?

Zachary apáskodó mosollyal nézett vissza a válla fölött.

– Drága Lenore! Eszem ágában sincs elmenni érted. Talán azt hiszed, teljesen megőrültem? Már így is eléggé veszélyes vállalkozásba kezdtem. – Megsimogatta az asszony arcát. A keze alig érezhetően reszketett, szeme mohón Lenore ajkára tapadt. – Tudom, mit gondolsz, de ne hidd, hogy ennyi év szigorú fegyelem után elkezdenék a tűzzel játszani! Egy dolog elmenni a színházba, és megint más kocsival elhozni meg hazavinni téged.

Lenore megragadta a férfi kezét.

– Ugye, még mindig szeretsz? – suttogta elfúló hangon.

Zachary érezte, hogy kezd kicsúszni a lába alól a talaj, ezért úgy döntött, hogy a legjobb védekezés a támadás.

– Mondjuk, hogy még mindig kívánlak. Ez nem ugyanaz.

– Hazudsz! – Lenore ajkához emelte a férfi kezét, és finom, csiklandós csókot lehelt a tenyerébe.

Zachary rémülten kapta el a kezét.

– Hagyd abba! Semmit sem változtál. Mikor leszel már végre felnőtt?

Lenore tekintete végtelenül nyugodt volt, kitartóan szemlélte áldozatát.

– Felnőtt vagyok. Elég érett ahhoz, hogy felismerjem, azután pedig kimondjam az igazságot. Szeretsz engem, és én is szeretlek téged. Miért baj, ha ezt kimondja az ember?

– Nagyon is nagy baj – nyögte a férfi. – És még nagyobb baj lesz belőle, ha az igazság több fájdalmat okoz, mint a hazugság. – Elhátrált, majd keserűen mosolyogva megrázta a fejét. – Ennyi év kitartás után hiba lenne egyetlen gyenge pillanattal romba dönteni mindent.

Lenore némán bólintott. Képtelen volt megszólalni. Megbizonyosodott róla, hogy Zachary még mindig szereti, és ez megnyugtatta.

– Hova a csudába tűntél, anya? – siránkozott Kirsty, amikor anyja beszállt a kocsiba.

– Ne haragudj! A liftben összefutottam egy régi ismerősömmel, és meg kellett kérdeznem, hogy van, meg miegymás.

– Milyen filmet nézünk meg? – érdeklődött izgatottan Kirsty.

Ez persze a következő nehézség. Lenore-t hevesen furdalta a lelkiismeret, mert le kellett mondania a lányoknak ígért közös esti mulatozást. Úgy döntött, hogy elmondja nekik az igazságot. Csak annyit módosított rajta, hogy az illető, akivel a kórházban találkozott, és aki meghívta estére, „egy rég nem látott, kedves barátnő”.

Kirsty nem látszott különösebben letörtnek. Nincs is ezen mit csodálkozni, ha szívesebben van egy korban hozzáillő lány társaságában.

Miután Lenore letette otthon a lányokat, már csak Zachary körül forogtak a gondolatai. Nem is próbálta meggyőzni magát arról, hogy csak afféle baráti találkozóra készül, aminél többet kívánni őrült vakmerőség.

8. FEJEZET

Lenore a Royal Theatre alatti mélygarázsban tette le a kocsiját. Tágas lift vitte fel a földszintre, ahonnan hosszú, szellős árkádokon át jutott el a színház előterébe.

Jól kiismerte magát a hatalmas épületrendszerben. Számtalan jobbnál jobb előadást látott már itt, sőt nemegyszer maga is fellépett, bár egyelőre csak mellékszerepekben. Eddigi pályafutása ugyanis alapvetően mellékszerepekből állt. Nem a színészi képességeivel volt baj, hanem inkább azzal, hogy nem tudott a megfelelő embereknek hízelegni, és azokkal ágyba bújni.

És milyen furcsa fintora a sorsnak! Éveken át megosztotta ágyát az ország egyik legígéretesebb ifjú drámaszerzőjével, sőt a felesége is volt, mégsem jutott hozzá egyetlen valamirevaló főszerephez sem. Ennek nyilvánvalóan Nathan lehetett az oka, aki azt állította, hogy Lenore nem a megfelelő alkat az ő nőfiguráihoz. Valójában csak a féltékeny férj beszélt belőle, aki el sem tudta képzelni, hogy a felesége távol töltse az estét az urától.

Zachary már ott álldogált az előcsarnok bárjánál. Laza esésű, remekbe szabott öltönyt viselt, és előtte két pohár pezsgő állt. Lenore reszkető térddel, halványan mosolyogva lépdelt felé.

A férfi testtartásából feszültség áradt, tekintete sóvárogva tapadt az asszonyra. Mintha csak nagy nehezen tudná visszatartani magát, hogy ne siessen elé, és ne kapja a karjába. Végre ott álltak egymással szemben, erőltetett mosollyal az arcukon.

– Lenore! – üdvözölte az asszonyt a férfi. A hangja meglepően nyugodt volt, de a pillantása annál izgatottabban pásztázta végig barátnője csábos öltözékét.

– Zachary! – felelte szokás szerint Lenore, és csókra nyújtotta a kezét.

Zachary játékosan évődő mozdulattal fogta meg a kezet, majd kötelességtudóan megérintette az ajkával. Az asszony számára hirtelen lelassult az idő, egy egész örökkévalóságnak tűnt, mire végre megérezhette a bőrén a várva várt apró érintést. Milyen csodás lehetne, ha ugyanezek az ajkak másutt is megbizsergetnék a testét!

– Szóval te így képzeled az önuralmat! – gúnyolódott Zachary, miközben fölegyenesedett. – Még jóformán meg sem érkeztél, máris rákényszerítesz, hogy csókoljalak meg. – A férfi tekintete két mondat között váratlanul dermesztően jegessé vált. – Ha jól emlékszem, mindig is kedvelted a pezsgőt – mondta, és amíg az egyik poharat átadta a hölgynek, a másikat maga vette a kezébe.

– Igen… – felelte Lenore kissé értetlenül, majd váratlanul elpirult, mert rájött, mire utal a célzás: arra a bizonyos tizenöt évvel ezelőtti bemutatóra, amely után Belleview-ban tartottak fogadást.

– Úgy, úgy! Látom, te sem felejtetted el – vonta fel a szemöldökét Zachary. – Gyere, menjünk odébb!

Kissé félrehúzódtak, hogy zavartalanul beszélhessenek. Lenore nem hagyta válasz nélkül a csipkelődést:

– Azon az estén jó okom volt rá, hogy többet igyak a kelleténél – felelte érdes hangon. – Ha valakinek, akkor neked tudnod kellene.

– Igazán? És arra is megvolt az okod, hogy azonnal ágyba bújj Nathannel? – A férfi nehezen uralkodott az indulatain. – Mondd csak, van neked valami fogalmad arról, mit éreztem akkor, amikor három hónap múltán megkaptam az esküvőtökre szóló meghívót, és hajszálpontosan kilenc hónappal a kérdéses estét követően megszületett a lányod?

Lenore elsápadt:

– Csak nem azt akarod mondani, hogy…

– De igen – nevetett fel már-már durva hangon Zachary –, utánaszámoltam! És rendkívül tanulságosnak találtam. Alig néhány órával azután, hogy szerelmet vallottál nekem, máris valaki másnak adtad oda magad. Természetesen beláttam, hogy nem lehetsz belém szerelmes. Sok fiatal nő van ezzel így, általában a csinos nők. Belebolondulnak egy idősebb, családos emberbe, és ezt általában izgalmas kihívásnak tekintik, mert így bebizonyíthatják, mennyire vonzóak meg ellenállhatatlanok. Az én apámat is egy ilyen fiatal nő csábította el a feleségétől és a három gyerekétől. Mivel én voltam a legidősebb gyerek, én láttam át a legjobban, mennyi szenvedést okozott ez az eset az anyámnak és természetesen mindannyiunknak. Ez a bájos ifjú hölgy másfél év alatt rájött, hogy apa mégiscsak egy kicsit idős hozzá. Elképzelhetetlen pusztítást hagyott maga mögött.

Lenore-t megdöbbentette ez a történet. Sajnálta Zacharyt a sok szenvedésért, és végre megértette, miért ragaszkodott a férfi ennyire a feleségéhez. Másfelől viszont mélységesen sértőnek érezte a párhuzamot. Bántotta, hogy egy kalap alá veszik egy érzéketlen, felszínes boszorkával…

– Én nem tartozom az ilyen nők közé! – fortyant fel.

– Nem? Vajon mi lett volna, ha annak idején a kedvedért faképnél hagyom a feleségemet meg a gyermekeimet? Olyan biztos vagy benne, hogy nem untál volna rám hamarosan? Hogy nem izgatott volna fel egy újabb kihívás? Hogy nem akartad volna újra kipróbálni valaki máson, mennyire ellenállhatatlanok a bájaid?

Lenore most már igazán dühös lett.

– Ne tégy úgy, mintha te semmiről se tehetnél! Mindketten emlékszünk rá, hogy te jöttél oda hozzám először, és nem én tehozzád.

Ezúttal Zachary vörösödött el bűntudatosan.

– Nem tudtam ellenállni – mondta nagyon halkan, alig érthetően.

– Akkor miért engem hibáztatsz?

Néhány pillanatra dühösen egymásra meredtek, majd a férfi szája sarkában parányi mosoly jelent meg.

– Igazad van, Lenore. Először én voltam a hibás. Tudtam, hogy tiltott gyümölcsöt látok. Meggyőztem azonban magam arról, hogy csupán

beszélgetni szeretnék veled egy kicsit. Amikor már elkezdtem játszani a tűzzel, nem volt menekvés: megégettem magam.

– Én is megégettem magam – sütötte le a szemét Lenore.

– Biztos vagy te ebben? Nem inkább csak megperzselődtél egy kicsit? Annyira sikerült felszítanom benned a tüzet, hogy egy másik arra járó férfi azonnal el tudta oltani. Ez a legszörnyűbb gondolat. Az én hibám volt, hogy Nathannel lefeküdtél. Gyakorlatilag belehajszoltalak a karjaiba.

– Ezt most azonnal fejezd be! – sziszegte az asszony. – Mi értelme a vádaskodásnak? Ami megtörtént, az megtörtént. Annyit azonban tudnod kell, hogy sohasem szerettem Nathant. Bebújtam az ágyába, gyereket csinált nekem, hozzámentem, de sohasem szerettem. És azután el is váltam tőle, mert nem tudtam elviselni, hogy minden este ott kell feküdnöm az ágyában arról ábrándozva, milyen lenne, ha te feküdnél mellettem.

Zachary arca hamuszürkére vált. Szótlanul szájához emelte a poharat, és egyetlen húzásra kiitta a pezsgőt. A keze láthatóan reszketett, Lenore-ra tapadó tekintetéből pedig csak úgy sugárzott a gyötrelem.

Egy ideig némán bámulták egymást- Szinte csikorgott köztük a csend, a levegőben már-már kézzel foghatóvá váltak a lelket kínzó, mégis csábító érzelmek, tiltott vágyak. Tudták azonban, hogy ha szabadon átadnák magukat a szenvedélynek, akkor összeroppantaná őket a bűntudat.

A végtelenségig feszült csendet kellemes, fülbemászó búgás, a színházi csengő szakította meg. Ezzel szólították helyükre a nézőket. Zachary összeszedte magát, mindkét poharat visszatette a bárpultra, majd udvarias mozdulattal belekarolt Lenore-ba, éppen úgy, ahogy a tánciskolában tanulta.

– Gyere! – szólt, és mosolyt erőltetett az arcára. – Próbáljuk meg élvezni az előadást!

A színjáték kitűnő volt, az asszony mégis megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a végén legördült a függöny.

– Remek darab – jegyezte meg kényszeredetten, mert úgy érezte, mondania kell valamit.

– Ha te mondod! – vont vállat a férfi. Arca kemény és merev volt, mint egy kőszoboré. Úgy látszott, nagyon elszomorítja, hogy vége a közös estének. – Hol parkolsz? – tudakolta, miközben átfurakodtak a tömegen, és elérték a kijáratot.

– Lent a mélygarázsban. A sárga szinten.

– Én a kéken parkolok, de elkísérlek a kocsidhoz. Félelmetes hely egy ilyen garázs. Szinte arra csábít minden jöttmentet, hogy itt erőszakolja meg a gyanútlan nőket.

– Igazán? – derült fel Lenore arca, és kihívóan a férfira hunyorított. – Hát ez nagyon izgalmas.

Zachary önkéntelenül is elmosolyodott. Egy ideig elnézte az asszony érzékien telt, vörösre festett száját, de aztán gyorsan másra terelte a gondolatait.

A sárga szinten sokan szálltak ki a liftből. Lenore-nak a kocsihoz vezető úton úgy tűnt, hogy életében nem vánszorgott még ilyen nehezen. Tudta, hogy mindjárt el kell búcsúznia Zacharytől.

Aranyszínű estélyi táskájában hosszasan kutatott a kocsikulcs után, és épp ki akarta nyitni az ajtót, amikor észrevette, hogy kilyukadt az autó jobb első kereke.

– Nem lehet igaz! – kiáltott fel. – Nézz oda!

Zachary vállat vont:

– Előfordul az ilyesmi. Gyorsan kicserélem. Gondolom, van pótkereked.

– Persze… – Lenore elhallgatott. – Van, csak az is lyukas. – Zachary nagyon szigorú arcot vágott. Az asszony ijedten magyarázkodni kezdett: – Már rég meg akartam csináltatni, de…

– Mióta jársz lyukas pótkerékkel?

– Már nagyon régen. – Lenore-ra alapvetően nem volt jellemző az efféle hanyagság, de a kocsi karbantartását azelőtt szívesen ráhagyta Nathanre. A válás óta pedig még nem sikerült rászoktatnia magát, hogy törődjön az autójával. – Sajnálom, Zachary.

– Igazán? Hát ezt kétlem. Mert úgy sejtem, most nekem kell hazavinnem téged.

– Mehetek taxival is.

– Mehetnél. De vajon szeretnél-e?

– Nem.

– Rögtön gondoltam. Akkor talán el is indulhatunk. Legurulunk ide az én kocsimmal, beletesszük a pótkereket, és hazafelé beadjuk az autószerelőhöz. Holnap reggel meg majd elhozlak a kocsidért.

– Holnap reggel? De hiszen…

– Felicity csak este jön meg. Nem kap rajta minket semmin, ha erre gondoltál.

Lenore hirtelen mérges lett, mert a férfi hanglejtésében volt valami, ami nem tetszett neki.

– Miket beszélsz összevissza? Nem csináltunk semmi rosszat.

Zachary kissé nyers hangon felnevetett. Acélosan kék szemében különös, vad, nyugtalanító fény gyulladt ki, ami nem kerülte el az asszony figyelmét.

– Gyere, Lenore! – A férfi megragadta a karját, és szabályszerűen vonszolni kezdte maga után.

Lenore dacos mozdulattal kiszabadította magát, és duzzogva visszahúzódott a lift hátsó sarkába. Most egyáltalán nem tetszett neki Zachary. Nem is látta még ilyennek. Mintha legalábbis ő tehetne róla, hogy kilyukadt az a vacak gumi! Vagy talán… Csak nem képzeli az ügyvéd úr; hogy szándékos rongálás áldozata? Dehogynem! – csapott a homlokára Lenore.

– Zachary! – szólalt meg nagyon komoly hangon. – Ha azt hiszed, hogy szándékosan mesterkedtem, csak hogy te vigyél haza, akkor nagyon tévedsz. És ha nem hiszed el…

– Hagyjuk, Lenore – legyintett Zachary, és ha tekintettel gyilkolni lehetne, ő most bizonyára megtette volna.

– De hiszen én…

– Egyetlen szót se többet! – vakkantott rá durván a férfi, miközben bevágta magát a Jaguarba.

Egész úton feszült csend uralkodott köztük. Elhozták a gumit, majd kifordultak az utcára. A vihar időközben elvonult már, de még mindig szakadt az eső. A rossz látási viszonyok miatt úgy tűnt, Zachary minden

figyelmét igénybe veszi a vezetés, így értek el a Harbour Bridge-hez, majd rákanyarodtak a Pacific autópályára.

Útközben megálltak az autószerelőnél. Zachary elég alaposan elázott, amíg kiugrott a kocsiból, és elővette a kereket. Amikor visszaült, az asszony lopva rálesett. Még mindig engesztelhetetlennek látszott.

A hallgatás egyre nyomasztóbbá vált. Amikor Turramurában megálltak Lenore villája előtt, az asszony rádöbbent, hogy Zachary meg sem kérdezte, merre menjen.

– Honnan tudtad, hogy itt lakom? – kérdezte döbbenten.

– Ne kérdezd! – sziszegte a férfi. – Ne kérdezz semmit, hanem szállj ki!

Lenore azon nyomban eleget tett a nyers felszólításnak, de legnagyobb meglepetésére Zachary is kipattant a Jaguarból, és gondosan bezárta a kocsit. Az asszony kérdőn, szinte ijedten pillantott a férfira, mert fölsejlett benne, hogy mindez mit jelenthet.

– Meg tudok küzdeni magammal, Lenore – jelentette ki váratlanul a férfi, különös szenvedéllyel a hangjában. – Veled is meg tudok küzdeni. De a sorssal nem. Ezt az éjszakát együtt töltjük. És ha egyetlen szót is szólsz ellene, akkor nem állok jót magamért.

Lenore először elsápadt, de mivel nem volt ájulós fajta, rövidesen visszatért arcára a szín. Kiegyenesedett, és emelt fővel az oldalról nyíló bejárathoz ment. Zachary egyetlen szó nélkül követte.

Az asszony kinyitotta az ajtót, és beengedte a vendéget. A férfi otthonosan mozgott a lakásban; egyenesen a nappaliba ment. Megkereste a kapcsolót, majd egyetlen mozdulattal kellemesen tompított hangulatvilágítást varázsolt a szobába.

Lenore tágra meredt szemmel figyelte, miként veszi le Zachary a csokornyakkendőjét, a zakóját, és miként lát neki az elegáns fehér ing kigombolásához.

– Mi… mit tervezel tulajdonképpen?

A férfi gúnyosan elmosolyodott:

– Nem találod ki? Vetkőzöm. Miért játszod a félénk kislányt? Másmilyennek ismerlek, és olyannak szeretlek.

Lenore nyelt egy nagyot.

– Szerintem te sehogy sem szeretsz engem. Miért kell az érzelmeinket ennyire lealacsonyítani? Ez… ez szörnyű! Ezt én nem fogom megengedni. Hallod?

– Nem fogod megengedni? – nevetett a férfi, s egyetlen ugrással az asszony mellett termett. Megragadta a karját, és vadul nekiszorította a falnak. – Mindent meg fogsz engedni, ami csak eszembe jut! Sőt még élvezni is fogod!

Lenore életében először érezte úgy, hogy fél Zacharytól, amit a férfi azonnal ki is olvasott a szeméből. Hirtelen felnyögött, és a karjába zárta az asszonyt. Vigasztalóan megsimogatta a hátát, mert érezte, hogy Lenore egész testében reszket.

– Bocsáss meg! – suttogta rekedten. – Nem így értettem. Nem akartalak megbántani.

Lenore lenyelte a könnyeit, majd Zachary vállgödrébe fúrta a fejét.

– Hidd el, hogy… hogy szeretlek. El kell hinned!

– Igen, elhiszem – felelte a férfi. Kihúzta Lenore kontyából a hajtűt, és addig simogatta sűrű, vörös haját, amíg meg nem nyugodtak mindketten.

Azután váratlan mozdulattal kissé eltolta magától az asszonyt, és lesodorta válláról a kabátkát, amely alatt Lenore csupán egy leheletfinom, krémszínű csipke melltartót viselt. Egy pillanat múlva azonban már a melltartó sem maradt rajta. Zachary megbabonázva csodálta a rózsás mellbimbókat, majd lehajolt, és gyengéden szájába véve csókolni kezdte egyiket a másik után.

Lenore szíve majd kiugrott a helyéből.

– Jóságos ég! – nyögött fel, és hátát a falnak vetve kéjesen Zachary felé tárulkozott. Maga is meglepődött, milyen elemi erővel csapnak össze a feje fölött a régóta elfojtott szenvedély hullámai. A férfi, akire oly régóta várt és vágyott, lám, kívánja őt! Lenore készen állt rá, hogy Zachary minden kívánságát teljesítse.

Már-már önkívületben tépdesték le magukról a maradék ruhadarabokat, és arra sem vették a fáradságot, hogy elmenjenek az ágyig. Ott szeretkeztek, ahol voltak: Zachary egyszerűen a falhoz szorította az asszonyt, és combját kissé megemelve beléhatolt. Az első együttlét izgalma szélsebesen fokozódott, szinte pillanatok alatt jutottak el a robbanásszerű beteljesülésig.

Hosszú, kimerítő éjszakájuk volt; alvásra nem jutott idejük. Hajnal felé szorosan egymáshoz simulva az eső kopogását figyelték.

– Tudtad, hogy Sydney egész területén Turramurában esik éves átlagban a legtöbb csapadék? – kérdezte halkan Zachary.

– Persze. Azért ilyen szép a kertem. – Lenore elégedetten felsóhajtott. – Gyorsan lezuhanyozom – mormolta, miközben kinyújtóztatta fáradt tagjait. – Kivételesen egyedül… – fűzte hozzá huncut mosollyal.

A zuhany alatt állva újra lepergette magában az elmúlt órák izgalmas játékait. Amikor már elég frissnek érezte magát, megtörülközött, megszárította pompás hajkoronáját, majd szemügyre vette magát a tükörben. Az arca izzott, a szeme sugárzott a boldogságtól. Fürdőlepedőt kanyarított maga köré, majd visszatért a hálószobába, hogy megkérdezze, mi legyen reggelire.

Néma csodálattal figyelte, miként nyújtózkodik Zachary az ágyon. A negyvenöt éves férfi meglepően jól tartotta magát.

– Mi a fene, még kosztot is kapok? – tudakolta mosolyogva.

– Mi az, hogy „is”?

Válasz helyett a férfi sóvárgó tekintettel mérte végig az asszony testét.

– Ereszd el a törülközőt! – adta ki a parancsot.

– Nem. Most éhes vagyok, és reggelit fogok csinálni

– Pucéron is csinálhatsz reggelit. Meztelenül akarlak látni!

– Hát, ha téged csak ez érdekel, akkor a legjobb lesz, ha azonnal eltűnsz innen! – Ezt olyan hevesen közölte Lenore, hogy maga is összerezzent. Hirtelen ugyanis a tudatára ébredt annak, hogy ez az egész éjszaka kizárólag a szexről szólt. Ezek a faramuci pózok, ez a féktelen megszállottság… Úgy érezte, hogy kihasználták, és ez a felismerés mélységesen megrázta.

Igen, azzal áltatta magát, hogy ez a szerelem. Visszatekintve azonban világossá vált, hogy itt csak a nemi vágyak játszottak szerepet. Olcsó és piszkos dolognak érezte az egészet.

– Ezt nem mondod komolyan! – rémült meg a férfi.

– Dehogynem! Menj csak vissza a feleségedhez! Nekem erre nincs szükségem. Én… – Lenore zokogva a kezébe temette az arcát.

Zachary azonnal ott termett mellette, és csitítóan magához ölelte. Lenore-t azonban nem lehetett megvigasztalni.

– Nem szeretsz – nyögte szipogva. – Csak azt akartad, hogy… hogy…

– Nem! – vágott közbe a férfi. – Nem! – Gyengéden megrázta az asszonyt, hogy észre térítse. – Ez nem igaz! Az elején még valóban az volt a szándékom… akkor, amikor berohantam a nappaliba. Akkor úgy éreztem, hogy meg kell szabadulnom a megszállottságomtól. De akár hiszed, akár nem, az elmúlt években majdnem megőrültem érted. Ezért hittem, hogy akarattal lyukasztottad ki a gumit. Eszembe jutott az apám, és arra gyanakodtam, hogy mindenáron el akarsz csábítani. Elvesztettem az önuralmamat. A fenébe is! Dühös voltam rád! Érted? Közben rájöttem azonban, hogy ez a düh is a szerelemből fakadt. Ugyanúgy, mint a szenvedélyem. Ezen az éjszakán kitomboltam a dühömet és a szenvedélyemet. Ezek ugyanis korántsem olyan veszélyesek, mint a szerelem. A dühöt kordában lehet tartani, a szenvedélyt pedig ki lehet elégíteni. A szerelmet viszont nem. Semmi sem tudja eloltani az irántad érzett vágyakozást bennem. Semmi sem tudja kitölteni a szívemben támadt űrt.

– De hiszen megkaphatnál – meredt rá Lenore. – Válj el a feleségedtől, és vegyél el engem!

– Nem lehet.

– Vagy inkább nem akarod.

– Igazad van – horgasztotta le a fejét Zachary. – Nem akarom.

Az asszony tudta, nincs értelme tovább vitatkozni, a férfi már úgyis döntött.

– Értem – suttogta.

Lerázta a válláról Zachary kezét, és az ablakhoz lépett. Közben erőt gyűjtött ahhoz, amit mondani akart. Rövid gondolkozás után ismét a férfi felé fordult. Tudta, hogy merésznek kell lennie, mert talán életének legfontosabb szavait mondja ki. Harcolt a szerelméért, a jövőjéért, a boldogságáért.

– Akár hiszed, akár nem, megértelek. Az elveid megkövetelik, hogy ragaszkodj a családodhoz, a házasságodhoz, függetlenül az érzelmeidtől. Mindenekelőtt a feleségednek és a gyerekeidnek tartozol számadással. Ez persze dicséretes. Nagyra tartom a gerincességedet, mindig is csodáltalak érte. Azelőtt sem volt soha kétségem afelől, hogy helyesen cselekszel. Most azonban… pontosabban ma… az a véleményem, hogy talán súlyos hibát követsz el, ha továbbra is feláldozod magad egy olyan házasságért, amelyben sohasem leszel boldog. A fiaid majdnem felnőttek. A feleségedet láthatóan jobban érdekli a saját nővérének a hogyléte, mint a tiéd. Ebben a helyzetben is olyan magától értetődő figyelmen kívül hagyni az érzéseidet? Meg az enyéimet?

– Igen – felelte határozottan Zachary. – Hűséget esküdtem a feleségemnek, és én sohasem töröm meg az eskümet.

– Ezt már megtetted, ha szabad rá emlékeztetnem… az elmúlt éjszaka. – Lenore ezt nem sértő szándékkal mondta, inkább végső kétségbeesésében.

– Igen. És meg kell tanulnom együtt élni ezzel a tudattal. De Felicity sohasem tudja meg, ha nem mondjuk el neki. És akkor semmi sem változik a házasságunkban.

– Te komolyan ezt hiszed?

– Igen. Az igazság sokkal több fájdalmat tud okozni, mint a hazugság. Ha színt vallanék Felicitynek, fájdalmat okoznék neki, ha pedig elválnék, mélységesen megsérteném. Ezt nem akarom. Ő gyengéd, kedves teremtés. Szüksége van valakire, aki törődik vele, és gondoskodik róla. Lehet, hogy sohasem illettünk össze, de ő ettől függetlenül mindig jó feleségem volt, a fiaimnak pedig szerető édesanyja. Nem építhetem a boldogságomat az ő boldogtalanságára. És nem szeretném elveszíteni a fiaim megbecsülését sem.

– De hogy lehetsz képes arra, hogy az én ágyamból visszasétálj az övébe?

– Nehéz lesz.

– Ennek ellenére megteszed.

– Igen. Némileg megkönnyítené a dolgomat a tudat, hogy azért időről időre találkozhatom veled – mosolyodott el a férfi, és kinyújtotta a kezét.

Lenore döbbenten hátrébb lépett.

– Nem! Ne nyúlj hozzám! Soha többé ne nyúlj hozzám! – Az asszony arcán patakzottak a könnyek. – Menj el, és soha többé ne gyere vissza!

Zachary elkínzott arccal nézett rá.

– Képes lennél ezt megtenni velem? Lenore! Azt hittem, hogy… hogy szeretsz…

Az asszony képtelen volt elviselni Zachary tekintetét, könyörgő szavait. Felzokogott, és ismét a férfi karjába vetette magát.

9. FEJEZET

– Ez igazán nagyon érdekes, Gemma! – Ava csodálkozva forgatta kezében a lány elsárgult születési anyakönyvi kivonatát. – Maga mit mond, Melanie?

– Szerintem Gemma helyesen méri fel a saját korát – vélekedett Melanie. – Persze az is lehet, hogy az édesanyja ezen a fényképen nem magával terhes, hanem egy másik gyerekkel, aki előbb született, és talán meghalt.

Gemma összeráncolta a homlokát. Erre még nem gondolt, de nem is igazán hitt benne. Valamiért úgy érezte, hogy máshol van a megoldás.

– Szerintem még arra is van egy parányi esély, hogy az édesanyja él – folytatta Melanie elgondolkozva. – Persze nem szabad túl nagy reményeket fűzni hozzá… Mindenesetre ez a kivonat hamisítvány is lehet, és akkor semmiben sem lehetünk biztosak.

Gemma visszavette a papírt, majd alaposan megvizsgálta. Hamisítvány? Ez elkeserítő lenne.

– Mondja, maga mindig ilyen sötét színben látja a dolgokat, Melanie? – szólt közbe Kirsty. – Nagyon elszomorította szegény Gemmát.

– Nem, dehogyis – tiltakozott Gemma. – Én tettem fel a kérdést, és nagyon is érdekel Melanie véleménye. Semmi értelme, hogy az ember ábrándokba ringassa magát.

– Magánál józanabb embert még nem is láttam, Gemma.

A hirtelen közbeszólás mindenkit megdermesztett, a négy nő egyszerre kapta fel a fejét, hogy megnézze, ki ez a betolakodó. Azt hitték, hogy rajtuk kívül egy teremtett lélek sincs Belleview-ban. Mivel órák óta reménytelenül esett az eső, úgy döntöttek, letelepszenek a földre, és Monopolyt játszanak. Ava csak úgy mellesleg érdeklődött arról, milyen is az élet Lightning Ridge-ben, majd sző szót követett. Gemma maga sem vette észre, máris elkottyantotta a titkot a születésnapjáról meg az édesanyjáról. Ettől kezdve a játék mellékessé vált, és Gemmának azonnal elő kellett hoznia a fényképet meg a kivonatot. Miután a lányok megcsodálták, íme, feltűnt még egy kíváncsi személy: Nathan Whitmore.

– Apa! – kiáltott fel örömében Kirsty. – Te mit keresel itt?

– Zuhogó esőben nem nagy öröm a tengerparton heverészni.

– Ugyan már, apa! – rázta meg a fejét Kirsty. – Most úgy csinálsz, mintha strandolni járnál a tengerpartra. Három percnél többet még életedben nem töltöttél a vízben. Mindig azonnal visszarohansz a szövegszerkesztődhöz, és azt vered egész nap. Ilyenkor látnod kellene, Gemma! A felhők között jár, egyszerűen tudomást sem vesz rólunk. Ha például odamennél hozzá bevallani, hogy meggyilkoltál valakit, tudod mit felelne? Azt, hogy: „Jól van, aranyoskám”.

Melanie kesernyésen elmosolyodott, majd felállt a földről.

– Megyek, csinálok egy kávét és néhány szendvicset – jelentette be. – Biztos megéhezett, Nathan.

– Köszönöm, nagyon kedves. Valóban nem esne rosszul.

– Látod, Gemma, ez is jellemző rá. Rendszeresen elfelejt enni. Anyám a falra tudott volna mászni, amikor apa beletemetkezett a színdarabírásba. És hogy megy a munka, papa? Megint valami nagy durranás készül a hollywoodi stúdiókban?

– Igen, amennyiben papírzacskókat csinálok az egész kéziratból, és valamennyit kidurrantom. Másra úgysem jó – közölte fanyarul Nathan. – Nem értem, mi van velem. Képtelen vagyok rendesen odafigyelni.

A férfi közben észrevétlenül közelebb húzódott Gemmához, aki magának tett összes ünnepélyes fogadalma ellenére úgy bámulta Nathant, mint egy félistent. Meg kell hagyni, szűk farmerjében és sportos, vastag trikójában kevésbé volt tekintélyt parancsoló, mint máskor, viszont annál izgalmasabbnak és vonzóbbnak hatott. Ideült az egyik székbe, egészen közel Gemmához, majd lehajolt, hogy fölvegye a Monopoly-tábla mellett heverő születési kivonatot.

– Gemma neked is elmesélte már a születése körüli titkokat? – tudakolta lelkesen Ava, míg a férfi megszemlélte a fényképet meg a papírt.

Nathan hirtelen felpillantott, és Gemma szemébe nézett. A lány még mindig őt csodálta, bár most már kissé idegesebben, mint az előbb.

– Nem – felelte a férfi. – És amint látom, Gemma kissé eltájolta magát az életkorát illetően. Eszerint – és meglobogtatta a kivonatot – még csak tizennyolc éves.

– Minden bizonnyal hamisítvány – vetette közbe Kirsty, még mielőtt Gemma megszólalhatott volna. – Ha megfordítod a fényképet, akkor látod,

hogy 1973 karácsonyán készült. Gemma feltételezi, hogy valószínűleg az asszony ott az édesanyja, és a képen épp vele volt terhes. Ha tehát Gemma 1974 elején született, akkor majdnem húszéves.

Nathan alaposan végigmérte Gemmát.

– Hogy érti, hogy „valószínűleg” ez az édesanyja? Nem tudja pontosan?

A lány megrázta a fejét.

– Az apám nem volt hajlandó anyámról beszélni. Csak annyit árult el, hogy belehalt a szülésbe, meg hogy nagyon hasonlítok rá, ami a természetemet illeti… Most, a temetés után véletlenül találtam meg ezt a fényképet. Nyilvánvalóan ő az anyám. Őt is így hívták. Ki más lehetne?

– Igen, ki más? Stefan és Mary… – Nathan még egyszer megvizsgálta a születési kivonatot. – Itt viszont az apja nevénél az áll, hogy Jon. Miért írták a fényképre akkor azt, hogy Stefan? Most melyik az igazi neve?

– Azt hiszem, a Stefan. Svéd származású volt, a Jon pedig felvett név, ugyanúgy, mint a Smith.

– Hm… – Nathan még alaposabban megnézte a képet. – Igen, magának is ilyesmi a hajszíne meg az arcformája is. Ennél többet nem lehet megállapítani a napszemüveg miatt. Az apjára viszont egyáltalán nem hasonlít, csak talán a testalkata.

Gemma elpirult, mert szinte érezte, ahogy Nathan elismerő tekintete végigvándorol a testén, egy kissé elidőzve telt kebleinél. Egyszerű, otthoni ruhát viselt: farmert és fehér pólót.

Szerencsére ebben a pillanatban visszajött Melanie a kávéval meg a szendvicsekkel.

– Ó! Látom, Gemma magának is megmutatta a fényképet meg azt a papírt – kezdte csevegő hangon, majd letette a tálcát a férfi elé egy parányi asztalkára. – Maga szerint hol lehetne valamit megtudni erről a hölgyről? Gemma szeretne utánajárni, él-e még az édesanyja. Vagy valaki más a családból.

– Akaija, hogy utánanézzek, Gemma?

A lány összeszedte minden erejét, és Nathan szemébe nézett:

– Igen, természetesen, de… ugye az ilyesmi nem kerül túl sok pénzbe?

– Ha magánnyomozót fogadunk, akkor nem olcsó mulatság, de erre, legalábbis az elején, nincs feltétlenül szükség. Az ebédszünetben elküldöm majd Moirát a lakónyilvántartási hivatalba. A rendőr-főkapitányságon is vannak ismerőseim. Ok biztos tudnak majd valami tanácsot adni. De miből gondolja, hogy az édesanyja él még? Mi oka lehetett volna az apjának, hogy hazudjon magának?

– Azt hiszem, apám sok mindenben hazudott nekem – mormolta Gemma halkan.

– Nyilván a fekete opálra céloz – vélte a férfi.

– Miféle fekete opál? – csillant fel Kirsty szeme.

– Igen! Miféle fekete opál? – visszhangozta Ava, mire Gemma röviden elmesélte a drágakő történetét.

– Te jóságos ég, Nathan! – kiáltott fel Ava, mikor véget ért a történet. – Ez lehet az a kő, ami Byron és Irene esküvője napján tűnt el!

– Úgy van – bólintott Nathan. – A „Lángoló Szív”.

– Milyen forró és szenvedélyes nevet találtak ki ennek a kőnek! – jegyezte meg Melanie kifejezéstelen arccal. – Nekem mindig az volt az érzésem, hogy ezek a kövek alapvetően nagyon hidegek.

– Ez nem – mosolyodott el Nathan.

– Ez valóban nem – bólintott Gemma. – Még sohasem láttam ennél szebbet.

– Hűha! El tudom képzelni, milyen dühös voltál, amikor kiderült, hogy nem a tiéd – dünnyögte Kirsty együttérzően.

Gemma titokzatosan elmosolyodott.

– Hát, nem voltam valami boldog. De Byron nagyvonalú jutalmat adott, mint becsületes megtalálónak.

– És egyáltalán, hogy került a kő az apádhoz? – kíváncsiskodott Ava. – Mi meg voltunk róla győződve, hogy a násznépből vitte el valaki, vagy esetleg az esküvőre szerződtetett személyzet egyik tagja. Byron aznap akarta odaajándékozni ünnepélyesen Irene-nak. Ez azt jelképezte volna, hogy a két család örökre elássa a csatabárdot. Már nem emlékszem pontosan, de rémlik valami, hogy ez a kő valamiért vitát váltott ki Byron és Irene apja között. Te biztos tudod, mi történt, Nathan.

– Nem.

– De nagyon egyszerű kitalálni – emelte fel a mutatóujját Ava. – Tudom, hogy David Whitmore és Stewart Campbell valaha kebelbarátok meg üzlettársak voltak, csak később vesztek össze. Valószínűleg ezen az opálon. Feltehető, hogy apám találta, és nem akarta megosztani Campbell-lel. – Szomorúan felsóhajtott. – Akárhogy is legyen, ettől kezdve külön utakat jártak, és ellenségekké váltak. Külön opálüzletet nyitottak Sydneyben, Campbell pedig később ékszerekkel is foglalkozott. A két család közti gyűlölet aztán átszállt a gyerekeikre is. Byron sokszor elmondta, hogy Irene-nal kötött házassága begyógyítja majd ezt a sebet. Legalábbis ezt remélte. Szerintem azonban… na ja…

Ava vállat vont és elhallgatott.

– Na! Tessék továbbmesélni! – kiáltott rá Kirsty. – Meghalunk a kíváncsiságtól. Apa! Miért hallgattad el ezt a remek történetet? Uram atyám! Ez majdnem olyan, mint a Rómeó és Júlia!

Ava kérdőn Nathanre pillantott, aki lemondóan legyintett.

– Most már nyugodtan végigmondhatod, Ava. Tőlem Byron nem foga megtudni. Csak ne ess túlzásokba! Szerintem Byron jót akart, és Sehol a világon nem akadt volna férfi, aki boldoggá tudta volna tenni Irene-t.

– Persze, Byron mindig jót akar – jegyezte meg duzzogós hangon Ava. – Na, mindegy. Azt hiszem, megbűnhődött már a túlzott becsvágyáért. Nyílt titok, nem szerelemből nősült, hanem azért, hogy összeolvassza a két vállalatot. Campbell ügyesen terjeszkedett, számos fióküzletet nyitott, ami miatt néhány év alatt érezhetően csökkent a Whitmore Opals forgalma. Sajnos Byron csak az esküvő után tudta meg, hogy a Campbells cég sohasem lesz Irene-é, jóllehet a menyasszonya korában ezzel hitegette. Valójában az volt a helyzet, hogy Stewart Campbell, aki egy évvel korábban meghalt, második feleségére bízta a cég vezetését. Ez a hölgy viszont ki nem állhatta a mostohalányát, Irene-t. Irene édesanyja korán halt meg, és Stewart szinte azonnal elvett egy sugárzó szépségű, jó körökből származó, gazdag ifjú hölgyet, Adele-t. Neki azután két gyereke született: Celeste és Damian. Egy szó, mint száz, Adele rövidesen átadta a céget Celeste-nek, a lányának, aki nagyon hamar igazi kőkemény és kíméletlen üzletasszonnyá vált. Celeste Campbellnek kizárólag csak két dolog nyújt élvezetet az életben: ha üzleti győzelmet arat a Whitmore

Opals felett, vagy ha sikerül egy újabb fiatal fiút a hálójába csalni. Ahogy öregszik, úgy lesznek egyre ifjabbak a hódolói.

– De mi történt valójában Byron esküvőjén, Ava? – szólt közbe türelmetlenül Gemma, mert úgy érezte, barátnője túl bő lére ereszti az elbeszélését. – Hogy tűnt el az opál, és mi történt azután?

– Valóban, ezt még nem is mondtam el. Bocsásson meg, Gemma! Néha meglepően szórakozott vagyok. – Ava bűnbánóan elmosolyodott. – Koszorúslány voltam. Nekem ugyan senki sem mesélt semmit, de a gyerekek sokszor többet felfognak az eseményekből, mint a felnőttek hiszik. Belleview-ban tartották meg a fényes fogadást. Azt hiszem, azért ott, mert Adele nem engedte, hogy a Campbell-házban rendezzék. Ha jól emlékszem, épp asztalhoz akartak ülni, amikor Byron bement a könyvtárszobába, és fölfedezte, hogy a kő eltűnt. A páncélszekrény tárva-nyitva állt, az opál meg sehol. Hatalmas izgalom támadt. Azonnal hívták a rendőrséget, és mindenkit megmotoztak, de az opál soha többé nem került elő. A lakodalom végül persze inkább halotti torra emlékeztetett, és azóta is azt beszélik, hogy ez a fekete kő szerencsétlenséget hozott a házasságra. Ez persze ostobaság. Irene akkor sem lett volna boldog, ha Byron a szó szoros értelmében a tenyerén hordozza…

Ava hirtelen elhallgatott, és a homlokára csapott:

– Erről jut eszembe, Gemma! Lehet, hogy az édesapja már azelőtt is nemzetközileg körözött ékszertolvaj volt, beügyeskedte magát az esküvői fogadásra, azután meg elrejtőzködött Lightning Ridge-ben, hogy sohase találjanak rá.

– Ugyan már, Ava! Miket hordasz itt összevissza? – csattant fel Nathan. – Ha Gemma apja körözött tolvaj lett volna, akkor azon nyomban eladja a követ egy orgazdának, és azután kényelmesen él a lányával. Nem hiszem, hogy neki közvetlenül köze lett volna ehhez a lopáshoz. Valószínűleg véletlenül bukkant rá a kőre, azután meg nem merte eladni, sem mutogatni, mert sejtette, hogy lopott áru.

– Ez is csak ugyanolyan feltételezés, mint az enyém – vont vállat Ava.

– Lehet. De egyébként is mindegy, mert ennyi év után már úgysem derül fény az igazságra. – Nathan ezzel nekilátott a szendvicseinek. – Ha egyetért vele, akkor most elteszem a születési anyakönyvi kivonatát, Gemma. – Belehörpölt a kávéjába, és visszaadta a fényképet. – Mindent megpróbálok, de ne várjon csodát!

– A legapróbb hír is aranyat érne – felelte lelkesen a lány.

– Ne fáradjon a vacsorával, Melanie – folytatta a férfi, amint a házvezetőnő magához vette az üres tálcát. – Majd hozatok valamit a kínai étteremből.

– Imádnivaló ötleteid vannak! – kiáltotta lelkesen Ava.

– Hát ez remek! – csatlakozott Kirsty.

– Nagyon kedves, Nathan, de nekem ne hozasson – szólt közbe Melanie. – Én a bátyám családjánál vacsorázom.

– Ezek szerint csak négyen leszünk – járatta körbe tekintetét Nathan a jelenlévőkön. Mikor Gemmára esett a tekintete, megkérdezte: – Szereti a kínai ételeket?

Gemma alig hallotta a kérdést, mert a férfi behízelgő mosolya szinte teljesen elkábította.

– A kínait? Azt hiszem… nagyon fog ízleni.

Nathan hitetlenkedve húzta össze a szemöldökét.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy még nem is evett olyat?

Gemma elfogódottan nevetett:

– Azt hiszem, ha maradok még egy kicsit, akkor rájön, mennyi mindent nem ismerek még.

– Az ízlése viszont kitűnő! – vágott közbe kotnyelesen Kirsty. – Apa, még nem is láttad, hogyan rendeztük át a szobámat! – Megragadta Nathan kezét, és felrántotta a székből. – Gyere, ezt feltétlenül meg kell nézned!

Kirsty szobája előtt Nathan odafordult Gemmához. Tekintete ezúttal is elcsalinkázott a lány melle felé, amely minden egyes lépésnél izgatóan ringott. A férfi szeme gyanúsan csillogott.

– Jöjjön, Gemma, ne maradjon el mellőlem! Van egy olyan érzésem, hogy támogatásra fogok szorulni, ha meglátom a lányom szobáját.

Kirsty közben büszkén kitárta az ajtót, és félrelépett, hogy beengedje a többieket.

– Tessék, kérem, fáradjanak beljebb!

10. FEJEZET

– Te jóságos ég! – kapott a szívéhez Nathan, amikor belépett a lánya szobájába. Eleresztette Gemma karját, és döbbenten nézett körül a felismerhetetlenné vált helyiségben.

– Na, hogy tetszik, apa? – kérdezte Kirsty kuncogva.

– Hátborzongató! – Nathan szemrehányó pillantást vetett Gemmára.

– Anya is ugyanezt mondta – nyugtázta elégedetten Kirsty.

– És hogyhogy ezt Melanie megengedte? – méltatlankodott továbbra is Nathan.

– Nemcsak megengedte, hanem még segített is nekünk – felelte Gemma.

– Te jóságos ég! – forgatta a szemét Nathan.

– Nyugodj meg, papa! – vigasztalta Kirsty. – A plakátokat egyetlen mozdulattal le lehet szedni a falról. Legalább magammal vihetem őket, ha megint hazaköltözöm.

Nathan tehetetlenül legyintett egyet, majd kétségbeesett tekintettel a többiek felé fordult:

– Gyorsan valami másra kell terelnem a figyelmemet, különben itt üt meg a guta. Mi lenne, ha én is beszállnék a következő kör Monopolyba?

– Hát… éppen bevehetünk – fanyalgott ugratásból Kirsty.

– Akkor én is játszom, úgy sokkal izgalmasabb lesz! – lelkendezett Ava.

– És maga, Gemma? – kérdezte Nathan.

– Azonnal jövök én is, csak még ki kell hoznom valamit a szobámból.

A lány nemsokára valóban visszatért a nappaliba, de ezúttal három számmal nagyobb pamutpulóvert viselt, amely jótékonyan eltakarta a mellét. A többiek türelmesen vártak rá, kivéve Melanie-t, aki már elment a bátyjához. Gemma nagyon igyekezett a játékra figyelni, de ha éppen más volt soron, gyötrően érzéki képek jelentek meg lelki szemei előtt: látta Nathant, amint fedetlen keble fölé hajol, és lassú, kéjes mozdulattal

csókolni kezdi a mellét. A szíve vágtázva dobolt, érezte, hogy a pulóver alatt megkeményszik a mellbimbója.

– Gemma! Dobnia kell! – figyelmeztette a férfi, és szája sarkában apró mosoly jelent meg.

A lány nyelt egyet, majd reszkető kézzel felmarkolta a dobókockát. Ez az ember nagyon jól tudja… megérezte, hogy rá gondolok, és nem is akármilyen helyzetben… – dühöngött. Micsoda szemtelenség ez, betolakodni mások gondolataiba!

Ötöt dobott, és keserű sóhajjal vette tudomásul, hogy bement Nathan utcájába, amelyen két szálloda áll.

– Úgy tűnik, Gemma kisasszonynak súlyos nehézségekkel kell megküzdenie – kárörvendett a férfi.

A lány lehorgasztott fejjel számolgatta csekély maradék tőkéjét.

– Nem tudod kifizetni – jegyezte meg Kirsty, és gyermeki örömmel nyugtázta, hogy még egy játékos kiesett a versenyből. Ava ugyanis már rég csődbe ment.

– Ne szomorkodjék! – vigasztalta most Gemmát. – Legalább segíthet nekem teát főzni.

– Remek ötlet! – A lány odatolta maradék pénzét Nathannek, és felugrott.

Ava meg Gemma kényelmesen elkészítették az ötórai teát. Mire bevitték a tálcát, Kirsty épp ott tartott, hogy végső csapást mér édesapjára. Meg is érdemli! Gemmát elégtétel töltötte el. Nathan végül is feladta a játszmát, és segített a lányának elrakodni.

– Még beugrom Byronhoz a kórházba – jelentette ki teázás közben. – Mikor akartok vacsorázni? Fél nyolc megfelel?

– Igen – vágta rá Ava. – Akkor még kényelmesen be tudjuk fejezni a vacsorát az esti filmig. Nagyon jó műsor van ma este. A baj nem jár egyedül című, kitűnő film. Látta már, Gemma?

– Nem, azt hiszem, nem. Őszintén szólva elég kevés filmet ismerek. Tévénk nem volt otthon, a mozi meg elég drága mulatság.

– Nem volt tévéjük? – rökönyödött meg Kirsty.

– Nem. Persze időnként azért néztem tévét, ha ismerősök meghívtak magukhoz. Meg a kávéházban is, ahol dolgoztam. De az édesapámmal mi kint laktunk az opálmezőknél… illetve egy barlangszerűségben, egy üregben, hogy egész pontos legyek.

– Egy üregben? – képedt el Ava. – Úgy érti, hogy egy földbe vájt odúban?

– Úgy valahogy. Egy domboldalba vájt üregben.

– Mekkora üregben? – kérdezte Nathan őszinte érdeklődéssel.

– Nem volt túl nagy. Egy szoba nagyságú odú. Az egyik végében volt a tűzhely, középen az asztal, ahol le lehetett ülni, a másik végében meg az ágyak.

– Nem volt saját szobája? Se fürdőszobája? – Kirsty valósággal megrémült.

Gemma csendesen mosolygott.

– Nem. A barlangunk előtt volt egy budi, mellette pedig egy egyszerű, saját készítésű víztartály, amiből vizet csorgattunk magunkra. Ez volt a zuhanyozó. Ha nem esett az eső, akkor a kútból kellett vizet húzni vödörrel, és megtölteni a tartályt.

Mindhárman úgy meredtek Gemmára, mintha egy marslakó pottyant volna közéjük. Nathan arcára őszinte csodálat ült ki, amit a lány sokkal hízelgőbbnek talált, mint az összes korábbi kihívó meg sóvárgó pillantását.

– És ezt hogy tudta elviselni? – tudakolta tiszteletteljes hangon Ava.

– Sokáig fogalmam sem volt róla, hogy lehet másképpen is élni – vont vállat s lány. – Különben meg az ember idővel mindenhez hozzászokik.

– Hát, nem tudom. Én például elképzelhetetlennek tartom, hogy az ismeretségi körömben akadna egyetlen nő is, aki képes lenne hozzászokni az ilyen életkörülményekhez – ellenkezett Nathan, majd Kirstyhez fordulva így szólt: – Talán most már egy kicsit jobban tudod értékelni ezt az „undok” környezetet, amelyben élsz!

Kirsty kelletlen arcot vágott:

– Te aztán értesz hozzá, hogy mindenből tanmesét csinálj!

– Úgy van. És ha már itt tartunk, akkor elérkezettnek látom az időt, hogy megcsináld a leckédet.

– Azt hiszem, én is jobban tenném, ha visszatérnék a félkész festményeimhez – sóhajtott fel Ava.

– Engem pedig vár a vasalás – hadarta Gemma, és nagyon gyorsan felállt, nehogy véletlenül kettesben maradjon a házigazdával.

– Milyen vasalásról beszél? – döbbent meg Nathan. – Hiszen az a házvezetőnő dolga.

– Köszönöm a kedvességét, de szívesebben mosom és vasalom magam a saját holmimat – jelentette ki határozottan a lány.

– Hát, ha mindenáron ragaszkodik hozzá… De akkor is ráér holnap. Most kísérjen el inkább a kórházba! Szeretném bemutatni Byronnak.

– Már találkoztunk. Tegnap meglátogattam, és beszéltem vele – felelte sietve Gemma. – Lenore és Kirsty bevitt magával.

– Igen, papa – szólt közbe Kirsty. – Már előre félek, mi lesz, ha nagyapa hazajön. Ő olyan szigorú, mindig lehetetlen dolgokat akar az embertől. Egyáltalán, mikor engedik ki a kórházból?

– Jövő pénteken, ha jól tudom.

Kirsty hangosan felnyögött:

– Nem tölthetnénk veled a jövő hétvégét Avocán?

– Dehogynem. Ha akartok… – Nathan Gemmához fordult: – Maga valószínűleg még sosem látta a tengert, igaz?

– Nem…

– Jaj, de jó! – ugrándozott Kirsty. – Még elképzelni is szuper, hogy megmutathatom valakinek a tengert, aki még nem látta!

– De én…

– Magának is fog tetszeni – vágott Gemma szavába a férfi. – A tenger is, meg Avoca is.

Ezzel megfordult, és elindult kifelé. Kirsty utánaszaladt és megkérte, hogy menet közben ugorjon be Lenore-hoz az egyik könyvéért. Gemma mindezt már szinte nem is hallotta, mert a gondolatai megint másfelé jártak. Elképzelte, ahogy Nathannel együtt fekszenek a homokban a gyönyörű, elhagyott tengerparton…

Nathant mintha teljesen kicserélték volna. Amikor hazatért a kórházból, alig lehetett kihúzni belőle egy szót, szétszórttá, szórakozottá vált, és meglepően durván lehordta Kirstyt, aki szóvá merte tenni, hogy édesapja elfelejtette elhozni Lenore-tól a kért könyvet.

– Talán kibírod még egy napig anélkül az átkozott könyv nélkül! – kiáltotta a férfi. – Majd holnap elhozom, amikor az irodába megyek.

– De hiszen elmész még a kínai étterembe. Most is elhozhatnád…

Nathan egész vékonyra összeszorította az ajkát.

– Kirsty! – sziszegte. – Aligha lehet ilyen égetően szükséged arra a könyvre!

– Hát akkor nincs – motyogta lemondóan a gyermek. – Csak írj egy igazolást a tanárnőnek, miért nincs nálam a könyv!

– A legnagyobb örömmel – hajtotta meg magát a férfi, és azzal faképnél hagyta a lányát.

– A mindenit! Mi ütött belé? – Kirsty tanácstalanul kóválygott a tévészobában, ahol Gemma és Ava már kényelembe helyezte magát a hatalmas, süppedős fotelekben. A képernyő mozivászonnak is beillett volna. Gemma eddig azt sem tudta, hogy ilyesmi egyáltalán létezik. Ez volt a ház legkorszerűbben berendezett helyisége. Az egyik fal padlótól plafonig üvegből volt, és ezen át gyönyörű kilátás nyílt a rendkívül ápolt teniszpályára meg a kéken csillogó úszómedencére.

– Biztos megakadt az írással. Az ilyesmi nagyon tudja bosszantani Nathant. Ha egyszer nincs ihlet, akkor nagyon reménytelennek tűnik az élet – vélte Ava.

– Igen, igazad lehet – bólogatott Kirsty savanyú ábrázattal. – Csak annyit tanácsolhatok neked, Gemma, hogy sohase menj feleségül íróhoz! Kiállhatatlan fajzat.

– Szerintem az sem lehetetlen, hogy Mr. Whitmore bosszantotta fel valamivel a kórházban – vetette föl Gemma.

– Igen, ez is könnyen elképzelhető – savanyodott el még jobban Kirsty.

– Bár a tapasztalat azt mutatja, hogy Nathant nem lehet egykönnyen felidegesíteni – latolgatta Ava. – Ez még Byronnak is ritkán sikerül.

– Anyának viszont annál gyakrabban. Ha ő felizgatja apát, akkor ott kő kövön nem marad. Ez persze érthető, hisz még mindig szeretik egymást.

Ava nagyot sóhajtott.

– Kirsty, kedves, meg kellene végre emésztened az igazságot. Az igazság pedig az, hogy a szüleid már nem szeretik egymást. Örülj, hogy a válás után ilyen barátságos viszonyban maradtak. Azt viszont jobb, ha kivered a fejedből, hogy valaha még összejöhetnek.

– Tudod is te, mit beszélsz! – pattant fel Kirsty. – Biztos vagyok benne, hogy ki fognak békülni. Igenis, eljön az a nap, amikor anya nagyon magányosnak érzi majd magát, és visszahívja apát. Várd csak ki a végét! Persze te féltékeny vagy, mert sohasem volt férjed. Ez azonban még korántsem jelenti azt, hogy mindenkinek kötelessége ilyen magányosan és boldogtalanul élni.

Kirsty már az utolsó mondat közepén könnyekben tört ki, majd kirohant a szobából. Gemma önkéntelenül is utána akart futni, de észrevette Ava mélységesen megbántott arcát, és rájött, hogy ő jobban rászorul a vigasztalásra.

– Ne haragudjon rá, Ava! Biztos nem így gondolta.

Ava letörten és nagyon sápadtan bólogatott.

– Persze. Sajnálom szegényt. Nagyon megzavarta a válás. Bizonyos dolgokban képtelen józan ítéletet alkotni.

– Mint például? – kíváncsiskodott Gemma.

– Például az apjával kapcsolatban. Ő nem szereti Lenore-t, és soha nem is szerette.

Gemma láthatóan megdöbbent, de nem szólt semmit.

– Ott kezdődik, hogy Nathan nem is képes a szeretetre – folytatta Ava. Hangja ijesztően határozottan csengett. Érezni lehetett, hogy tudja, mit beszél. – Byron mesélt nekem a gyerekkoráról. Az édesanyja olyan megrázkódtatásokat okozott neki, hogy azt valószínűleg felnőttkorában sem fogja kiheverni. Nathan védőfalat húzott maga köré, és egyszerűen képtelen őszinte kapcsolatot kialakítani. A szeretetről már nem is beszélek, mert az végleg lehetetlen nála. Természetesen a világ legelbűvölőbb társasági embere, és állítólag szeretőnek sem mindennapi, de teljességgel alkalmatlan az érzelmi kötődésre. Lenore is azért vált el tőle, mert szegény sokkal többre vágyott volna, mint amennyit kapott.

– De hát mit művelt Nathan édesanyja? Mivel lehet ilyen mély sebet ejteni valakin? – kérdezte Gemma félénken.

– Az édesanyja felelőtlen és érzéketlen nő volt. Mindenki csodálta a szépsége meg a gazdagsága miatt, nem csoda, ha páratlanul elkényeztetett teremtés vált belőle. Már fiatalkorában rászokott a kábítószerre. Tizennyolc évesen elköltözött otthonról, tizenkilenc évesen meg teherbe esett. Nem élt sokáig, de addig az élete másból sem állt, mint kábítószeres mámorból meg szüntelen szórakozásból. Gazdag lány lévén, volt miből fedeznie ezt az önpusztító életformát. Nathan nyolcéves korában került először intézetbe, amikor az édesanyja az egyik új szeretőjével világ körüli útra indult.

– Te jóságos ég! – suttogta Gemma.

– Ha az anyját elhagyta valamelyik szeretője, akkor persze mindig hazahozatta a kisfiát, mert nem szeretett egyedül lenni. Ha viszont megjelent a színen egy újabb hódoló, a gyereknek mennie kellett. Így került mindig más iskolába, és így lett a neveltetéséből meg a tanulmányaiból áttekinthetetlen zűrzavar.

Bizonyos területeken messzire lemaradt az osztálytársai mögött, más dolgokban viszont jócskán megelőzte őket. Kiskora óta szenvedélyes könyvmoly volt, de a vizsgákat nem szerette, ellógott az órákról, és nem tisztelt semmiféle tekintélyt. Szinte mindenhonnan eltanácsolták. Aztán, amikor tizenhat éves lett, az anyja már csak nagy nehezen talált új intézetet, ahová hajlandóak voltak fölvenni a gyereket. Nathan néhány nap után onnan is megszökött. Mire hazavetődött, anyját holtan találta. Túladagolta a heroint…

– Ez szörnyű!

– Az – bólintott Ava. – Néhány hónappal később Byron a King's Crosson szedte fel Nathant. A fiú leírhatatlan állapotban volt. Ezt különben Irene mesélte el nekem, mert ő nagyon szeretett pletykálni.

– És Byronnak hogy jutott eszébe örökbe fogadni az idegen kisfiút? Vagy nem volt idegen?

– De. A bátyám egy jótékonysági alapítvány alapító tagja, amely magukra hagyott utcagyerekek segítésével foglalkozik. Byron sok kisgyereken segített már, de Nathanben, úgy látszik, volt valami, ami megragadta. Hogy miért fogadta örökbe, arról én is csak feltételezéseket hallottam, mert akkoriban intézetben laktam. Lehet, hogy ő helyettesítette a várva várt fiúgyermeket Byron számára, mert Irene Jade születése után

nem volt hajlandó többé szülni. Elég az hozzá, hogy amikor elkezdődött a nyári szünet, és hazajöttem, Nathan már a családhoz tartozott, és Jade mindig a nyomában loholt, mint egy öleb. Irene, aki amúgy mindenkivel szívesen összeakaszkodott, Nathannel érdekes módon sosem vitatkozott. Szerintem kimondottan félt tőle. A fiúcska abban az időben ugyanis elég félelmetes volt.

– Ez miben nyilvánult meg? – kérdezte Gemma, mert nehezére esett elképzelni, hogy az ifjú Nathan embereket félemlített volna meg.

– Nehéz elmondani. Már akkor is szép volt, és kifejezetten kedves tudott lenni. – Ava felnevetett – Egy időre még én is beleszerettem. Sokszor azonban hirtelen megváltozott. Olyankor annyira hidegen és üresen tudott nézni, hogy az ember ereiben megfagyott a vér. – Ava még annyi idő után is megborzongott. – Amikor megtudtam, hogy nősül, nagyon sajnáltam szegény Lenore-t. Tudtam, hogy Nathanből nem válik jó férj. Nem való neki a házasság, mert egyszerűen hiányzik belőle valami… talán a melegség.

– Senkit sem lehet csupán a gyerekkora alapján megítélni – tiltakozott Gemma, méghozzá olyan hevesen, hogy Ava egészen elcsodálkozott.

– Persze valamit változott az idők folyamán. Elsősorban Kirstynek köszönhetően. –Ava egy kis időre elhallgatott, majd megköszörülte a torkát. – Gemma…

A lány minden elővigyázatosságról megfeledkezett.

– Ne! Ne mondja ki! Elegem van abból, hogy mindenki óva int Nathantől. Nem is tudja, hányszor kellett már végighallgatnom, hogy mennyire romlott, rosszindulatú, és ki tudja milyen még…

Ava döbbenten meredt Gemmára.

– Én… én csak azt akartam javasolni, hogy jöjjön föl velem a szobámba, mert mutatnék pár ruhát. Kihíztam őket, de magának biztosan jól állnának.

– Ó! – Gemma mélyen elpirult.

– Sajnálom. – Ava a lány kezére tette a kezét. – Az én hibám, hogy nem vettem észre, mit érez. De ha nem szívesen hallja, akkor is kötelességemnek tartom, hogy elmondjam: Nathan valóban nem való magához. Túl idős, túl tapasztalt, túl kiégett ember. Azt hiszem, vagy az anyja halálakor, vagy valamikor még kisgyerek korában történhetett vele valami, valami borzalmas, ami eltorzította a nőkhöz való viszonyát. Lehet, hogy kívánja magát, de szerelemről jobb, ha említést sem teszünk. Nem a maga embere, Gemma. Maga oly kedves és melegszívű, hogy jobbat érdemel. Olyan férfit kell találnia, aki tiszteli és méltányolja a jó tulajdonságait, aki szívből tud szeretni. Nathan minderre képtelen.

Gemma minden porcikája tiltakozott Ava véleménye ellen. Hitt, mert hinni akart benne, hogy Nathan ugyanúgy képes a szeretetre, mint bárki más.

– Tudom, hogy ő a maga szemében mesebeli hercegnek tűnik – folytatta Ava –, de hallgasson rám! Nem szeretném szenvedni látni, mert szívből megkedveltem.

Gemma meghatódott.

– Nagyon kedves magától, Ava. Megpróbálom követni a tanácsát, és igyekszem óvatos lenni. Azt azonban nem ígérhetem meg, hogy nem fogok vonzódni Nathan Whitmore-hoz. Ehhez már túl késő.

Ava aggodalmasan megrázta a fejét.

– Belleview-ban még nem fordult meg olyan nő, akinek Nathan hosszabb vagy rövidebb időre el ne csavarta volna a fejét. De ki tudja? Lehet, hogy most kivételesen tisztességes lesz, és magát békén hagyja.

Minden nő beleszeretett, aki csak megfordult Belleview-ban? Kikre célozhat Ava? Melanie-ra? Talán Jade-re? Vagy éppen saját magára? Hirtelen átvillant az agyán, hogy még egy nő élt ebben a házban: Irene. Byron nemrég elhunyt felesége... Nem! Ez lehetetlen! Az ő Nathanje ilyet nem tehetett!

Gemma ebben a szent pillanatban döbbent rá, hogy nem pusztán ártatlan rajongója Nathan Whitmore-nak, hanem szerelmes belé. Méghozzá véglegesen, visszavonhatatlanul és feltétel nélkül.

11. FEJEZET

A hétvégére Lenore már biztosan tudta, hogy sohasem lesz alkalmas a „titkos szerető” szerepére. Szerdán ugyan találkozott Zacharyval egy félórára, együtt is ebédeltek, de végig reszketett a félelemtől, nehogy véletlenül arra járjon valaki közös ismerőseik közül.

Még akkor is bűntudat kínozta, ha telefonon beszélgetett szerelmével. Kizárólag az irodában hívhatta fel, nehogy Felicity gyanút fogjon. Lenore már a harmadik alkalommal különös, fanyar tónust vélt fölfedezni a titkárnő hangjában. Hitványnak és gonosznak érezte magát, akár egy ledér, félvilági nő, aki épp egy tisztes úriembert akar elrabolni szerető családja köréből.

Pénteken már fel sem hívta a férfit. A színházi próbáról hazatérve rendkívül nyomott hangulatban állapította meg, hogy ők ketten már sohasem lesznek boldogok, nincs közös jövőjük, és ezen mit sem változtat egy szenvedélyes éjszaka.

Amint Lenore bekanyarodott a sarkon, Zachary kocsiját pillantotta meg a háza előtt. A férfi bent ült, és nem sok jót ígérő ábrázattal a kormányt markolta. Úgy festett, mint aki már régóta vár. Mintha mindez még nem lett volna elég, a visszapillantó tükörben feltűnt Nathan autója is.

Lenore megállt a behajtó előtt, leállította a motort, és néhány másodpercig mozdulatlanul ült, mint aki megbénult. Közben, hogy valamelyest felbátorodjék, halkan ezt mormolta:

– Kitartás, ezt végig kell csinálni!

Erőt adott persze az a tudat is, hogy jó színésznő.

Nathan időközben leállította a kocsiját Zachary Jaguarja mögött. A két férfi ekkor már egymással szemben állt a járdán, mint két párbajozó a hajnali szürkeségben. Csak a pisztoly hiányzott a kezükből. Nathan lesújtó pillantást lövellt volt feleségére, szemében gyilkos fény gyúlt.

Lenore azonban hozzászokott már Nathan pillantásaihoz.

– Csak nem Kirsty könyvéért jössz? – tudakolta olyan hanyagul természetes hangon, hogy maga is meglepődött. – Tegnap felhívott, és elpanaszolta, hogy már százszor megkért rá, de te mindig elfelejted.

– Vasárnap jártam már itt, de te nem… valami más dolgod volt – felelte Nathan jeges hangon, majd Zacharyhoz fordult: – Ha az a szándékod, hogy rendszeresen az elvált feleségemmel töltsd az éjszakáidat, akkor veszek neked egy kevésbé feltűnő kocsit. Vagy keressetek magatoknak egy eldugott kis szállodai szobát, ahogy ezt a házasságtörők általában csinálni szokták!

Lenore-nak először még a lélegzete is elakadt a felháborodástól. Annál jobban csodálta Zacharyt, aki szokásához híven a súlyosan sértő hangnem ellenére is megőrizte hidegvérét.

– Megértem, hogy aggódsz, Nathan – felelte fegyelmezett arckifejezéssel. – Abban azonban, amit elmondtál, a legfontosabb szó az volt, hogy „elvált”. Lenore már nem a feleséged, így semmi közöd hozzá, hogy kivel tölti akár a nappalait, akár az éjszakáit.

– Valóban. Lenore már nem a feleségem, de a tiéd sem – vágott vissza Nathan. – Abban pedig alaposan tévedsz, hogy semmi közöm Lenore életmódjához. Ő ugyanis az egyetlen leányom anyja, és nem fogom eltűrni, hogy a lányomnak sikamlós pletykákat kelljen hallania a saját anyjáról. Érthető? – Az utolsó szavakat már Lenore-hoz intézte, méghozzá olyan hévvel, hogy az asszony visszarettent tőle.

Nathan arca ettől megenyhült, és megpróbált egy kicsit visszafogottabban viselkedni.

– Azt hittem, Zachary, jobban a szíveden viseled a fiaid sorsát – folytatta kifejezéstelen arccal. – Úgy látszik, tévedtem. Sajnállak. Lenore-nak egyetlen férfi sem tud ellenállni, de ha szerencséd van, téged is olyan hamar megun, mint engem.

Zachary ezekre a szavakra elveszítette minden józanságát. Egy lendületes ökölcsapást akart Nathanre mérni, de a férfi még idejében kitért előle. A szeme villámokat szórt, és már ő is emelte az öklét

– Ne! – ugrott közéjük Lenore, és mélyen Nathan szemébe nézett.

A férfi egy ideig farkasszemet nézett vele, majd leengedte a kezét.

– Tényleg szereted, Lenore?

Az asszony némán bólintott.

– És én is szeretem őt – szólalt meg Zachary, majd Lenore mellé lépve átkarolta a vállát.

– Ez azt jelenti, hogy elválsz Felicitytől? – tudakolta Nathan.

– Nem. Nem akarom megsérteni.

– Mert azt hiszed, hogy így nem sérted meg? Ne bohóckodj már! – nevetett fel keserűen Nathan, és indulni készült.

– A könyv! – kiáltott utána Lenore. – Elfelejtetted Kirsty könyvét!

Nathan fanyar mosollyal visszafordult:

– Gratulálok! A kötelességtudó anya… Remélem, akkor sem feledkezel meg a lányodról, ha én már elmentem. Zachary meg gondoljon egy kicsit többet a fiaira! Nekik is vannak érzéseik. Ha egy szülő elfelejti, hogy a gyerekek is érző lények, pokollá teszi az életüket.

Lenore csak ebben a pillanatban ébredt rá, hogy Nathan egész más emberré válhatott volna, ha nem éri annyi megrázkódtatás gyerekkorában. Házasságuk évei alatt sohasem volt hajlandó beszélni arról, milyen kapcsolat fűzte az anyjához. Csak Ava meg Byron mesélt erről néha.

Az asszonyban egyszer csak feltámadt az együttérzés.

Ó, Nathan! – gondolta keserűen. Mennyivel egyszerűbb lenne az életed, ha végre közel engednél magadhoz valakit!

Nagyot sóhajtva elfordult, majd beszaladt a könyvért. Kisvártatva hozta is. Nathan szótlanul átvette, és azonnal elbúcsúzott.

– Bemehetnénk? – kérdezte Zachary. – Szeretnék beszélni veled.

A férfi kedvetlen arca láttán Lenore-nak összeszorult a gyomra.

– Ne vedd a szívedre, amit Nathan mond! – kezdte tétován. – Fogalma sincs a szerelemről.

– De van némi fogalma a gyerekekről – morogta Zachary. – És abban is igaza van, hogy fájdalmat okozok Felicitynek.

– Felicitynek? – hökkent meg Lenore.

– Igen, Felicity tudja – horgasztotta le a fejét Zachary.

Az asszonynak hányingere támadt, de igyekezett tartani magát. Ahogy bementek, azonnal a konyhába futott, hogy valamilyen italt töltsön magának.

– Te is iszol valamit, Zachary? – kiáltott be a nappaliba.

– Nem, köszönöm. Sietnem kell haza.

Lenore nem sajnálta magától a gint. Felöntötte tonikkal, és citromot facsart bele. Azonnal lehajtotta a felét, majd pohárral a kezében visszatért a vendéghez.

– Honnan tudja?

– Fogalmam sincs róla. Valamivel nyilván elárultam magam – sziszegte Zachary, miközben mérföldes léptekkel rótta a köröket a szobában. – Lehet, hogy az arcomra van írva a rossz lelkiismeret. Értsd meg, Lenore, én még sohasem léptem félre! Talán görcsösen igyekeztem hétköznapian viselkedni, mintha mi sem történt volna. Elég az hozzá, hogy múlt vasárnap, amikor este hazajött a nővérétől, nagyon furcsán nézett rám.

– Érdekes. Szerdán egy szót sem szóltál erről.

Zachary felkapta a fejét az éles hangra.

– Gondolod, hogy én találtam ki az egészet?

Lenore lemondóan megrázta a fejét.

– Nem…

– Nem vetett semmit a szememre, de amikor esténként néha későn mentem haza az irodából, láttam rajta, hogy sírt. Be kell ismernem, hogy igyekeztem mindig később lefeküdni, mint ő. Minden este csak akkor lopakodtam fel a hálószobába, amikor úgy gondoltam, hogy már alszik. Tegnap este viszont ő jött le hozzám. Reménytelenül zokogott, és azt mondta, annyira elhidegültünk már egymástól, hogy így csak szenvedés az élet. Előbb-utóbb a fiaink is megsínylik ezt a rideg légkört. Könnyes szemmel könyörgött, hogy legalább a gyerekeink boldogsága kedvéért próbáljuk újrakezdeni a kapcsolatunkat.

– Ó, Zachary…

– Igen, Lenore, én pedig aljas árulónak, felelőtlen gazembernek éreztem magam.

– Nyugodj meg, kedves! Hisz ezek szerint csak sejtései vannak, igazából nem tud semmit.

– Akkor is képtelenség így élni. Nem tudom elviselni a fájdalmát és a bizalmatlanságát. Nem tudom megtenni vele azt, amit az anyámmal tettek. Az ember nem lehet boldog, ha ennek más boldogtalansága az ára.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy vége, Lenore. Nem jövök többé hozzád. Megkérlek, ne hívj fel, és ne is gyere be az irodámba! Főleg pedig ne próbálj meg semmit rám kényszeríteni… azzal például, hogy elmész Felicityhez, és mindent bevallasz neki. Ha ezt megteszed, akkor soha többé nem állok veled szóba.

Az asszonynak földbe gyökerezett a lába. Elszörnyedve nézte a férfit, aki vérig sértette. Először nem is igazán értette, hogyan feltételezhet róla ilyesmit.

– Jaj, Lenore, ne nézz rám ilyen ártatlanul meg sértődötten! Te is tudod jól, hogy múlt szombaton átléptünk egy bizonyos határt, ami után mindkettőnknek iszonyatosan nehéz lesz visszatérni az innenső oldalra. Én önként teszem, de téged is rákényszerítelek. Érthető lenne, ha

ellenkeznél, vagy harcolni próbálnál ellene. De szépen kérlek, a fájdalmadat ne családomon vezesd le!

– Sohasem lennék erre képes, Zachary – felelte az asszony elfúló hangon. – Ezt ünnepélyesen megígérem neked…

– Jó, én sem hittem komolyan, hogy megteszed – sütötte le a szemét a férfi. – Te jó ég! Eddig is keserves volt, de most aztán… – Ismét felvetette a fejét, és közelebb lépett Lenore-hoz. – Ha most megérintelek, akkor nem tudom többé megfékezni magam…

Az asszony mélyzöld szeme könnyben úszott, és ettől még szebbnek látszott. Reszketett a fájdalomtól, mégis büszkén kihúzta magát.

– Akkor legyen így!

Zachary sietős léptekkel távozott. Nehéz szívvel hagyta maga mögött a házat, de elhatározásában semmi sem ingathatta meg.

– Na, végre nem felejtetted el! – ujjongott Kirsty, amikor Nathan megjelent a könyvvel. – Nem is tartott tovább egy hétnél…

Gemma japán jegyzetekkel a kezében a nappaliban üldögélt, és úgy tett, mint aki elmélyülten tanul. Fel sem pillantott, de érezte, hogy Nathan a közelében van.

– Nos? Mondjon valamit japánul! – szólalt meg a férfi.

A lány felnézett, és büszkeség töltötte el, hogy ennyire természetesen viszonozni tudja Nathan pillantását. Nemhiába gyakorolta egész héten. De a szíve azért hevesen kalapált.

– O genki desu ka? – kérdezte habozva.

– Hai. O genki desu, O genki desu kan, Gemma san?

– O! Nem is mondta, hogy tud japánul! – lepődött meg a lány.

Nathan mosolyogva letelepedett az asztalhoz.

– Azzal, hogy „köszönöm, jól vagyok”, még nem mehetnék el japán nagykövetnek. Byron viszont már olyan folyékonyan beszél, mintha Tokióban született volna.

– Nos, ott én még nem tartok – sóhajtott fel Gemma. – De bátran állíthatom, hogy jól haladok. Más dolgom úgysincs egész nap, ráérek tanulni. Őszintén szólva nem is vagyok hozzászokva az ilyen henye életmódhoz.

– Azt mondta, hogy „henye”? – kacagott fel Ava, aki egy hatalmas fotelben üldögélve a tévét nézte. – Ne higgy neki, Nathan! Egy pillanatig se látni ölbe tett kézzel. Hol Melanie-nak segít, hol engem noszogat, hogy fessek, közben pedig megszakítás nélkül japán szavakat magol. Még arra is jutott ideje hét közben, hogy átalakítson magának egy sereg ruhát, amelyet tőlem örökölt. Már attól elfárad az ember, ha csak ránéz.

Gemma legnagyobb megkönnyebbülésére ekkor Kirsty is odajött az asztalhoz.

– Látjátok, elállt az eső – jegyezte meg. – Holnap, ugye, jó korán elindulunk Avocára?

– Igen. Hatkor.

– Hatkor? Az azért egy kicsit túl korai! Olyankor én még aludni szoktam.

– Akkor itt maradsz. Mi megyünk, te meg szépen alszol.

– No nem, az szóba sem jöhet! – tiltakozott a lány. – Egész héten azt számoltam, hányat kell még aludni az indulásig. Nagy buli lesz! Megmutatom Gemmának a sziklákat, a strandot, meg mindent. Ezért még hajnalban is érdemes felkelni.

Gemma idegesen forgatta a golyóstollát. Egész héten törte a fejét, mivel menthetné ki magát a közös hétvégi kirándulás alól. Mivel semmi értelmes nem jutott eszébe, rájött, hogy az egyetlen védekezési lehetősége, ha minél több embert sikerül elhívnia.

– Mi lenne, ha maga is eljönne, Ava? – kérdezte elbűvölően. – Nathannek biztos nem lenne ellene kifogása.

Oldalvást a férfira pillantott, és kissé sértődötten állapította meg, hogy Nathan még csak nem is bosszankodik.

– Persze, gyere te is, Ava! – bólogatott a férfi. – Nagyon élveznénk a társaságodat.

– Köszönöm, igazán kedvesek vagytok, de a tengerpart meg a strand nem az én világom – csóválta a fejét Ava. – Ráadásul be kell vallanom, hogy mindegyik fürdőruhámat kihíztam. Nem, azt hiszem, jobb, ha itthon maradok, és elszórakoztatom Byront.

– Tényleg, hol bujkál Byron? – kapta fel a fejét Nathan.

– A kötelező lábgyakorlatokat végzi. Mióta délután hazahoztad a kórházból, megszakítás nélkül tornászik. Mintha megbolondult volna.

– Örüljünk neki, ha a nagyapa távol tartja magát tőlünk – kotyogott közbe Kirsty.

– Néha örülök is – szögezte le Ava. – Egyébként nem sikerült valamit megtudni Gemma édesanyjáról? – fordult Nathan felé. – Még a végén belehalok a kíváncsiságba.

Gemmát meglepte a kérdés. Annyi minden mással kellett foglalkoznia az elmúlt napokban, hogy ez teljesen kiment a fejéből.

– Nincsenek jó híreim – köszörülte meg a torkát a férfi. – Kiderült, hogy az anyakönyvi kivonat valódi. Tehát nem hamisítvány.

– De hiszen ez... lehetetlen – tátotta el a száját Gemma. – Pedig meg voltam róla győződve, hogy idősebb vagyok tizennyolcnál, és a képen az az asszony az anyám.

– Ez persze még lehetséges – nyugtatta meg Nathan. – Az, hogy egy okmány valódi, még korántsem jelenti azt, hogy nem szerepelhet benne téves adat. Nem lehetetlen, hogy az édesapja hamis adatokat jelentett be a hatóságoknak. Sőt azt kell mondjam, hogy ez a legvalószínűbb feltételezés. Ilyen korú Mary Bell ugyanis az egész országban nincsen nyilvántartva sehol. Sem a születésének, sem a házasságának, sem a halálának nincs semmilyen nyoma. Ezek szerint a maga édesanyja hivatalosan nem létezett.

– Elég érdekesen hangzik – kuncogott Kirsty.

– Én inkább azt mondanám, hogy lehetetlenül – szögezte le Nathan. – Ha ideadná a fényképet, akkor meg tudnék bízni egy magánnyomozót Mielőtt azonban bármi ellenvetése lenne, szeretném megnyugtatni: én állom a költségeket.

Gemma szótlanul meredt maga elé, még mindig nem tudta teljesen feldolgozni a hallottakat.

– Szegény Gemma! – Nathan a lány vállára tette a kezét. – Megviselték a rossz hírek, látom magán. Nem baj, majd a friss tengerparti szellő elfújja minden bánatát.

– Nekem is! – fuvolázta ártatlan ábrázattal Kirsty. – Páratlanul hervasztó dolog állandóan iskolába járni. Remélem, előkészítetted a fürdőruhádat, Gemma, mert ahogy megérkezünk, fejest ugrunk a vízbe.

– Már előkészítette, mert adtam neki egyet – szólalt meg Ava. – Ezt még akkor vettem, amikor hittem az új fogyókúrareceptemben. Fölösleges is mondanom, hogy egyszer sem volt rajtam.

Kirsty aggályoskodva Avára pillantott:

– Ujjuj! És hogy néz ki az a fürdőruha? Csak nem valami századfordulós darab?

Gemma majdnem hangosan felnevetett, mert a fényes anyagból készült bíborvörös fürdőruháról, amelyet Ava rátukmált, mindent el lehetett mondani, csak azt nem, hogy nagyanyáink divatja lenne. Épp ellenkezőleg: olyan szorosan az ember testéhez tapad, és a magasra ívelő combkivágása is olyan merész, hogy Gemma már azt latolgatta, fel sem húzza, csak ha talál rá egy jó bő pólót.

Tekintete hirtelen összetalálkozott Nathanével, és egészen megrettent. A férfi szeméből riasztó eltökéltség sugárzott. Nyilvánvaló volt, hogy ki akarja használni az alkalmat, és bevezetni a lányt az örömök új, számára eddig ismeretlen világába.

A kérdés csak az, hogy mikor.

Lenore egy szál köntösben üldögélt a nappalijában, és az ötödik gint itta. De az is lehet, hogy a hatodikat. Fel sem gyújtotta a villanyt, úgy kuporgott a sötétben, miközben a jövőjén töprengett.

Kirsty négy év múlva befejezi a tanulmányait. Nyilván a maga útját akarja majd járni. Akkor aztán végleg nem marad más Lenore-nak, mint a színház. Az viszont elvesztette szemében a varázsát. Pontosabban szólva az egész élet elveszítette a varázsát. Ha nincs Zachary, akkor ezzel az erővel akár meg is halhat…

Pillanatnyilag nem volt jobb ötlete, mint hogy elkábítsa magát alkohollal. Kissé bizonytalanul feltápászkodott, majd kitámolygott a konyhába, ahol még elégséges gintartalék várta.

Ebben a pillanatban csöngettek. Sietve kitapogatózott az ajtóhoz.

– Ki az? – kiáltott ki, elvégre este tízkor nem szokás bejelentés nélkül beállítani. Annyit azért nem ivott, hogy megfeledkezzék az elővigyázatosságról. – Ha te vagy az, Nathan, akkor eredj a pokolba!

– Én vagyok az, Lenore, Zachary!

– Zachary?

Lenore két kézzel kapott a zárban fityegő kulcs után, ügyetlenül elbabrált vele, majd valósággal feltépte az ajtót. A férfi szinte még be sem lépett, az asszony máris zokogva a mellére simult.

– Ó, Zachary! Visszajöttél… – Rövid elérzékenyülés után azonban eltaszította magától a férfit, és minden átmenet nélkül pofon vágta: – Te aljas fráter!

– Lenore! – Az ügyvéd megragadta az asszony mindkét kezét. – Te ittál!

Lenore dacosan felszegte az állát, és szemrehányóan nézett a férfira.

– Csinálok egy kávét – javasolta Zachary. – És nehogy megint nekem támadj, mert nagyon jól tudod, hogy nem vagyok aljas. Csak azért jöttem vissza, mert meg akartam mondani, hogy minden jóra fog fordulni.

– Ezt meg hogy érted? – Lenore nyelt egy nagyot.

– Igen Felicityvel megegyeztünk, hogy elválunk, de egyelőre Clark miatt titokban tartjuk, amíg be nem fejezi az iskolát.

– Elváltok? – Ez már sok volt Lenore-nak. Megingott, de Zachary megfogta, és odatámogatta a kanapéhoz. Óvatosan lefektette, arcából kisimította az összekócolódott hajat, majd gyengéden megcsókolta.

– Ugye nem hazudsz? Ugye, nem csak gúnyolódsz velem? – suttogta erőtlenül az asszony.

– Veled gúnyolódni? Hogy mernék én ilyet tenni? – Zachary felállt. – Megyek, megcsinálom a kávét. Te addig pihenj egy kicsit!

– Ne! – ragadta meg Lenore a férfi karját. – Ne hagyj itt! Már kijózanodtam. Ülj le mellém, és meséld el, mi történt!

Zachary engedelmeskedett. Leült, majd mély lélegzetet vett, és mesélni kezdett:

– Rendben. Amikor ma este elbúcsúztunk, egyenesen hazamentem. Biztos el tudod képzelni, milyen feldúlt állapotban érkeztem meg. Otthon meg könnyek között fogadott a feleségem, így aztán a maradék önuralmamat is elveszítettem. Mérhetetlen igazságtalanságnak tartottam, hogy valakiért akkora áldozatot hozok, mint őérte, és akkor úgy néz rám, mint egy szörnyetegre. Rettenetes lelkifurdalásom volt, de fel is dühödtem. Ilyen állapotban az ember képtelen világosan gondolkozni. Ráordítottam szegényre, és követeltem, mondja meg, mi baja. Közöltem vele, hogy nálam tisztességesebb férjet sehol sem talál, és megkérdeztem, mit akar hát még tőlem.

– És Felicity? Mit válaszolt erre?

– Teljesen összeomlott, aztán szép lassan elmondta, hogy beleszeretett valaki másba, viszonya van az illetővel, és férjhez akar menni hozzá.

Lenore felült, és rámeredt Zacharyra: – Nem igaz! És te semmit sem vettél észre?

– Tudod jól, hogy én veled voltam elfoglalva, és állandóan gyötört a bűntudat. Egyszerűen semmit sem vettem észre. Múlt szombat óta van viszonya az illetővel.

– Múlt szombat? Csak nem? Azóta, hogy mi…

Zachary bólintott.

– Érdekes egybeesés, ugye? És Felicity ugyanolyan bűnösnek érezte magát, mint én, amelynek következtében aztán másnap szakított is a szeretőjével. Megmondta neki, hogy soha többé nem találkozhatnak. Akkor azzal a feltett szándékkal jött haza, hogy megmenti a házasságunkat.

– Szegény! És ki ez a titokzatos szerető? Ismered?

– Nem. Csak annyit tudok, hogy egy zeneműboltban ismerkedtek össze, amikor mindketten ugyanazt a lemezt keresték. Felicitynek óriási lemezgyűjteménye van. Egy szó mint száz, beszélgetni kezdtek, és kiderült, hogy nagyon jól megértik egymást, ugyanazok a dolgok érdeklik őket. Azután megittak egy kávét, és a történet vége már ismert. A férfinak állítólag meghalt a felesége, és a gyerekei már felnőttek. Felicity elmondta, hogy mellettem mindig ostobának és jelentéktelennek érezte magát. Tudod, mit jelent ez? Azt, hogy én éveken át megfosztottam az önbizalmától.

Lenore lágy csókot lehelt a férfi arcára.

– Ne légy magadhoz ennyire szigorú! Nagyon jó ember vagy, és ezt tudod is. A lehető legjobb.

Zachary elmosolyodott.

– Te aztán igazán kenyérre tudod kenni az embert!

A férfi két kezébe fogta Lenore arcát, és vad szenvedéllyel csókolni kezdte.

– Jóságos ég! – zihálta Lenore, amikor újra levegőt kapott. – Előbb még gyorsan fejezd be a történetet! Nagyon szeretném a végét is hallani. Mindent elmondtál Felicitynek?

– Igen. És azt hiszem, nagyon megkönnyebbült. Azt persze nem árultam el neki, hogy már évek óta szeretlek. Ez kegyetlenség lett volna.

– Ha jól értem, akkor az év végéig mindennek ellenére titkolnunk kell a kapcsolatunkat.

Zachary gyengéden megsimogatta az asszony haját.

– Nagyon nehezedre esne? Emery már elég nagy ahhoz, hogy felfogja, mi is történt, de Clark pilóta szeretne lenni, és ahhoz kitűnő bizonyítvány kell. Felicityvel megbeszéltük, hogy nem kavarhatjuk föl a lelkét éppen most. Még így is meg fogja döbbenteni a válás, de akkor már csak önállóbb lesz.

– Nekem is van gyerekem – emlékeztette az asszony Zacharyt. – Kirsty azonban még jövőre sem lesz sokkal önállóbb.

– Ne haragudj! – simogatta meg a férfi az arcát. – Butaságokat beszélek, és csak magamra gondolok. Majd megoldjuk. Ó, Lenore, annyira szeretlek! – mondta, majd forrón megcsókolta az asszonyt.

Hirtelen mindkettőjükön ellenállhatatlan vágy lett úrrá. Zachary úgy pattant fel, és úgy tépte le magáról a ruhát, mint egy kamaszfiú. Azután immár lassú mozdulatokkal megoldotta Lenore köntösének az övét, majd szinte centiméterenként tolta félre az elefántcsontszínű selyemanyagot. Halálos izgalomban simogatta végig az asszony bársonyos bőrét, feszes hasát, izmos, gömbölyű combját.

– Az ilyen nőket be kellene tiltani! – hörögte.

Vad, vérpezsdítő játék vette kezdetét...

12. FEJEZET

Gemma nem gondolkozott soká, amikor másnap reggel röviddel fél hét előtt elindult Nathannel Avoca felé. Kérdezés nélkül beült hátra, és átengedte Kirstynek az elülső helyet. Nathan nem szólt egy szót sem, de a visszapillantóban találkozott a tekintete Gemmáéval, és enyhén gúnyos, mindent megértő pillantásával ismét felgyorsította a lány szívverését.

A kocsi végiggördült a félkör alakú felhajtón, ki a kertből.

– Te jó ég, papa! – kiáltott fel Kirsty. – Nézz oda, ez Jade kocsija! Még jó, hogy nem ment bele a tóba.

Valóban ott állt a fehér sportkocsi. A lökhárítója belógott a tó fölé, és mögötte jól látható féknyomok mutatkoztak a gyepen.

Nathan önkéntelenül is megállt, és kimeredt az ablakon. Látszott rajta, hogy nagyon felizgatta magát.

– Remélem, még akkor is itt lesz, ha visszajövünk – viháncolt Kirsty. – Jade-del mindig jól lehet szórakozni.

Nathan rosszalló pillantást vetett a lányára.

– Különös elképzeléseid vannak a szórakozásról. Ha Jade tovább akar maradni, mint két nap, akkor rövidesen megint visszaköltözöl az édesanyádhoz. Szó sem lehet róla, hogy hosszabb ideig ennek az őrült nőszemélynek a közelében maradj! Mi a csodát keres itt egyáltalán? Elvégre fenn lakik Avalonban! Miért nem marad ott?

– Talán csak szeretné meglátogatni az apját – vetette közbe Gemma a hátsó ülésről.

Kirsty prüszkölve felkacagott, Nathan pedig valami érthetetlen szöveget hadart el az orra alatt.

– Tessék? – kíváncsiskodott Gemma. – Ezt úgy kell értenem, hogy Jade nincs különösebben jóban Byronnal?

– Úgy – felelte velősen Nathan, és máris továbbindult a kijárat felé.

– És miért?

– Nos, hogy egészen őszinte legyek, kettőjüknek alapvetően különbözőek az erkölcsi nézeteik, de erről most hadd ne beszéljek részletesebben Kirsty előtt! – Nathan összeszorította a száját, és miután kiért az útra, nagy erővel gázt adott.

– Ugyan, apa! – mondta kissé nyafogósan Kirsty. – Már rég mindent tudok Jade-ről. Arról van szó, hogy bolondul a férfiakért, és nem túlzottan válogatós. Minden héten új fiúja van, és ezzel Byron nem tud megbékélni. Az ő kis hercegnője egyébként nem rossz lány, csak kissé bolond.

– Kirsty! – feddte meg az apja. – Kitől tanulod ezt a modort?

A kislány csúf fintort vágott.

– Miért? Mondtam valami rosszat?

Nathan legjobbnak látta, ha válaszra sem méltatja szemtelen gyermekét.

Időközben elhagyták Sydney külvárosát, rákanyarodtak a soksávos autópályára, és a várost övező kopár dombok között immár gyorsabb iramban elindultak a tenger felé. Kisvártatva merész ívű kanyar következett, majd erősen lefelé kezdeti lejteni az út. Hatalmas folyó tárult eléjük, fölötte gyönyörű híd. Gemma életében nem látott még ilyen szépet.

– Hát ez csodálatos! – kiáltott fel lelkesen, és nem is tudta hirtelenjében, hová kapja a tekintetét, mert minden irányban lélegzetelállító volt a kilátás. Balra a méltóságteljesen kanyargó folyó, közepén parányi házak szegélyezte sziget, jobbra pedig óriási tő terült el. Ha kissé hátrafordult az ember, hangulatos öböl tárult elé, benne kikötő, és a föléje meredő sziklákon festői falucska.

– Még sosem láttam ilyen gyönyörűt! – lelkendezett tovább.

– Ez Hawkesbury – magyarázta Nathan. – Az ott hátul pedig, a kikötőnél, Brooklyn. Ott van a jachtkikötő, ott lehet lakóhajót bérelni, amivel aztán egész magasra felutazhat az ember a folyón.

– Igazán? Milyen csodás élmény lehet egy ilyen hajókirándulás!

– Akkor meg is beszéltük. Bérelünk egy hajót. – Nathan belemosolygott a visszapillantóba, de ezúttal gúnynak vagy csúfondárosságnak nyoma sem volt a tekintetében.

Gemmát boldog melegség töltötte el. Ebben a pillanatban minden félelem elszállt belőle, és úgy érezte, fenntartás nélkül megbízik a férfiban.

Tudta, hogy Nathan Whitmore sohasem fog neki ártani. Aki olyan barátságosan vigasztalta őt Lightning Ridge-ben, és itt, Sydneyben is ennyire nagylelkű és gondoskodó, az rossz ember nem lehet.

Megtört a jég, és ettől kezdve vidám, gondtalan hangulatban telt az idő. Kirsty szemmel láthatóan nagy élvezetét lelte abban, hogy új pajtásának megmutathatja a legtitkosabb tengerparti helyeket is. Már az út elején átvette az idegenvezető szerepét, és megszakítás nélkül mesélt az eléjük táruló látványosságokról.

– Meg is jöttünk – szólalt meg végül a lány. – Az ott a tenger. Innen persze nem sokat látni belőle, de azért a fák közül néha elővillan.

– Milyen kék! – csodálkozott Gemma, mert ilyet még sohasem látott.

– És milyen haragos! – fűzte hozzá Nathan. – Ma nem mentek ki a szirtekre,

Kirsty! Ne is próbálj ellenkezni, hanem gondolj inkább arra, mi történt tavaly azzal a szerencsétlen családdal!

– Mi történt? – érdeklődött rögtön Gemma.

– A tengerparti szirtek tetején vezet egy ösvény, amely nyugodt időben veszélytelen. Nagyon szép kirándulást lehet arrafelé tenni. Ha viszont jön a dagály, akkor a hullámok átcsapnak a sziklákon. Ilyenkor is járható az út, de ha szél van, előfordul, hogy teljesen váratlanul jön egy nagyon magas hullám, és mindent elsöpör, ami az útjába kerül. Akiket említettem, azok külföldi turisták voltak. Papa, mama és két gyerek. Valószínűleg nem is értették a veszélyre figyelmeztető feliratokat.

– És mi történt velük?

– Megfulladtak.

– Te jóságos ég! Egy ilyen helyre én nyugodt időben sem merek fölmenni.

– Majd én megmutatom, ha lecsillapodik a szél.

Közben elhaladtak egy pajtaszerű épület mellett, amiről kiderült, hogy mozi. Gemma különösnek találta az épületet. Inkább Lightning Ridge-be illett volna, semmint ide, a turisták zarándokhelyére.

Döbbent arca láttán Kirsty elnevette magát.

– Hátborzongató, mi? Pedig belülről kimondottan csinos hely. Ugye, papa? Teliragasztották a falat régi plakátokkal meg fényképekkel, és egyáltalán nem olyan rozoga, amilyennek kinéz. Még légkondi is van benne. A teát meg a kávét ingyen adják, a belépő ára ehhez képest egész baráti.

– A székek viszont olyan kemények, hogy tíz percnél többet nehéz kibírni rajtuk – vetette közbe Nathan. – A fiatalok azonban szeretik. Nyáron non-stop műsor van minden szombat éjjel, egész reggelig.

– És én még sohasem mehettem el rá – biggyesztette le a száját Kirsty.

– Most az egyszer majd elmehetsz, ha valaki elkísér. Ne nézz így rám, mert én már kinőttem abból a korból, hogy moziban töltsem a szombat éjjelemet.

Kirsty reménykedve Gemmához fordult:

– Jujj! – takarta el az arcát Gemma. – Engem jobb, ha meg sem kérdezel! Fél tizenegy után gyufával sem tudod feltámasztani a szemem.

– Akkor megnézem, itt vannak-e Cathyék – mormolta Kirsty, majd hirtelen felderült az arca: – Megoldom! Meglátjátok, hogy majd találok valakit. Ezt nem hagyhatom ki!

– Hogy én miért vagyok ilyen engedékeny? – sóhajtott fel Nathan. – No, hát akkor megjöttünk volna. Kiszállás!

A tengerparti villa világos terméskőből épült, szerkezete lépcsőzetesen követte a lejtőt. Alatta a sziklás meredély lábánál állt egyébként a régi mozi. Az elülső terasz a tengerre nézett, és önmagában nagyobb volt, mint az egész üreg, amelyben Gemma azelőtt lakott. A hátsó terasz pedig a türkizkéken csillogó úszómedence fölé hajlott. A telket három oldalról magas, karcsú fák takarták el a kíváncsi szemek elől, míg a Csendes-óceán felé a végtelenségig ellátott a szem. v

A lakóhelyiségeket szerényen, de célszerűen rendezték be, nagyrészt nádbú torral. A konyha olyan volt, mint egy álombéli űrközpont, és három különféle színű fürdőszoba állt a vendégek rendelkezésére.

Gemma egyik ámulatból a másikba esett. Holdkóros módjára ténfergett a nagy szobákban, időnként kikukkantott valamelyik teraszra. Odalenn a kertben Nathan éppen visszafutott a kocsihoz, hogy felhozza a maradék csomagot. Vászonnadrágot és homokszínű pólót viselt. Szemét változatlanul márkás, zöld napszemüveg takarta el.

– Gyere már, Gemma! – kiáltotta Kirsty az egyik folyosó végéről. – Vegyél fürdőruhát, azonnal indulunk a strandra. Feltétlenül találnom kell valakit, aki elvisz a moziba!

Gemma Kirsty nyomába szegődött, majd a gyerekszoba küszöbén megtorpant Nathan leánygyermeke percek alatt hihetetlen rendetlenséget tudott teremteni Szanaszét hajigálta a ruháit, közben pedig nyakig a bőröndjébe bújva kotorászott

– Csak nehogy valaki azt mondja, hogy otthon felejtettem a fürdőruhámat! Nem, itt van! – Széles vigyorral Gemma felé fordult: – Igyekezz! Ja, hogy a papa még csak most hozza fel a csomagodat? Arra ne számíts ám, hogy ő is lejön velünk. Biztos vagyok benne, most néhány órára elássa magát, és láthatatlanná válik.

– Megint rólam pletykálsz? – szólt közbe Nathan, aki váratlanul felbukkant Gemma háta mögött.

– Kicsoda? Hogy én? – kérdezte Kirsty angyalian ártatlan arccal.

– Igen, te! Ki más? A csomagját már a szobájába vittem, Gemma! A beépített szekrényben bőségesen talál fürdőlepedőt. Kirsty, gondoskodsz Gemmáról, ugye? Különben nem tévedtél nagyot: valószínűlegén csak később tudok lemenni a strandra. Először még el kell intéznem valamit.

Ezzel eltűnt a szobájában. Gemma épp az imént vetett egy pillantást a folyosó végén lévő helyiségbe, amely dolgozószoba, könyvtár, iroda és nappali volt egyben. Nathan nyilvánvalóan itt szokott írni. Gemmának egyáltalán nem tetszeti ez a szoba. Az ablakon sötét, nehéz függönyök takarták el a fényt, és nyomasztó, már-már kísérteties hangulat uralkodott benne. Ráadásul meglepően hűvös volt. Gemma dideregve csukta be gyorsan az ajtót, majd visszatért az épület világosabb helyeire.

– Hát akkor apát mára el is felejthetjük – jegyezte meg Kirsty. – Gyere, itt az ideje, hogy személyesen is bemutassalak a Csendes-óceánnak!

Gemma hősiesen titkolta, de szívből utálta a tengert. Vagy legalábbis tartott tőle. Amint bokáig belegázolt a vízbe, és érezte az erőszakos hullámlökéseket inába szállt a bátorsága. Kirsty hiába bizonygatta, hogy ez kivételes nap, máskor nem szokott így hullámzani, Gemma tudta, hogy önként soha az életben nem megy be a tengerbe.

Amikor elege lett a homokból, a szélből és a hangosan csapkodó óceánból, megkérte Kirstyt, hogy foglalja el magát egyedül. A kislány azonban továbbra is a nyomában maradt. Visszamentek a házba, és készítettek néhány szendvicset. Gemma teát, Kirsty turmixot ivott hozzá. Ezután Kirsty közölte, hogy szeretne visszamenni a strandra, és végre rábeszélni valakit a mozi látogatásra. Cathyt már sikerült ugyan megtalálnia, de mind a két lány úgy vélte, ha többen mennek, úgy még vidámabb lesz.

– Miért nem olvasol valamit, Gemma? – kérdezte. – Apának nagyon sok könyve van. Meg kellene tőle kérdezni, mit ajánlana neked.

– Gondolod, hogy zavarhatjuk most?

– Nem lenne szabad zavarnom, de ha nem zavarom, akkor elfelejt enni.

Nathan nemsokára Kirstyvel együtt előjött a szobájából. Szórakozott arccal letett egy könyvet a konyhakredencre, majd elindult volna visszafelé, ha Gemma nem szól utána, hogy ne csináljon-e valamit neki is ebédre.

A férfi visszafordult. Különösen nézett, amitől Gemma megrémült, mert csak ekkor jött rá, hogy nyitva felejtette bíborvörös selyemblúzát, amelyet rákapott a fürdőruhára. Így Nathan elé tárult a fürdőruha mély kivágása.

– Nem létezik, hogy már dél van! – nyögte Nathan rekedtesen.

– Ó, már el is múlt! – fuvolázta Kirsty, aki a fürdőlepedők kiteregetése után épp visszajött a teraszról. – Fél kettő!

– A mindenit! – álmélkodott Nathan. – Ezek szerint jól haladsz a daraboddal – csipkelődött vele a lánya.

– Dehogyis. Egyáltalán nem haladok jól, a fene egye meg!

– Nana! Micsoda beszéd ez, apa?

– Ne okoskodj! Jobban tennéd, ha inkább segítenél ebédet készíteni.

– Ugyan már! Gemma biztos nagyon szívesen csinálja egyedül is. Engem várnak a strandon. Majd jövök!

Még mielőtt Gemma egyetlen szót szólhatott volna, Kirsty el is tűnt. Kettesben maradtak. Nathan nagyon lassan, szinte lemondóan megindult Gemma felé. Megfejthetetlen mosoly játszott az ajkán.

– Figyelmeztettelek már egyszer, hogy ne nézz így rám! – szólalt meg halkan, miközben megfogta a lány állát. Elnézte Gemma érzéki száját, majd a hüvelykujjával végigsimította. – Jobb lett volna, ha megfogadod a tanácsomat.

Keze lassan levándorolt a lány nyakán, és már majdnem elérte telt keblét.

– Sajnálom, hogy nem tudtam jobb hírekkel szolgálni édesanyádról – közölte váratlanul tárgyilagos hangon. – Engem is meglepett, hogy valódi a kivonat, mert megesküdtem volna, hogy több vagy tizennyolcnál. De valószínűleg ez csak vágyálom volt. Akarod, hogy folytassam a kutatásokat?

Gemma zavartan pislogott, és értetlenül nézett a férfira. Hogy beszélhet ilyen higgadtan, miközben az ujja egy nő mellbimbója felé tapogatózik?

A lány minden erejét összeszedve bólintott egyet. Különös kábulatba esett, végtagjai elnehezültek. Amint Nathan ujjbegye elérte a mellbimbóját, megborzongott, és fejét felvetve mélyen a férfi szemébe nézett. Nathan már egy cseppet sem látszott higgadtnak.

– Az első pillanattól kezdve hozzád szerettem volna nyúlni – suttogta. – Te is vágytál rá, ugye?

Gemmának ismét csak egy bólintásra maradt ereje. Ez volt az a pillanat, amikor mindent hajlandó lett volna bevallani, csak maradjon ott az a kéz, az az izgató érintés a melle hegyén.

– Még sosem láttam ilyen szépet – mormolta Nathan rekedt hangon, majd türelmetlen mozdulattal lehántotta róla a selyemblúzt. – Még szűz vagy, ugye? – kérdezte, miközben egyre lejjebb sodorta a feszes fürdőruhát, amely alól teljes pompájában bukkant elő Gemma feszes és ruganyos keble.

A lány elfogódott volt, és emlékeinek zavaros ködén át felvillantak előtte a régi rémképek. Akkori rémülete azonban semmiben sem hasonlított erre az érzésre. Erre a kéjesen üdvözítő, bódító és boldogító érzésre.

Amikor Nathan az ajka közé akarta venni a felizgatott mellbimbót, Gemma hátratántorodott. A férfi azonban elkapta, és bevitte őt a szobájába. Ott letette a széles franciaágyra, majd gyengéden lefejtette róla a fürdőruhát. Azután ő maga is levetkőzött.

A lány ámulva figyelte az eléje tárulkozó szoborszerű férfitestet. Nathan melléje feküdt, és a következő pillanatban már össze is forrt az ajkuk. A csók szenvedélyesebb volt, mint amilyenről Gemma valaha álmodni mert volna. Valósággal végigviharzott rajta az izgalom, és a férfi kéjes nyögései legalább olyan izgatóan hatottak rá, mint kezének mozdulatai.

Nathan ajka gyengéden a lány melle felé tapogatózott, és lassan, sokat váratva magára végre megérkezett a mellbimbóhoz. Először csak nyalogatta, azután szopogatta, majd hevesen szívni kezdte, egészen addig, míg Gemma már úgy érezte, nem tudja tovább elviselni a kéjes gyötrelmet. Szinte megkönnyebbült, amikor a férfi ajka levándorolt a melléről, és lapos hasára tapadt. Nathan keze közben elérkezett a lány combjai közé, és ettől kezdve Gemma egy másik világba került.

A következő pillanatban hangosan felkiáltott, mert elérte az izgalom tetőfokát. Amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy a férfi mellette fekszik, és izmos mellkasa sebesen emelkedik meg süllyed.

– Nathan? – szólt, és tétován megérintette őt. A férfi némán megfogta a kezét, a mellére nyomta, majd továbbvezette, egyre lefelé, egészen a legérzékenyebb pontjáig. Akkor finom mozdulatokkal jelezte, mire vágyik.

A lány lassan minden gátlásáról megfeledkezett, és Nathan kéjes sóhajtozása rávezette arra, milyen is az, ha valaki gyönyört tud szerezni a másiknak. Hamar megtanulta, mivel okozza a legnagyobb élvezetet, így juttatta el Nathant a csúcspontig.

– Istenem – suttogta a férfi, és még egyszer utoljára megrázkódott. Szinte azonnal leszállt az ágyról, hogy a szomszédos fürdőszobába menjen.

Gemma ott feküdt, és ahogy hallgatta a vízcsobogást kintről, hirtelen megint nagyon feszélyezetten érezte magát. Nathan azonban máris visszatért, és a karjába vette:

– Ne haragudj – mondta kedvesen – de meg kell értened, nagyon rég nem voltam nővel. Képtelen lettem volna olyan sokáig uralkodni magamon, hogy neked is jó legyen. – Mélyen a lány szemébe nézett. – Úristen! Már a gondolat is elég hozzá, hogy izgalomba jöjjek.

Ezt Gemma is minden kétséget kizáróan érezhette.

– Ne aggódj, a fürdőszobaszekrényben van elég gumióvszer tartalékban. – A lány döbbent arca láttán suttogva így folytatta: – Nekünk ugyan semmi szükségünk nem lenne rá, de azért most még jobb, ha vigyázunk.

Azután máris magához vonta a lányt, és szenvedélyesen újra megcsókolta.

– Most oda tudok figyelni arra, hogy jó legyen neked. Nagyon kívánatos vagy.

Gemmát lenyűgözte ez a határozott férfiasság, ez a rendíthetetlen önbizalom.

Minden olyan gördülékenyen történt: nem volt sem tétovázás, sem ügyetlenkedés, sem mentegetőzés.

– Azt hiszem, neked fogalmad sincs róla, mennyire ellenállhatatlan vagy – folytatta a férfi. – Azt sem tudhatod, mennyire meggyötörtél az elmúlt két hétben Most azonban már rájöttem, hogy erre csak egyetlen orvosság van.

Ezzel újra megcsókolta a lányt. Gemma készségesen hozzásimult, de amikor a férfi újra a mellét kezdte simogatni, elégedetlenül felnyögött. Nem, nem erre vágyott, hanem az igazi beteljesülésre.

– Türelem… – szólt gyengéden a férfi. – Nem akarom, hogy fájjon.

– Nem érdekes – sziszegte Gemma vadul hánykolódva.

– Maradj csak nyugton, és bízd rám magad!

Nyugton maradni? Megbolondult? Gemma mindenre képes lett volna ebben a pillanatban, csak arra nem, hogy nyugton maradjon.

Mégis úgy tűnt, Nathan pontosan tudja, mi a teendője. Egy párnát tolt Gemma csípője alá, majd hirtelen mozdulattal szétterpesztette a lábát, és a combjai közé feküdt. A lánynak nem maradt ideje szégyenkezésre. Annyira élvezte Nathan körkörös mozdulatait, hogy eszébe sem jutott tiltakozni. Mindenestül átadta magát a csodának.

– Igen! – nyögte szinte könyörögve, amikor a férfi végre beléhatolt.

Egy ideig mozdulatlanul feküdtek egymás karjában. Gemmát mélységes, meleg szeretet öntötte el.

Nathan lassú lökésekkel az izgalom vad, teljesen ismeretlen világába vezette el Gemmát, szinte az elviselhetetlenségig fokozva fájdalmas vágyakozását. Amikor a lány azt hitte, nem búja tovább, hirtelen egész testét elöntötte hatalmas hullámokban a kéj. Olyan beteljesülést élt át, amelyhez képest az előző csak sápadt próbálkozásnak tűnt.

– Ó, Nathan! – kiáltotta kifulladva. – Annyira szeretlek!

Egy ideig így pihentek, először levegő után kapkodva, majd lassan-lassan megnyugodva. Nathan ekkor ismét felkelt, és bement a fürdőszobába.

Amint visszatért, lehevert Gemma mellé, és mereven a mennyezetre szegezte a tekintetét. A lánynak kellemetlen előérzete támadt.

Most fog kiderülni, hogy a férfi egyáltalán nem szereti őt, hogy ugyanolyan, mint a többi gátlástalan nagyvárosi nőcsábász. Megkívánt egy kislányt, magáévá tette, és itt vége a történetnek.

– Gemma… – kezdte Nathan fakó hangon.

– Jó, jó – vágott közbe a lány. – Talán nem kellett volna mondanom, hogy szeretlek. Butaság volt. Nyugodt lehetsz, nem várok tőled semmit. Világos, hogy nem szerethetsz engem, hiszen még mindig Lenore-t szereted…

Nathan döbbenten nézett rá:

– Lenore-t? Dehogy szeretem! Honnan veszed? – Ismét a karjába húzta a lányt. – Téged akarlak, te kis buta. Mit gondolsz, miért nem tudtam leírni egyetlen sort sem egész nap? Mert képtelen vagyok másra gondolni, csak rád. Téged akarlak.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy minden éjjel az ágyamban kell feküdnöd, minden reggel velem kell reggelizned, mindennap itt kell lenned mellettem. – Hirtelen a hátára gördült, és maga fölé vonta a lányt: – Gemma…

– Igen?

– Összeházasodunk. Amilyen hamar csak lehet.

A lány nem akart hinni a fülének.

– Ezt nem… ezt nem mondod komolyan!

– Halálosan komolyan mondom. Miért, nem akarsz hozzám jönni feleségül?

– Dehogynem. Semmi nincs a világon, amit ennél szívesebben tennék. De… mit szólnak majd hozzá a többiek?

– Sok mindent, gondolom. De mi kész tények elé állítjuk őket.

– Nathan… én nem vagyok olyan biztos benne, hogy…

A férfi gyorsan megcsókolta:

– Mondd azt, hogy igen, a többi az én dolgom.

Gemma igent mondott, és a férfi újra megcsókolta. A lány a hetedik mennyországban érezte magát. Nathan szereti, és el akarja venni! Mégsem gátlástalan ficsúr, hanem valódi herceg, aki mellett soha többé nem lesz gondja semmire.

Amikor a férfi újból elvezette a vad gyönyörök őserdejébe, érezte, hogy a boldogság, amelyben ringatózik, örökké fog tartani. A szerelem mellett minden másnak eltörpült a jelentősége. Érdektelenné vált a születési anyakönyvi kivonat, a fekete opál rejtélyes sorsa és az is, hogy Belleview-ban milyen nehézségek várhatók. Csak az számított, hogy Nathan mellett lehet.

És Gemma testestül-lelkestül átadta magát az örömnek, a gyönyörnek…